tevhid

Şaban 1434

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | TEMMUZ 2013 | YIL: 2 | SAYI: 18 | FİYATI: 5 ₺

﴿ وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴾

"Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır."

(3/Ali İmran, 54)

BAŞYAZI'16

Büyük Resmi Tek Kareye Sığdıran Objektif GEZİ PARKI OLAYLARI

Designed by 21G in Chicago

KUR'AN'I OKU! ANLA! YAŞA! ANLAT!

"Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap geldi. Rızasını arayanı Allah onunla kurtuluş yollarına götürür ve onları iradesiyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır, dosdoğru bir yola iletir."

(5/Mâide, 15-16)

Büyük Resmi Tek Kareye Sığdıran Objektif, Gezi Parkı Olayları

Şaban 1434
Temmuz '13 SAYI: 18

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

Dergimizde bu ay, Türkiye'nin gündemini uzun bir müddet meşgul eden *'Gezi Parkı'* diye adlandırılan hükümet karşıtı ayaklanmalara ve bundan biz Müslümanlar için çıkan sonuçlarına ışık tutmaya gayret ettik.

Alınacak tüm derslerin yanında, bu olayların neticesinin Müslümanlara ve hassaten Suriye'de devam eden cihada olumlu yönden katkı sağlamasını diliyoruz.

Bununla birlikte Ramazan ayı yaklaşmış durumda. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* bizleri bu ayda tüm şeytani tuzaklardan uzak tutmasını, kendisine kulluk yapan muvahhid kullarını muzaffer kıldığı gibi, Suriye ve diğer bölgelerdeki kardeşlerimize zafer ve temkin vermesini diliyoruz.

Bir sonraki sayıda görüşmek duası ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Şaban 1434
Temmuz 2013
Sayı: 18
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com

Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk. No:12A-B Bağcılar/İstanbul

Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mh. Bosna Cd. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Satış Noktaları

İkra Kitapevi, İlahiyat Fakültesi Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No: 17 Nilüfer/Bursa
0 (532) 138 02 42

Meva Kitap, Sahibi Ata Mh. Dursun Fakih Sk. No: 4/A Meram/Konya
0 (332) 350 63 62

EBU HANZALA

İhtilaf Fıkhı

-3- İtikatta İhtilaf

Müteşabih naslarla dinini anlamaya kalkan ve İslam inancına aykırı neticelerle ortaya çıkan her ihtilaf; yerilen ve sahiplerinin inkar edilmesi gereken ihtilaftır. Müteşabih naslarla ulaştığı netice şirk olanlar müşrik, bidat olan bidatçi, fısk olanlar fasıktır.

Allah'ın Adıyla

İhtilaf fıkhı yazımıza Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle devam ediyoruz. Bir önceki yazımızda kısaca, itikadi meselelerde meydana gelen ihtilafa İslam'ın bakışını ve bu ihtilafın meydana gelme sebeplerinden ilkini zikrettik.

İtikadi hususlarda, özellikle de tevhid ve şirk meselelerinde asıl olan, ihtilafın olmamasıdır. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûllerini bu ihtilafta hakem olsunlar diye kitaplarla yollamıştır. Önceki yazımızda bu durumu şu satırlarla ifade etmiştik;

"İnsanlar tek bir ümmet idi. Allah, Peygamberleri müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdi. İnsanların ayrılığa düştükleri hususlarda aralarında hüküm vermek için, onlarla birlikte hak olan kitabı da indirdi. Ancak kitap verilenler, kendilerine belgeler geldikten sonra aralarındaki kıskançlık yüzünden onda ayrılığa düştüler. Allah ise iman edenleri, onların hakkında ayrılığa düştükleri doğruya kendi izniyle ulaştırdı. Allah, dilediğine doğru yolu gösterir." [1]

İnsanlar Peygamberlerin ortak mesajı olan Allah'ı ibadette birleyip, O'na ortak koşmama esasında ihtilafa düşünce, Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberler gönderdi. Gayeleri, yanlarında bulunan kitaplarla insanların arasında hükmetmek ve hakla batılı birbirinden ayırmaktı. Allah kendine hakkıyla iman etmiş insanların delil ve basiret üzere olmasını istediği için bu vesileyle onları doğru yola eriştirdi.

İbni Abbas *radıyallahu anh* bu ayetin tefsirinde şu hadisi zikreder:

"Adem ve Nuh aleyhimusselam arasında on asır vardı. İnsanlar bu süre zarfında hak üzere idiler. İhtilaf edince Allah müjdeleyici ve uyarıcı Peygamberler gönderdi." [2]

Ve özellikle bir ayet üzerinden bu konuyu izah etmiştik. Peygamberler insanlar arasındaki ihtilafı kaldırdıkları gibi, sonradan gelecek olanlara ortak mesaj olarak da, ayrılığa düşmeden dini ikame etmeyi miras bırakmışlardır.

" 'Dini ayakta tutun ve onda grup grup ayrılmayın', diye Allah'ın Nuh'a tavsiye ettiğini, sana da vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiklerini, size de dinin kuralları yapmıştır. Müşrikleri davet ettiğin şey, onlara ağır gelir. Allah, dilediğini kendine seçer ve kendine yönelen kimseye yol gösterir. Onlar, aralarındaki hırs ve haset yüzünden, kendilerine bu

1. 2/Bakara, 213

2. Taberi senediyle nakletmiştir.

hususta bilgi geldikten sonra ayrılığa düştüler ve Rabbin, muayyen bir zamana kadar onlara azap etmemeyi takdir etmeseydi, aralarında çoktan hükmedilirdi ve onlardan sonra kitaba vâris olanlar da bu hususta elbette şüphe içindedir, tereddüde düşmüşlerdir." [3]

İtikatta vuku bulan ihtilafın bir takım sebepleri vardır. Özelikle ümmetin vahdetini isteyen ve bu uğurda çabalayan insanların bu sebepleri bilmesi gerekir. Sebepleri bilmek, ihtilafı def etmenin çözüm yoludur da aynı zamanda.

Yazımızın ilk kısmında belirttiğimiz gibi her ihtilafı meşru kabul etmek, vahye aykırı bir tutumdur. Zira bazı zümreler itikadi ihtilafları def etmek yerine, çoğulculuk anlayışıyla her ihtilafa göz yummayı çözüm olarak benimsemişlerdir. Bunu yaparken de İslam'ın meşru gördüğü ihtilafa dair nasları delil almışlardır. Ancak bu, yerinde olmayan bir istidlal ve *'hak sözle batılın irade edilmesi'* babındandır. Bu girişten sonra itikadi ihtilaflara sebebiyet veren maddelerle yazımıza devam edelim;

2. Müteşabih naslarla amel edip muhkem nasları terk etmek

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabı ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetinde var olan naslar, muhkem ve müteşabih olmak üzere iki kısımdır.

"O, sana Kitab'ı indirendir. Onun (Kur'an'ın) bazı âyetleri muhkemdir, onlar kitabın anasıdır. Diğerleri de müteşabihtir. Kalplerinde bir eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve onun olmadık yorumlarını yapmak için müteşabih âyetlerinin ardına düşerler. Oysa onun gerçek manasını ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar, 'Ona inandık, hepsi Rabbimiz katındandır' derler. (Bu inceliği) ancak akıl sahipleri düşünüp anlar." [4]

Ayet çok açıktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi ayetlerini ve buna bağlı olarak ayetlerin muhataplarını iki kısma ayırmıştır.

- Kitabın anası olan muhkem naslarla dinini anlayanlar. Bunlara dair özel bir övgü zikredilmemiş olsa da, diğer zümre yerilince bunlar tam zıddıyla övülmüş demektir.
- Kitabın müteşabih olanının peşine düşenler. Bunlar fitne çıkarmak ve Allah'ın ayetlerine olmadık yorumlar yapma yergisiyle zikredilmişlerdir.

Buradan anlıyoruz ki; kitaba uymak isteyenler muhkem olanına tabi olurlar. Kitaba uymaktan ziyade, içinde bulundukları durumu kitaba uydurmak isteyenler müteşabih olana tabi olurlar. Çünkü muhkem naslar çok açıktır. Lafızlarıyla anlaşılır. Anlaşılması için değişik araçlara ihtiyaç yoktur. Müteşabih ise bunun zıddıdır. Yorumlanmaya ve farklı yerlere çekilmeye müsaittir. Bu sebepten kalpleri hastalıklı olanlar, müteşabih olanla ilgilenir, muhkemi terk ederler. Bu aynı zamanda zihinlerde oluşması kaçınılmaz olan sorunun da cevabıdır!

Bazı zümreler itikadi ihtilafları def etmek yerine, çoğulculuk anlayışıyla her ihtilafa göz yummayı çözüm olarak benimsemişlerdir. Bunu yaparken de İslam'ın meşru gördüğü ihtilafa dair nasları delil almışlardır.

Neden Allah kendi ayetlerini aynı açıklık ve anlaşılırlıkta kılmamıştır?

Kur'an'a, ona uymak ve hayata hakim kılmak için yaklaşanlarla, onu dünyalık çıkarlarına alet edenlerin birbirinden ayrılması için bütün ayetler aynı açıklıkta ve anlaşılırlıkta değildir. Kalplerde olanı Allah bilir. Ancak amellerimiz kalplerde olanın dışa yansımasıdır. Muhkem ve müteşabih ayetler, bu hakikatin anlaşılması için Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından ölçü olarak belirlenmiştir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ölçüye dikkat çekmiş ve ashabını uyarmıştır.

"Sizler Kur'an'ın müteşabihine uyanları gördüğünüzde biliniz ki onlar, Allah'ın ayette isimlendirdikleridir ve onlardan sakının." [5]

İmam Müslim bu hadisi Sahihi'nin ilim babında rivayet etmiştir. İlim kitabına bu hadisle giriş yapmıştır. Adeta muhkem ve müteşabih

3. *42/Şura, 13-14*
4. *3/Ali İmran, 7*
5. *Müslim*

meselesinin, sahih bir ilmin ilk şartı olduğuna vurgu yapmıştır.

Muhkem ve müteşabihin anlamı;

Muhkem;

İmam Beğavi *rahimehullah* tefsirinde muhkem, açık ve tafsilatlı olan ayetler olarak tanımlanmıştır. *'Muhkem denmesinin nedeni kelimenin 'ihkam' kökünden gelmesidir.* ***Muhkem ayetler öyle sağlamlaştırılmıştır ki; açıklığı ve anlaşılırlığı nedeniyle insanların bu ayetlerde tasarrufta bulunması men edilmiştir.'***

İmam Kurtubi *rahimehullah* ilgili ayetin tefsirinde görüşleri aktardıktan sonra: *'Nehhas: Muhkem ve müteşabih ayetler hakkında söylenen en güzel söz şudur; Muhkem kendini açıklayan, onu anlamak için başkaca şeylere rucü edilmeyendir. "Hiçbir şey Allah'ın dengi değildir" ayeti ve "Ve ben tevbe edenleri çokça bağışlayanım" ayetleri buna örnek verilebilir.*

Müteşabih ise; "Allah tüm günahları affeder" ayeti gibidir. Bu ayeti anlayabilmek için [6] *"Ben tevbe edenleri çokça bağışlayanım" ve "Allah kendine şirk koşulmasını asla affetmez" ayetlerine dönmek gerekir.*

Dedim ki (Kurtubi): Nehhas 'ın söyledikleri İbni Atiyye'nin seçtiği görüşü açıklar. Bu lugat kurallarına da uygundur. Çünkü 'muhkem' kelimesi ehke-ma filinin ism-i mefulüdür. Bu fiil, sağlamlaştırmak anlamına gelir. Şüphe yoktur ki bir şeyin açıklığı ve kendinde tereddüt olmaması onun kelimelerinin ve terkibinin açıklığı ve sağlamlığındandır. Açıklık ve sağlamlıktan biri kaybolduğunda, müteşabihlik oluşur.'

İbni Kesir *rahimehullah* bu ayetin tefsirinde görüşleri aktardıktan sonra: *'Muhkem hususunda söylenenlerin en güzeli Muhammed bin İshak bin Yesar'ın da nas kıldığı şu görüştür:*

Onlar Allah'ın hücceti, kulların korunması, husumet ve batılın reddi olan ayetlerdir. Konulduğu manadan çevrilmeleri veya tahrif edilmeleri mümkün değildir. Müteşabih ise; konuldukları manadan çevrilebilen, tahrif edilip yorumlanabilenlerdir.

İbni Kesir devamında; '*...müteşabihi alırlar, ta ki onunla istedikleri bozuk amaca ulaşabilsinler. Çünkü müteşabihin lafızları, onların istedikleri manaya da ihtimallidir. Muhkemde ise onlara hiçbir nasip yoktur. Çünkü onların aleyhine hüccettir ve onların istediklerine uygun değildir.'*

Ayetin nuzül sebebi ayetin doğru anlaşılmasında ciddi etkiye sahiptir. Tefsir kitaplarında bu ayetle ilgili;

Necran hristiyanları Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip, İsa'nın *aleyhisselam* durumunu sordular. Allah Rasûlü onun *aleyhisselam* ilah olmadığını Allah'ın kulu ve Rasûlü olduğunu söyleyince itiraz ettiler. Ve Kur'an'dan bazı ayetleri delil göstererek İsa'nın *aleyhisselam* ilah olduğu veya ondan bir parça olduğunu iddia ettiler.

"Ey kitap ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin ve Allah hakkında ancak doğru olanı söyleyin! Meryem oğlu İsa Mesih, sadece Allah'ın elçisi, Meryem'e atmış olduğu kelimesi ve O'ndan bir ruhtur." [7]

Ayetlerde geçen *"Onun kelimesi ve ondan bir ruh"* kısmını sapkın itikadlarına dayanak gösterdiler. Oysa bu kısım müteşabihti. Yani birden fazla ihtimal içeriyordu. İsa *aleyhisselam* hakkında bir çok ayet vardı. Şayet o ayetlere bakılsa, açık bir şekilde vardıkları sonucun yanlış olduğunu anlayacaklardı.

"Mesih de, Allah'a yakın melekler de, Allah'a kul olmaktan asla çekinmezler. Kim Allah'a kulluk etmekten çekinir ve büyüklük taslarsa, bilsin ki O, onların hepsini huzuruna toplayacaktır." [8]

---

6. *Çünkü tüm günahlar yanlış anlaşılmaya müsaittir. Burada sanki kişi ne günah işlerse işlesin Allah mutlaka affedecektir gibi bir anlam çıkıyor.*

7. *4/Nisa, 171*
8. *4/Nisa, 172*

"Andolsun, 'Allah, Meryem oğlu Mesih'tir' diyenler kesinlikle kâfir oldu. Oysa Mesih şöyle demişti: 'Ey İsrailoğulları! Yalnız, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, artık Allah ona cenneti muhakkak haram kılmıştır. Onun barınağı da ateştir. Zalimler için hiçbir yardımcı yoktur.' Andolsun, 'Allah, üçün üçüncüsüdür' diyenler kâfir oldu. Hâlbuki bir tek ilâhtan başka, hiçbir ilâh yoktur. Eğer dediklerinden vazgeçmezlerse, andolsun onlardan inkâr edenlere elbette, elem dolu bir azap dokunacaktır." [9]

"Allah, Ey Meryem oğlu İsa, 'Beni ve annemi Allah'tan başka iki ilah olarak benimseyin.' diye insanlara sen mi söyledin? dediği zaman, İsa şöyle cevap verir: 'Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir şeyi söylemek bana yakışmaz. Eğer deseydim, elbette sen bunu bilirdin. Sen, benim içimde olanı bilirsin, ben ise senin içinde olanı bilmem. Elbette sen, gaypları en iyi bilensin. Ben onlara 'Rabbim ve Rabbimiz olan Allah'a kulluk edin' diye senin bana emrettiğin dışında bir şey söylemedim. Aralarında bulunduğum sürece onlara şahit oldum. Beni öldürdüğün zaman da onları sen gözetiyordun. Sen, her şeye şahitsin.' " [10]

Gerek ayetin nuzül sebebi, gerek muhkem ve müteşabih kavramının lugat anlamları, gerek ayetin siyak ve sibakından ve tefsir imamlarının izahlarından anlıyoruz ki;

Muhkem naslar, manası açık, ihtimalli olmayan, kendi kendine yeten ve anlamak için başkaca araçlara ihtiyaç duymayandır.

Müteşabih ise; lafzı kapalı, farklı anlamlara gelebilecek olan ve anlamak için başkaca naslara ihtiyaç duyulan ayetlerdir.

Bu izahtan sonra diyebiliriz ki;

İtikadi alanda var olan ihtilaflara bakıldığında, bir çok ihtilafın bu meseleye döndüğü görülecektir. Muhkem olan nasları terk edenler, yorumlanmaya müsait müteşabih nasları hevalarına uygun şekilde te'vil ederek zahiren vahye dayalı; ama hakikatte sapkınlık olan bir yolla amaçlarına ulaşmaktadırlar. Bazen dünya rahatını elde etmek, bazen İslami sorumluluklardan ve emanetin ağır yükünden kurtulmak, kimi zaman alışılmış örf ve âdetleri meşrulaştırmak veya cahiliye kültürlerine İslami kılıf uydurup, sapık babalarını temize çıkarmak için bu yola baş vururlar. Vereceğimiz örneklerle anlatmak istediğimiz meselenin daha iyi anlaşılacağını umuyoruz.

Muhkem olan nasları terk edenler, yorumlanmaya müsait müteşabih nasları hevalarına uygun şekilde te'vil ederek zahiren vahye dayalı; ama hakikatte sapkınlık olan bir yolla amaçlarına ulaşmaktadırlar.

Parlamentolara girmenin hükmü;

Bugün üzerinde en çok tartışılan meselelerden biri, parlamentolara İslam'a hizmet maksadıyla girmenin hükmüdür. Mevcut parlamentoların demokrasi ve laiklik ilkeleri üzere kurulu olduğu herkesin malumudur. Hakimiyetin Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olması İslam'da tartışma kabul etmeyen asıllardandır. Bunun zıddı, Allah'la *subhanehu ve teâlâ* uluhiyet noktasında çekişmedir. Ancak bu, sadece teorik bir hakikat değildir. Müşriklerin de bir çoğu teoride bunu kabul ediyorlardı. Ancak İslam'ın bunu pratikte hayata geçirip, herkesin eşit haklara sahip olacağı ilahi yasaları hayata hakim kılmak istediğini görünce, buna şiddetle karşı çıkmışlardı. Günümüzde de teorik olarak bu meseleyi kabul eden çoğu zevat, pratikte buna muhalefet ediyor ve bu parlamentoları İslami hizmetlerine(!) aracı kabul ediyorlar. Hükmün Allah'a ait oluşunu benzer cümlelerle ifade eden bu insanların, vakıada bu asıla taban tabana zıt hareket etmeleri, insanı düşündürüyor. Daha kötüsü, bu batıllarına, Allah'ın kelamını ve Rasûl'ün sünnetini alet etmeye kalkıyorlar. Bir çoğu İslamî davanın zorluklarından bıkan ve Allah'ın yardımına ramak kala rahat hizmet etme yollarını, asıl metoda tercih eden bu insanların delillerine baktığımızda *'**muhkem olanı terk edip müteşabihi dayanak**'* edindiklerini görürüz…

İlk olarak Yusuf'un *aleyhisselam* kralın yanında

9. 5/Maide, 72-73
10. 5/Maide,116-117

bakanlık yaptığını, hatta bunu kendisinin bizzat talep ettiğini söylerler.

"Yusuf, 'Beni ülkenin hazinelerine bakmakla görevlendir. Çünkü ben iyi koruyucu ve bilgili bir kişiyim' dedi." [11]

Bu ayet ve Yusuf'un *aleyhisselam* konumunu ifade eden ayetler, müteşabihtir.

Sebebi ise;

Öncelikle bu kıssayı delil alabilmek için şu soruların cevabının netleşmesi gerekir;

a. Yusuf *aleyhisselam* hakimiyetin Allah'a verildiği bir nizamda mı bakanlık yaptı?

b. Bakanlığını yaptığı kurumun iç ve dış işlerinde Allah'ın kanunlarının dışında kanunlarla mı hükmediliyordu?

c. Göreve gelirken namusu ve şerefi üzere küfre girip demokrasi ve laikliğin güvencesi olan yasaya bağlı kalacağına yemin etmiş miydi?

d. Kanunlar yapıp Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasak kıldıklarını serbest veya serbest kıldıklarını yasak kılmış mıydı?

Sorular... Sorular...

Çünkü mevcut parlamentolara giren insanları bekleyen hizmet ve işler bunlardır.Yusuf'un *aleyhisselam* kıssasını delil almak için parlamentolarda yapılanların onun *aleyhisselam* vakıasına benzer olması gerekir.

Oysa bu soruların cevabına, aynı surenin delaleti açık, muhkem nasları ışığında baktığımızda durumun hiç de böyle olmadığını anlarız. Ve kalbinde eğrilik olup fitne çıkarmak isteyenlerin surenin müteşabih ayetlerine sarıldığına şahit oluruz.

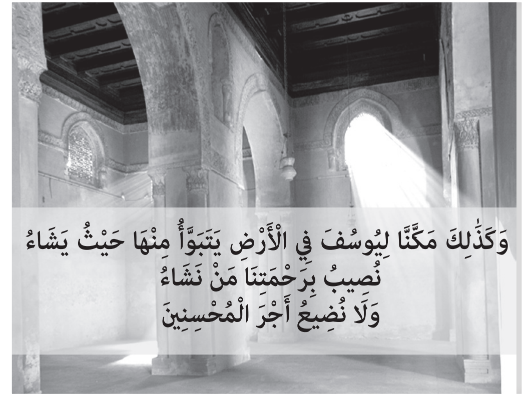
Yusuf *aleyhisselam* kimsenin kendine karışmadığı bir sistemde tamamen müstakil olarak çalışmıştı.

"İşte böylece biz yeryüzünde Yusuf'a güç ve imkan (iktidar) verdik. Öyle ki, orada (Mısır'da) dilediği yerde konakladı. Biz kime dilersek rahmetimizi nasib ederiz ve iyilik yapanların ecrini kayba uğratmayız." [12]

---

11. 12/Yusuf, 55

12. 12/Yusuf, 56

Allah *subhanehu ve teâlâ* açık bir şekilde Yusuf'a *aleyhisselam* yeryüzünde temkin ve dilediği gibi hareket etme yetkisi verdiğini söylüyor. Yani Yusuf parlamentoda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* helallerinin haram, haramlarının helal olduğu kanunlarla değil; dilediği gibi yani Rabbinin hükümleriyle hükmetme yetkisine sahipti.

Sistemin iflas ettiği bir noktada Müslümanlara ekonomi bakanlığını siz alın ve dilediğiniz hükümlerle ekonomiye hükmedin dendiğini farz edelim. Böyle bir durumda birileri bu görevi kabul etse ve Yusuf'un *aleyhisselam* kıssasını delil alsa, bu anlaşılabilir. Ancak hiçbir yönden benzemeyen bir durumu, kendi hevalarına delil almaları iddia sahiplerinin kalplerinin eğriliğini gösterir.

Bakın Yusuf *aleyhisselam* sadece ekonomide değil, kendinin tasarrufunda olan her yerde bu serbestiye sahipti ve Allah'ın kanunlarıyla hükmediyordu.

Kardeşini alıkoymak için çantasına tası yerleştirdiğinde, Yakup'un *aleyhisselam* diğer çocuklarına sordu;

"(Yusuf) onların yükünü hazırladığı zaman maşrabayı kardeşinin yükü içine koydu! (Kafile hareket ettikten) sonra bir tellal: 'Ey kafile! Siz hırsızsınız!' diye seslendi. (Yusuf'un kardeşleri) onlara dönerek: 'Ne arıyorsunuz?' dediler. Kralın su kabını arıyoruz; onu getirene bir deve yükü (bahşiş) var dediler. (İçlerinden biri:) 'Ben buna kefilim', dedi. 'Allah'a andolsun ki, bizim yeryüzünde fesat çıkarmak için gelmediğimizi siz de biliyorsunuz. Biz hırsız da değiliz', dediler. (Yusuf'un adamları) dediler ki: 'Peki, siz yalancıysanız bunun cezası nedir?', 'Onun cezası, kayıp eşya, kimin yükünde bulunursa işte o (şahsa

el koymak) onun cezasıdır. Biz zalimleri böyle cezalandırırız' dediler." [13]

Burada Yusuf'un *aleyhisselam* hizmetçileri Yakup'un *aleyhisselam* oğullarına hırsızlığın cezasını soruyorlar. Onlar da kendi şeriatlarında hırsızın cezasının çaldığına karşılık alıkonulması olduğunu söylüyorlar. Ve kap Yusuf'un kardeşinde çıkınca, nasıl hükmettiğini de aynı sure bizlere anlatıyor.

"Böylece (Yusuf) kardeşinin kabından önce, onların kaplarını (yoklamaya) başladı, sonra onu kardeşinin kabından çıkardı. İşte biz Yusuf için böyle bir plan düzenledik. ***(Yoksa) Hükümdarın dininde (yürürlükteki kanuna göre) kardeşini (yanında) alıkoyamazdı.*** *Ancak Allah'ın dilemesi başka. Biz dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Ve her bilgi sahibinin üstünde, daha iyi bir bilen vardır."* [14]

Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki; Yusuf'a bu iftirayı atanlar kralın karısından daha çirkin bir iş yapıyorlar. İlk iftira Yusuf'un iffetineydi, bu ise Yusuf'un uğruna yaşayıp öldüğü, insanları ilk davet ettiği esas olan itikadınadır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* açıkça kralın kanunlarının farklı olduğunu ve Yusuf'un, Yakup'un *aleyhisselam* kanunlarına göre hükmettiğini buyuruyor. Ancak buna rağmen kalbinde eğrilik olanların, bu nasları terk ettiklerini ve birden fazla ihtimali olup, ancak muhkem naslar ışığında hakikatinin anlaşılacağı müteşabihe tabi olduklarını görürüz.

Ayrıca o Yusuf ki *aleyhisselam*; zindanın karanlıklarını şu sözlerle aydınlatmıştı;

" 'Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı? Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiç bir delil indirmediği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler.' " [15]

13. *12/Yusuf, 70-75*
14. *12/Yusuf, 76*
15. *12/Yusuf, 39-40*

Acaba Yusuf *aleyhisselam* zindanda bu sözleri söylerken, özgürlüğüne kavuştuktan sonra metod değiştirip farklı yollara mı başvurmuştu? Zindanda yaptığı davetin özünde, o toplumun ana problemlerine değinmişti de, çıkınca anlattıklarını unutup toplumun itikadi hastalığına kendi mi yakalanmıştı?

Kabe'nin Rabbine yemin olsun ki; Yusuf'a *aleyhisselam* bu iftirayı atanlar kralın karısından daha çirkin bir iş yapıyorlar. İlk iftira Yusuf'un iffetineydi, bu ise Yusuf'un uğruna yaşayıp öldüğü, insanları ilk davet ettiği esas olan itikadınadır.

Acaba müteşabih naslarla bu sonuca ulaşanlar, Yusuf'un da *aleyhisselam* her Peygamber gibi gönderildiği ortak davete muhalefet ettiğini hatta ihanet ettiğini iddia ettiklerinin farkında mıdırlar?

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün." [16]

Yusuf da *aleyhisselam* her Peygamber gibi kavmine bu mesajla gelmişti. Allah'ı ibadette birlemek ve tağutlardan kaçınmaları için insanları uyarmak…Yaptıkları çirkin amele Yusuf gibi pak bir Peygamberi alet etmeye kalkanlar, Yusuf'un *aleyhisselam* yükümlü olduğu risalete ihanet ettiğine mi inanıyorlar? İnsanları tağuttan ictinab etmeye davet ederken, kendi ilk fırsatta tağuta bakan mı olmuştu?

Bu iftiraları ve sahiplerini Allah'a havale ediyor, O'ndan *subhanehu ve teâlâ* korunma ve hidayet istiyoruz.

Yine bu insanların batıl yollarına delil olarak Hudeybiye anlaşmasını dillerine doladıklarını görürüz. Allah Rasûlü'nün bazı maslahatları gözeterek, zahiri İslam'a uygun olmayan maddeleri kabul ettiğini söylerler. Buna dayanarak parlamentoya girişin zahiren İslam'a uygun olmasa da, günümüzde bazı maslahatları elde etmek için elzem olduğunu iddia ederler.

Cevap olarak söylenecek çok şey vardır. Ancak Hudeybiye anlaşmasının içeriğine ve alim-

16. *16/Nahl, 36*

lerin o konu hakkında söylediklerine dahi girmeden şu noktaya dikkat çekmek isteriz:

Şüphe ve batıl ehli bu konu hakkında, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* muhkem bir davranışını görmezden gelip, onu hiç gündeme getirmezler.

Utbe bin Rabia Mekkeli müşrikler adına Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip bazı tekliflerde bulundu;

"Mal istiyorsan seni en zenginimiz kılıncaya kadar mal toplayalım. Amacın liderlikse seni ölene dek başımıza geçirelim ya da aldığımız kararlarda söz sahibi yapalım. Şehvetse derdin sana Arapların kadınlarından on kişi nikahlayalım."

Dikkat edilirse konu hakkında elimizde muhkem bir nas vardır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı en ağır işkence ve sıkıntılara maruz kalıyorken müşrikler ona hem diktatörlük hem de demokrasi teklifinde bulunmuşlardır. Gaye onu Daru'n Nedve çatısı altına sokmaktır.

Allah Rasûlü ise yanına gelen elçiye şu ayetleri okuyarak karşılık vermiştir;

*"Ha. Mim. (Kur'an) rahman ve rahim olan Allah katından indirilmiştir. (Bu,) bilen bir kavim için, ayetleri Arapça okunarak açıklanmış bir kitaptır. Bu kitap müjdeleyici ve uyarıcıdır. Fakat onların çoğu yüz çevirdi. Artık dinlemezler. Ve dediler ki: 'Bizi çağırdığın şeye karşı kalplerimiz kapalıdır. Kulaklarımızda da bir ağırlık vardır. Bizimle senin aranda bir perde bulunmaktadır. Onun için sen (istediğini) yap, biz de yapmaktayız!' De ki: '**Ben de ancak sizin gibi bir insanım. Bana ilahınızın bir tek İlah olduğu vahy olunuyor. Artık O'na yönelin, O'ndan mağfiret dileyin. Ortak koşanların vay haline!**' Onlar zekatı vermezler; ahireti inkâr edenler de onlardır. Şüphesiz iman edip iyi iş yapanlar için tükenmeyen bir mükâfat vardır. De ki: '**Gerçekten siz, yeri iki günde yaratanı inkâr edip O'na ortaklar mı koşuyorsunuz? O, alemlerin Rabbidir**. O, yeryüzüne sabit dağlar yerleştirdi. Orada bereketler yarattı ve orada tam dört günde isteyenler için fark gözetmeden gıdalar takdir etti. Sonra duman halinde olan göğe yöneldi, ona ve yerküreye: İsteyerek veya istemeyerek, gelin! dedi. İkisi de 'İsteyerek geldik' dediler.' Böylece onları, iki günde yedi gök olarak yarattı ve her göğe görevini vahyetti. Ve biz, yakın semayı kandillerle donattık, bozulmaktan da koruduk. İşte bu, aziz, alim Allah'ın takdiridir. Eğer onlar yüz çevirirlerse de ki: 'İşte sizi Ad ve Semud'un başına gelen kasırgaya benzer bir kasırgaya karşı uyarıyorum!' Peygamberler onlara: 'Önlerinden ve arkalarından gelerek Allah'tan başkasına kulluk etmeyin', dedikleri zaman, 'Rabbimiz dileseydi elbette melekler indirirdi. Onun için biz sizinle gönderilen şeyleri inkâr ediyoruz' demişlerdi."* [17]

Bir başka rivayette Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onlara şöyle cevap verdi;

"Ben bununla gönderilmedim. Ya benim söylediklerime iman edeceksiniz ya da Allah aramızda hükmedinceye kadar sabredeceğim."

Gerek Allah Rasûlü'nün cevap olarak okuduğu ayetlere, gerekse de sözlü verdiği cevaba bakarsak; Rasûl en çok ihtiyaç duyulan dönemde böyle bir maslahatı kabul etmemiş ve onlara meselenin tevhidin özüyle alakalı olduğunu net bir şekilde ifade etmiştir.

Buna rağmen kalbinde eğrilik olanların, onun hayatından bu muhkem ve herkesin çok net anlayacağı tutumu örtbas edip, Hudeybiye anlaşmasını gündeme getirdiklerine şahit oluyoruz..Ve bu müteşabih tutumla fitne ve istedikleri yorumu yapmaya vardıklarını görüyoruz.

"(Onlar şöyle yakarırlar:) 'Rabbimiz! Bizi doğru yola ilettikten sonra kalplerimizi eğriltme. Bize tarafından rahmet bağışla. Lütfu en bol olan sensin.' " [18]

Özellikle bu ayetin muhkem müteşabih ayrımı yapan ayetten hemen sonraki ayet olduğunu hatırlatarak yazımıza devam edelim.

---

17. 41/Fussilet, 1-14
18. 3/Ali İmran, 8

Başka bir örnek ise;

'Müslümanım' diyen herkes şunu bilir ki; bir insanın İslam dinine girmesi için ilk şart, tağutları inkar etmek ve onlardan uzaklaşmaktır. Bu tüm Rasûllerin kavimlerine kendileriyle yollandığı Kelime-i Tevhid'in manasıdır.

"Senden önce hiçbir elçi göndermedik ki, ona şunu vahyetmiş olmayalım: 'Benden başka ilah yoktur, öyleyse bana ibadet edin.' " [19]

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik.' " [20]

Sorulması gereken soru şudur;

Bir insan ne yaptığı takdirde tağuta küfretmiş ve ondan ictinab edip uzaklaşmış olur? Bunu öğrenmenin yolu Rasûllerin siretine ve kavimlerinin tağutlarına nasıl muamele ettiklerine bakmaktan geçer.

İlk olarak onların küfrüne itikad etmek gerekir; çünkü bir insanın kafir ve müşrik olmadan tağut olması mümkün değildir. Ayrıca tağutlar, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* küfür olarak isimlendirdiği her türlü inanç, söz ve davranışı kendilerinde bulundururlar.

Allah'ın hakimiyetinde Allah'la *subhanehu ve teâlâ* çekişirler. Onun kanunlarını bir kenara atar, yeni kanunlarla insanları yönetmeye kalkarlar. Bu ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* uluhiyetinin en belirgin noktasında ona kafa tutmaktır.

"Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." [21]

"O kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz." [22]

'Müslümanım' diyen herkes şunu bilir ki; bir insanın İslam dinine girmesi için ilk şart, tağutları inkar etmek ve onlardan uzaklaşmaktır. Bu tüm Rasûllerin kavimlerine kendileriyle yollandığı Kelime-i Tevhid'in manasıdır.

Bununla beraber Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* var olan kanunlarını değiştirir, helali haram, haramı da helal yaparlar.[23]

Oysa Allah, haram kıldığı aylarda oynama yapmayı çok sert bir dille kınamıştır.

"Haram ayları başka aylara ertelemek küfürde ileri gitmektir. Bu uygulamayla inkar edenler saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uydurmak için bir ayı bir yıl helal ve bir yıl haram sayıyorlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kılıyorlar. Onlara kötü işleri güzel gösterildi. Allah kâfirler topluluğunu doğru yola erdirmez." [24]

Aynı şekilde Allah *subhanehu ve teâlâ* haram kıldığı ölü etinin helal sayılmasıyla ilgili olarak da sahabeyi şu şekilde uyarmıştır;

"Üzerinde Allah'ın isminin anılmadığı şeyi yemeyin; çünkü bu fısktır (yoldan çıkıştır). Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına gizli çağrılarda bulunurlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşriklersiniz." [25]

Onlar bunun yanında devletlerarası ilişkilerde ve kendi ülkelerinde Allah'ın kanunları dışında kanunlara muhakeme olur, adalet diye insanları buna davet ederler. Bu sıfata sahip insanlar iman etmiş olduklarını iddia etseler bile, Allah *subhanehu ve teâlâ* onların imanının zandan ibaret olduğunu ifade ederek, onları bu yanlış zanlarında yalanlamıştır.

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağutun önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister." [26]

---

19. 21/Enbiya, 25
20. 16/Nahl, 36
21. 12/Yusuf, 40
22. 18/Kehf, 26
23. Onların kanunlarında helal-haram ibaresi geçmez. Yasak-serbest olarak ifadesini bulan her şey İslam'daki helal ve haram kavramını karşılar.
24. 9/Tevbe, 37
25. 6/Enam, 121
26. 4/Nisa, 60

Onlar kafirleri dost edinir, onlara yardımcı olur ve Müslümanlara karşı onların yanında yer alırlar.

"Ey iman edenler, yahudi ve hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." [27]

"Onlardan çoğunun inkâra sapanlarla dostluklar kurduklarını görürsün. Kendileri için nefislerinin takdim ettiği şey ne kötüdür. Allah onlara gazaplandı ve onlar azapta ebedi kalacaklardır. Eğer Allah'a, Peygambere ve ona indirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır." [28]

Bunlar her tağutun içinde bulunduğu amellerden bazılarıdır. Bu sebepten her muvahhid onların küfrüne itikad etmelidir. Bu Allah'ın tüm Peygamberler vasıtasıyla biz müminlerden istediğidir. **Allah'ın uğruna Peygamberler yolladığı bir gayeyi basite alan *'Bunlara kafir demekle elimize ne geçer?'* diyerek insanları saptıran helak olmuşların çokluğu, bizi aldatmamalıdır.**

Günümüzde ilim adına konuşan bazıları müteşabihe sarılarak tağutlar hakkında şüphe oluşturmaya kalkarlar. Derler ki; *'günümüz tağutlarının bu amelleri hakkında söyledikleriniz doğrudur. Ancak onlar bu amellerle beraber namaz kılar, Kelime-i Tevhid'i nutkederler. Allah Rasûlü bir hadisinde ahir zamanı vasfederken;*

"Kıyamet kopmazdan önce karanlık geceler misali fitneler gelmeden salih amellerde acele ediniz. Bu karışıklıklar içinde kişi mümin olarak sabahlayıp kâfir olarak akşamlar, mümin olarak akşamlayıp kâfir olarak sabaha çıkar. Birçok kimseler azıcık bir dünyalık karşılığında dinlerini satarlar." [29] *'*

Bu hadis gereği derler ki; *'Tağutlar sabah parlamentoya giderek küfür işliyor ve dinden çıkıyorlar. Akşam evlerine geldiklerinde namaz kılıyor, Kelime-i Tevhid'i nutkediyor, İslam ehli gibi davranıyorlar. Korkarız ki; onlara kafir dediğimiz esnada mümin, mümin dediğimiz esnada Müslüman olsunlar. Bu sebepten onları tekfir etmeyiz!'*

27. 5/Maide, 51

28. 5/Maide, 80-81

29. Müslim, Ahmed, Tirmizi

Bunca muhkem nas, kıyamet alametlerinden bahseden ve işin tehlikesini anlatmak için Müslümanlarda dikkat uyandıracak bir benzetmeyle anlatılan hadis için terk edilmiştir. Hadis dikkatle incelendiğinde;

a. Bu hadisi bu haliyle Allah Rasûlü mü söylemiştir yoksa ravi ezberinde şüphe mi etmiştir belli değildir. Bu sebepten iki ayrı hüküm zikretmiştir. Yani; Allah Rasûlü *"Kafir olarak sabahlar mümin olarak akşamlar"* mı demiştir yoksa tam zıddını mı söylemiştir? Ravi, bunda emin olmadığı için cümleyi iki ayrı haliyle nakletmiştir. Bu bir ihtimaldir.

İmam Nevevi *rahimehullah* Müslim şerhinde, ilgili hadisin açıklamasında;

'Allah Rasûlü bu fitnelerin şiddetini 'kişi mümin olarak akşamlar kafir olarak sabahlar veya tam zıddı' şeklinde vasfetti. ***Bu ravinin şekkidir.*** *" der.*

Bu ihtimale göre hadiste tek hüküm vardır. O da, mümin insanların kafir olacağının söz konusu olmasıdır. Tekrar İslam olacaklarına dair bir ibare yoktur.'

b. Tüm İslam ehlinin yanında sabittir ki; İslam dininden belli bir sebeple çıkan kişi, tevbe etmeden İslam'a dönemez.

İmam Beğavi *rahimehullah*; *'İslam'dan çıkışı bir farzın inkarı veya haramın helal görülmesinden dolayıysa, o inancından dönmesi gerekir.'* [30]

30. Fethu'l Bari, 12/279.

Şirazi *rahimehullah*; *'Bir farzı inkar veya haramı helal görmüşse bu inancından dönüp Kelime-i Şehadeti tekrar etmedikçe, İslam'ı sahih olmaz.'* [31]

Bu tağutlar akşam olduğunda şirk ve küfürlerinden tevbe mi ediyorlar ki Müslüman olsunlar? Eğer kasıt Kelime-i Tevhid ve namazlarıysa zaten bunu tuğyan halinde de icra ediyorlar.

c. Bir başka ihtimal; bu hadiste anlatılan şeyin, insanı dinden çıkaran büyük küfür değil de, korkutma ve sakındırma amaçlı ıtlak edilen küfür olmasıdır. Bu küfrün manası da, büyük günahlardır. İlim ehli bu hadisi bu şekilde tefsir etmişlerdir.

Mubarek Furi *rahimehullah* Tirmizi şerhi Tuhfetu'l Ahvezi'de şöyle der:

*'(…)Bu benzetmeden kastedilen, fitnenin ne kadar çirkin ve korkunç olduğunun anlaşılmasıdır. Öyle ki; sebebi ve ondan kurtulmanın yolu bilinmez. "**Kişi Müslüman olarak sabahlar**; imanın aslıyla veya kemaliyle vasıflanmıştır. **Kafir olarak geceler**; hakiki olarak veya nimeti inkar olarak(küfranı nimet) ya da kafirlere benzeyen olarak vasıflanmıştır."*

Ve seleften bazısı bu hadisi Müslümanlar arasında vuku bulan savaşlar olarak tefsir etmiştir. Müslümanın Müslümanı öldürmesi, insanı dinden çıkaran büyük küfür babından değildir. Ancak sakındırma amaçlı Allah Rasûlü küfür lafzını kullanmıştır.

Hasan El-Basri *rahimehullah* bu hadisi; savaşlarda kardeşlerinin kanını mubah sayıp, onlarla savaşmaya yormuştur.[32]

Müslümanın canı ve malı haram olmasına rağmen fitne ortamında kişi din kardeşiyle şavaşır. Bazı alimler de bu ve benzeri hadisleri İmam Ali *radıyallahu anh* ve Muaviye *radıyallahu anh* arasında vuku bulan savaşlar sadedinde zikretmiştir.[33]

Şirazi rahimehullah; 'Bir farzı inkar veya haramı helal görmüşse bu inancından dönüp Kelime-i Şehadeti tekrar etmedikçe, İslam'ı sahih olmaz.'

Bunca ihtimal ve yorumu barındıran bir hadisi, tağutların tekfiri gibi dinin aslından bir meselede delil almak, onlarca muhkem nassı görmemezlikten gelmek ne ilginçtir!

Son olarak Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, sahabesine ahir zamanla ilgili hadislerle nasıl muamele edeceklerini öğretmiştir. O *sallallahu aleyhi ve sellem*, Deccal'den konuştuğu bir gün;

*"…Dedik ki; 'Dünyada kalması ne kadardır?' Buyurdu ki; "'Kırk gün. Bir günü bir sene gibidir. Bir günü, bir ay gibidir. Bir günü, Cuma gibidir. Diğer günleri, sizin günleriniz gibidir.' Dedik ki; 'Ya Rasûlullah! Şu bizim senemiz gibi olan günde, bir gün ve gecelik namaz bize yeter mi?' **Buyurdu ki: 'Hayır. Onun miktarını takdir edin.'** "* [34]

Allah Rasûlü alışılmışın dışında bir durumu anlatıyor. Bir günün bir sene kadar uzaması durumu… Her gün içinde beş vakit namaz vardır. Böyle bir günde namazlar nasıl eda edilecek? Cevap hem sorunu çözmüş hem de usul öğretmiştir. Usul, bu tip karışıklıklarda asla dönmek ve bilinenle amel etmektir. Şüphe ehlinin kendiyle sapıp saptırdıkları hadis de bu babtandır. Bilinen asıllara muhalefet ettiği için, burada muhkem naslara dönmeli ve vakıa onların ışığında anlaşılmalıdır.

Biz yine ilimde rasih olanları taklit ederek diyoruz ki;

"(Onlar şöyle yakarırlar:) Rabbimiz! Bizi doğru yola ilettikten sonra kalplerimizi eğriltme. Bize tarafından rahmet bağışla. Lütfu en bol olan sensin." [35]

Bir başka örnek ise birilerinin, müşriklerin cehalet ve tevillerini mazeret saymalarıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabında müşriklerin tüm mazeretlerini saymış ve onları açık ve kuv-

31. *Tekmiletu Mecmu Şerh Muhezzeb, 21/231.*
32. *İmam Beğavi, Şerh Es-Sunne ilgili hadisin şerhinde.*
33. *İbnu'l Vezir, İsaru'l Hak ala'l Halk, 1/412.*

34. *Müslim*
35. *3/Ali İmran, 8*

vetli delillerle çürütmüştür. Buna rağmen kalbinde eğrilik bulunanların müteşabih ve birden fazla anlamı olabilecek naslara yönelerek cehaletin ve tevilin mazeret olduğunu, büyük şirkle Allah'a *subhanehu ve teâlâ* şirk koşanların dahi Müslüman olduklarını söylediklerini görürüz.

Allah insanları yaratmadan önce bu mazeretleri çürütmek adına onlardan söz almıştır.

"Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' (demişti de) onlar: 'Evet (Rabbimizsin), şahid olduk' demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir. Ya da: 'Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir nesiliz; işleri batıl olanların yaptıklarından dolayı bizi helak mi edeceksin?' dememeniz için." [36]

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye *rahimehullah*;

'Allah onlar için bu şahitliklerinin reddettiği iki delil zikretti. Biri Firavun ve benzerlerinin küfrü olan ta'til küfrüdür. Buna "(Bu,) Kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir." kısmı işaret eder. Diğeri de arap müşriklerin küfrü cinsindendir. Buna da "Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir nesiliz" kısmı işaret eder.' [37]

Başka bir ayette ise Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm günahları ve dinde vuku bulan muhalefetleri iki kısma ayırır. Bir kısmını affedebileceğini bir diğer kısmını affetmeyeceğini söyler.

"Gerçekten, Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur." [38]

Ayet muhkem olan ayetlerdendir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şirki affetmeyeceği, bunun dışında kalan günahları ise dilediği için affedeceğini zikreder.

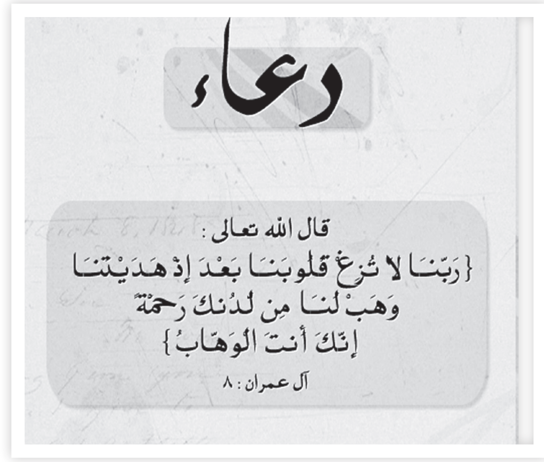
Bu ayetin tefsirinde iki nüzül sebebi zikredilmiştir.[39]

36. 7/A'raf 172-173

37. Der Tearud Akli ve En-Nakl, 4/332, Özetle.

38. 4/Nisa, 48

39. Rivayetler için bakınız Tefsir el-Beğavi nisa 48 ayet..

İkisi de ayetin muhkem olduğunu ve yanlış anlaşılmaya müsait nasların bu ayet ışığında anlaşılması gerektiğini gösterir.

Birincisi;

Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"Ey nefisleri hakkında aşırı giden kullarım Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin Şüphesiz Allah tüm günahları bağışlar"* ayetini indirince adamın biri *'Şirk de mi?'* diye sordu. Bu soruyu üç defa tekrarlayınca bu ayet indi.

Diğeri;

Vahşi ve ashabı Hamza'yı *radıyallahu anh* katlettikleri için Allah tarafından affedilmeyeceklerini düşündüler. Allah Rasûlü'ne yazdılar. Biz Mekke'deyken senden şu ayetleri işittik:

"Yine onlar ki, Allah ile beraber (tuttukları) başka bir tanrıya yalvarmazlar, Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymazlar ve zina etmezler. Bunları yapan, günahı (nın cezasını) bulur; Kıyamet günü azabı kat kat arttırılır ve onda (azapta) alçaltılmış olarak devamlı kalır." [40]

Bunun üzerine Allah, Furkan suresindeki şu ayetleri indirdi;

"Ancak tevbe ve iman edip iyi davranışta bulunanlar başkadır; Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah çok bağışlayıcıdır, engin merhamet sahibidir. Kim tevbe edip iyi davranış gösterirse, şüphesiz o, tevbesi kabul edilmiş olarak Allah'a döner." [41]

40. 25/Furkan, 68-69

41. 25/Furkan, 71-72

Bu ağırdır dediler. Tevbe ederiz ancak salih amel işleyip işlemeyeceğimizden emin değiliz. Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* Nisa suresindeki ayetleri indirdi.

Diyebiliriz ki; gerek insanda reca ve umut oluşturan ve yanlış anlaşılmaya müsait olan veya insanı korkutan ve umutsuzluğa sevk eden ayetler bu ayetin ışığında anlaşılmalıdır. Allah bu ayeti muhkem ve ölçü kılmıştır. İki yönlü yanlış anlaşılmaya müsait nasların doğru anlaşılma mi'yarıdır.

Ancak mizanı ters çevirmiş ve muhkem nasları müteşabih naslar ışığında anlayanların, bu ayet okundukça müteşabih nasları zikredip, Allah'ın müşrikleri affedeceğini söylediğini görüyoruz.

Misal olarak en çok dillerine doladıkları naslardan biri olan;

"Sizden öncekilerde Yüce Allah'ın kendisine çokça mal vermiş olduğu bir adam vardı. Ölüm kendisine yaklaşınca, çocuklarına: 'Sizlere nasıl bir baba idim?' diye sordu. Çocukları da: 'Hayırlı bir baba idin' diye cevap verdiler. Baba: 'Şüphesiz ben hiçbir hayır iş işlemedim ki, öldüğümde beni yakın, sonra yanmış parçalarımı iyice öğütüp kül edin ve küllerimi fırtınalı bir günde savurun' dedi. Bu isteğini çocukları yaptılar. Yüce Allah parçalarını toplayıp: 'Seni bunu yapmaya iten ne oldu?' diye buyurdu. O da: 'Senden korktum' diye cevap verdi. Allah'da ona rahmetiyle muamele etti." [42]

'Bu adam Allah'ın kudretinden şüphe etmiştir. Bunu inkarından değil de tevil ve cehaletinden yapmıştır. Allah subhanehu ve teâlâ onu affetmiştir. Demek ki Allah cahil olanları ve tevil ehlini affedecektir.' derler

Oysa hadise tek bir soru sorulduğunda, ortada bir yanlış anlama olduğu ve hadisin yerinde kullanılmadığı görülecektir;

42. Buhari, Müslim

Bu adam Allah'a şirk mi koşmuştur?

Elbette hayır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kudret sıfatını ikrar etmekle beraber, sınır ve kapsamında cahil kalmıştır. Şayet dense ki; 'Bir Müslüman Allah'ın sıfatlarını ikrar etmekle beraber, onların sınır ve kapsamını bilmezse bu cehalet mazerettir.' Bu anlaşılabilir. Ancak büyük şirkte cehalet mazerettir sonucuna ulaşmak, Allah'a havale edilmesi gereken bir anlayıştır.

Muhkem olan ayetin kendinde *"...Şirk dışında Allah dilediğini affeder"* [43] diyor. Bu da şirk dışı olduğu için Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dilemesine kalmış ve O *subhanehu ve teâlâ* affetmiştir.

Bir Müslüman Allah'ın sıfatlarını ikrar etmekle beraber, onların sınır ve kapsamını bilmezse bu cehalet mazerettir.' Bu anlaşılabilir. Ancak büyük şirkte cehalet mazerettir sonucuna ulaşmak, Allah'a havale edilmesi gereken bir anlayıştır.

Alimler bu hadisi ele alırken farklı teviller yapma gereği hissetmişlerdir. Bunun nedeni de hadisin bilinen asıllara muhalif olmasıdır. Ve özellikle dikkat edilmesi gereken şey; hiç kimse bu hadisi Allah'a şirk koşma konusunda ele almamıştır. 'Güncel İtikad Meseleleri' adlı risalede tafsilatlı olarak incelediğimiz bölümü özet halinde sunuyorum;

*'**a.** Hadisi zahirine göre anlayıp, adamın Allah'ın kudreti konusunda şüphe ettiğini söyleyenler.*

Şeyhu'l İslam İbni Teymiye ve İbni Kayyım bunlardandır.

İbni Teymiye rahimehullah: 'Bu adam küllerinin savrulduğu takdirde, diriltilemeyeceğini zannetti ve Allah'ın kudretinde şüpheye düştü. Bu Müslümanların ittifakıyla küfürdür. Fakat bunu bilmeyen bir cahildi. Allah'ın onu cezalandıracağından korkan bir mümindir. Allah da onu affetti.' [44]

İbni Kayyım rahimehullah: 'Bu adam kudret sıfatında ve diriltmede şüphe etti. Ve hiçbir hayır da işlemedi. Bununla beraber Allah ona sordu 'Seni bunu yapmaya ne itti?' Dedi ki: 'Senin korkun ya Rabbi, sen bunu daha iyi bilirsin' ve Allah onu affetti.' [45]

43. 4/Nisa, 116

44. Feteva, 3/231.

45. Hadi El-Ervah, s.269.

__b.__ Hadisi tüm lafızlarıyla ele alıp, arasını birleştirmeye çalışanlar.

Bunlar kudreti nefyetmediği ve bilakis kudreti ispat ettiği rivayetleri alıp, zahiren kudrette şek ettiği rivayetlere farklı mana veren alimlerdir. Bu manaların Arap lugatında da yeri olunca böyle bir yol izlemişlerdir.

İmam Nevevi rahimehullah Müslim şerhinde: 'Bir taife dedi ki: 'Bu hadisi Allah'ın kudretini nefyetmeye yorumlamak sahih olmaz. Çünkü kudrette şüphe eden kâfirdir. Başka rivayette bunu Allah korkusundan yaptığını söyler. Oysa kâfir Allah'tan korkmadığı gibi ayrıca kâfire mağfiret de edilmez.' Bu taifeye göre hadisin iki tevili vardır.

__i.__ Eğer azabı takdir etmişse (kaza) bu fiil (kadere), hem şeddeli hem şeddesiz okunabilir iki okuyuşta da mana aynıdır.

__ii.__ Eğer daraltırsa (deyyeke): (bu mana kuranda da kullanılmıştır.) "Kedere" fiili daraltma manasında olur. [46]

Bu manayı ve tefsiri İmam Ayni, Buhari şerhinde (İrşad Es-Sari, 10/439.); İmam Suyuti, İmam İbni Abdulberr'den Muvatta şerhinde (Tenvir El-Hevalik, 1/239.); Hafız İbni Hacer Fethu'l Bari'de (13/289); nakletmişlerdir

__c.__ Bu adam şüphe etmedi. Arap lugatında yaygın olan bir üslup kullandı. Bu üslup şüphenin, yakine mezc (karıştırılmış) edilmesidir. Manası da dinleyeni şekmiş vehmine sokup, yakine ulaşmadır. Fakat hakikatte yakin vardır. Şu ayet de bunun örneğidir. "Bizler ya da sizler, ya hidayet üzere ya da açık delalet üzereyiz." [47] *Şüphe suretinde olsa da keşfedilen yakindir.* [48]

__d.__ Bu adam fetret zamanında yaşamıştır. Tevhidin aslı o dönemde olanlar için yeterlidir. O dönemde şirk koşmayıp hanif olanların çoğu dinin tafsilatını bilmiyordu. O dönem insanlarına tevhidin aslı yeterliydi. Çünkü şeriatın tefsilatı onlara ulaşmamıştı.

Bu görüşü İmam Nevevi Müslim şerhinde yorumlar arasında zikretmiştir. Fethu'l Bari'de İbni Hacer de bunu nakletmiştir.

__e.__ Bu adam sıfatın cahilidir (Kudret sıfatı). Sıfatın cahilinin tekfiri ise ihtilaflıdır. Kadı İyaz, 'Sıfatın cahilini, İbni Cerir Et-Taberi tekfir etti' der. İmam Eş'ari de bu görüşteydi fakat daha sonra döndü. [49]

__f.__ Bu adam bazı lafızlarda geldiği gibi, eski milletlerdendi. Olabilir ki onların şeriatında kafir affediliyordu. Bizim şeriatımızda ise bu kaldırıldı. [50]

__g.__ Bu adam bu sözü ölüm dehşeti halinde söylemişti. Bunun misali, unutan ve ne söylediğini akletmeyen insan gibidir.

Bu tefsiri İmam Nevevi Müslim şerhinde ve Hafız İbni Hacer, Fethu'l Bari'de nakletmiştir. Bu aynı zamanda İbni Hacer'in tercihidir de...' [51]

Bu hadis hakkında alimlerin söylediklerine bakınca; muhkem naslara muhalif bir hadisin, yorumlanmaya ihtiyacı olduğu anlaşılacaktır.

Ve sonuç olarak diyoruz ki; müteşabih naslarla dinini anlamaya kalkan ve İslam inancına aykırı neticelerle ortaya çıkan her ihtilaf; yerilen ve sahiplerinin inkar edilmesi gereken ihtilaftır. Müteşabih naslarla ulaştığı netice şirk olanlar müşrik, bidat olan bidatçi, fısk olanlar fasıktır.

Allah'ım! Bizleri senin dinini muhkem naslarla anlayan ve seni razı etmek için amel eden kullarından eyle. Bizlere hidayet ettikten sonra kalplerimizi eğriltme.

46. *89/Fecr, 16; 21/Enbiya, 87.*
47. *34/Sebe, 24*
48. *İmam Nevevi yorumlar arasında zikretmiştir.*
49. *Bu hadisin şerhi, İmam Nevevi.*
50. *Hafız Fethu'l Bari'de bunu nakleder ve 'en uzak görüş' der.*
51. *Ebu Hanzala, Güncel İtikad Meseleleri, s.204-207*

Büyük Resmi Tek Kareye Sığdıran Objektif
Gezi Parkı Olayları

Meydanlara çıkan insanlar 'çevre ve ağaç' diyorlar. Oysa yanlarında onlara destek olan ve imkanlarını onlara açan şirketlerin çevreyi katleden fabrikaların sahipleri olduğunu unutuyorlar...

Bir ayı aşkın bir süredir Gezi Parkı olayları Türkiye gündemini meşgul ediyor.

Çevreci bir hassasiyetle başladığı düşünülen olaylar rüzgarın büyüttüğü yangın misali, ülkenin dört bir yanını kuşattı. Kısa zaman içinde meselenin birkaç ağaçtan ibaret olmadığı anlaşıldı. İçte ve dışta dost sanılanlar da dahil, bir AKP karşıtlığına dönüştü olaylar. Ülkenin resmen bittiği tescillenen devrimci, sol, liberal ve demokratları Türkiye'de Tahrir Meydanı üretme hayali peşinde koştular. Olaylarla ilgili bir çok senaryo yazıldı. Programlar yapıldı. Kimileri olayın tamamen dış mihraklarla ilintili olduğunu savunurken; bir diğer kesim olayı sosyolojiyle açıklama yolunu tuttu. Bu vesileyle AKP'den rahatsız olan tüm kesimlerin rahatsızlık sebepleri açıklanmış oldu.

Tabi bu İslamî camia için de ilginç bir sınavdı. AKP tağutluktan, Müslümanları temsil eden hükümet mertebesine terfi etti(!) AKP'nin İslam'la taban tabana zıt iç ve dış siyaseti, İslamî argümanlarla desteklendi. Hatta daha ileri gidip, yaşananları Ahzap gününe benzeten ve AKP'yi Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* pak siretine kıyas edenler de oldu.

Olayların Seyri

Olaylar gezi parkında yapılan eylemlerle başladı. Tepkinin, ilk etapta polisin orantısız güç kullanımı nedeniyle büyüdüğü düşünülürken, daha sonra planlı bir eylemin kendini hissettirmesiyle, bunun asıl etken olmadığı anlaşıldı.

Sosyal medya devreye girdi. Olaylar abartıldıkça abartıldı. Televizyon ekranlarından olayı izleyenler Türkiye'de bir iç savaş çıktığını zannettiler.

Ardından dünya basını devreye girdi. Türkiye'deki olaylar, haber bültenlerinde ilk sırayı almıştı. Manşetler Gezi Parkı için atılıyordu. Türkiye'de hak ve özgürlük arayan gençler ve onlara bu hakkı tanımayan bir hükümet vardı. Düne kadar ülkenin demokratik ve ekonomik gelişmelerini üçüncü dünya ülkelerine örnek gösteren medya araçları, şimdi diktatörlükten söz ediyorlardı. Tayyip Erdoğan'a övgüler düzen küresel yayınlar, onu halkına zulmeden bir padişah şeklinde tasvir etmeye başladılar.

Daha ilginç olanı ise Arap halkların ayaklanması günlerine benzer bir gelişmenin yaşanmasıydı. Twitter sahipleri Gezi Parkı için atılan tweetleri, retweetleyerek kendi sayfasından ya-

yınladı. Böylece tüm dünyada milyonlarca insanın gündemine bu mesele sokulmuş oldu.Ve o günlerde üç milyona yakın tweet atıldı.

CNN, BBC gibi tüm dünyanın yakından takip ettiği kanallar yalan haberler yapmaya başladı.Yalan olduğu dakikalar sonra anlaşılacak açıklıktaki haberleri, hiç çekinmeden yayınladılar. Daha ilginç olanı Türkiye'ye savaş muhabirlerini yolladılar.

Aynı günlerde, otellerden ve meydanlardan birçok yabancı uyruklu insan toplandı.

Gerek görsel ve yazılı medyada, gerekse sosyal medyada yalan haberlerin ardı arkası kesilmedi. Özellikle sanatçı ve siyasetçilerin sahaya çıkmasıyla işin rengi değişti. Her çağ ve zamanda küfrün imamlığını üstlenen ve kavmin *"mele"*si olan bu zatlar, demeç ve tweetleriyle bu yalan haberlerin gündemde kalmasını sağladılar.

AKP olayları önemsemiyor gibi dursa da, ciddi sıkıntılar yaşadı. Öyle ki; Başbakan'ın sıkıntısı sesinden anlaşılıyordu. Nasıl olmasındı? Olaylar 27 Mayıs'ta başlamıştı. *'Üç beş çapulcunun eylemi'* dediği olaylar, her yanı kuşatmıştı. Dost bildiği ve memnun etmek için envai tavizler verdiği insanlar, eylemlerde baş roldeydi. Kutsal müttefiki olan cemaat, homurdanmaya başlamıştı. Kimisi otoriterleşmekten, kimi güç zehirlenmesi ve kibirden bahsediyordu. Daha ilginci cemaat adına silahşörlük yapanlar *'bu millet Başbakan'a 'one minute' demelidir'* diyerek çok derin hesaplara işaret ediyorlardı. Bu lafın içinde ekonomik raconlar, Mavi Marmara'da hükümetin özür dilemeyi diretmesi, Hakan Fidan'ın İsrail'e rağmen Mit Başkanlığına getirilmesi, savcı krizi, kurumlardan cemaate yakın isimlerin tasfiyesine kadar o kadar mana gizliydi ki...

AKP, eylemcilerin temsilcileriyle görüşme, teskin edici açıklamalar yapma ve farklı isteklere cevap vermek suretiyle olayları yatıştırmaya çabaladı. Bir yandan Başbakan'ın burnundan kıl aldırmayan tavırları, öte yandan olayları yatıştırmak için hükümetin çabaları alıştığımız sahnelerdi. Zaten AKP'yi on yıldan fazla süren iktidarında başarıya götüren etkenlerden biri de buydu. Algı yönetiminde çok başarılıydı. En tavizkâr olduğu konularda dahi aksi yönde ve yüksek sesle açıklamalar yapmak suretiyle, kendi

tabanını gücendirmemeye gayret gösteriyordu. Bunun en bariz örneğini Kürt sorununu çözmek için adım atılan ilk günlerde izledik. Bir yandan Başbakan Abdullah Öcalan'ın asılmasından söz ediyordu. Öte yandan AKP İmralı'da Öcalan'la görüşmeler yapıyor, özerklik de dahil her türlü seçenek konuşuluyordu. Bu olayda da aynı siyaset izlendi. Hükümet bir çok koldan bu olayları teskin için tavizler verirken, meydanlardan eylemcilere meydan okuyordu Başbakan. Böylece tabana güçlü olduklarının ve böylesi basit olayların onları yıldıramayacağı mesajını veriyordu.

Sosyal hadiseleri tek bir nedene bağlamak her zaman yanlıştır. Birden fazla kitleyi harekete geçiren sosyal fay hatlarının kırılması, tek nedenle olmaz. Birden fazla etkenin bir araya getirdiği insanların hedefi, tekti: *'Hükümetin düşürülüp yerine yeni bir yönetim ikame etmek.'*

Olaylarda özellikle dış bağlantıyı görmemezlikten gelemeyiz. Ancak bir kayıt zikretmek zorundayız. Her ne kadar dış etkenlerin güçlü olduğu olaylar yaşanmış olsa da bunun içeride karşılığı da görülmelidir. Tamamen dış etkenlerle ortaya çıkan hiçbir hadise, bunca taraftar toplayamaz. Dışardan bu işin organizesine iştirak edenler, içerde karşılık bulacak sebepleri ön plana çıkardılar. Ve özellikle medya aracılığıyla bu süreci etkili bir biçimde yönettiler.

Peki dışarıda Türkiye aleyhine oluşan rahatsızlık neydi;

Kürt sorununda çözüm aşamasına gelinmiş olması

Başbakan'ın olayların akabinde ilk telaffuz ettiği cümlelerden biri buydu. Bir asırdır engelsiz olarak dünyayı yönetmeye alışmış küresel tuğyan, bu olaydan rahatsızlık duymuştu. Orta-

doğu onlar için hem itikadi hem de ekonomik bir cazibe merkeziydi. Bu bölgeyi ilk günden bu yana karışıklık ve kaos yöntemiyle kontrol ettiler. İçerde var olan kaosa sürekli müdahalede bulunarak barış, demokrasi ve özgürlük adına ülkeleri şekillendirdiler.

Ortadoğu'da, Batı'nın en ciddi yatırım yaptığı güç PKK idi. Yıllarca siyasi ve askeri mücadelesine destek verdi. Dolaylı ve direk olarak ekonomik yardımlarda bulundu. PKK'nın batı ülkelerinde her türlü çalışmasına göz yumuldu. Bu batının PKK'ya yatırımıydı. Yoksa baştan sona insanlık katliamı yapan Batı'nın, insan hakları gibi bir derdi yoktu. Batı'nın Afrika ülkelerinde sebep olduğu kıyımlar ve sömürü, herkesin malumuydu.

Karışıklık çıkarmak istediği zaman PKK'yı harekete geçiriyor ve böylece istediği müdahalelerde bulunuyordu. Bu sorunun çözülmesi Batı'nın kaos etkenlerinin bitmesi anlamına gelmese de, uzun yıllar yaptığı yatırımların boşa çıkmasıydı. Çözüm süreciyle beraber bitecek olan mağduriyet taleplerine karşılık, yeni mağduriyet talepleri ortaya kondu.

Bunun yanında herkesin bildiği PKK'nın *'devrimci halk'* zaafı vardı. Çözüm süreci adına yapılan ilk girişimler Arap baharıyla beraber PKK tarafından baltalanmıştı. Devrimci halk gösterileriyle Kürdistan'da bir Tahrir Meydanı oluşturup tam bağımsızlıktan söz etmeye başlamışlardı. İstedikleri olmayınca 'biz bilmeyiz önderlik bilir' safsatasıyla masaya geri dönmüşlerdi. Birileri bu karışıklıkta PKK'nın eski zafiyetini gösterip, devrimci hayallerle masayı tekmeleyebileceğini hesaplamış olabilir.

Türkiye'de yaşanan ekonomik gelişmeler

Küresel tuğyanın ülkelerde söz sahibi olma araçlarının başında ekonomi gelir şüphesiz. Ülkeleri borçlandırma ve üretimde zayıflaştırarak kendine muhtaç bırakma en bilindik yöntemlerindendir.

Küresel tuğyanın ülkelerde söz sahibi olma araçlarının başında ekonomi gelir şüphesiz. Ülkeleri borçlandırma ve üretimde zayıflaştırarak kendine muhtaç bırakma en bilindik yöntemlerindendir.

Türkiye, Mayıs ayında IMF'ye olan borcunu bitirdi. Bu Türkiye'nin ekonomik olarak güç haline geldiği ve bağımsızlığa doğru ilerleme kaydettiğini gösteriyordu. Başbakan'ın sürekli diline doladığı faiz lobisi de bu işin bir parçasıydı. Birileri ısrarla hayal mahsulü olduğunu diretse de, şu anda Avrupa'da yargılaması başlamış bir faiz lobisi davası var. Mesele çok ciddi. Kimi bankalar 1,5 milyar dolar, kimi 600 milyon dolar gibi cezalara rıza gösterip olayları ört pas etmeye kalksa da mesele yargıya intikal etti. Ve *'libor skandalı'* olarak konuşulmaya devam ediyor. Türkiye'de bir çok bankanın, rekabet usulünü terk edip, anlaşmalı olarak faiz oranlarında oynama yapan bankalarla ilişkisi tespit edildi. Ekonomik anlamda bağımsızlaşan Türkiye demek, faiz lobisinin faiz oranlarına müdahale edememesi ve gelir kaybına uğraması demek..

Aynı dönemde Brezilya'da benzer olaylar yaşandı. İlginç olan Brezilya'nın da IMF'ye olan borcunu bitirmiş olması ve gösterdiği ekonomik gelişmelerdi.

Gezi parkı eylemcileri bazı taleplerde bulunmuştu. Bunlar: Taksim projesi dursun, tutuklular serbest bırakılsın, şiddet kullananlar hakkında soruşturma açılsın... Buraya kadar gayet makul olan talepler ilginç bir mecraya kaymış ve:

- Üçüncü köprü projesi dursun,
- Kanal İstanbul projesi dursun,
- Yeni havalimanı projesi dursun,
- Nükleer santraller yapılmasın gibi hiçbir aklın izah edemeyeceği talepler dillendirilmişti. Bu talepler birileri tarafından ellerine tutuşturulmuştu. İstanbul'u mega kent yapacak ve ülke ekonomisine ciddi katkısı olacak bu projelerle göstericilerin alıp veremediği neydi?

Bu projeler Türkiye'yi ileriye taşıyacak ve bağımlı olduğu bir çok konuda ülkeyi batının pençesinden kurtaracaktı. Yeni girişimcilere cesaret verecek ve dıştan bağımsız projeler başlayacaktı.

Brezilya'da da eylem yapanlar benzer taleplerle meydana çıktılar: *'2014 dünya kupası iptal edilsin.'* Oysa ülke ekonomisine ciddi anlamda katkısı olacak bir proje bu.

Bu benzer zamanlama, istekler ve ortaya çıkan netice meselenin dış bağlantısını anlamaya yardımcı oluyor.

Alınması gerken dersler:

1. AKP bugüne dek razı etmek istediği kesimlerden ciddi bir darbe yemiştir. Ve bu olaylardan ders alıp siyasetini gözden geçirmelidir. Başbakan'ın, özellikle sanatçılara yönelik; *'On yıllık iktidarımızda ne istediniz de alamadınız?'* sitemi bunu göstermektedir.

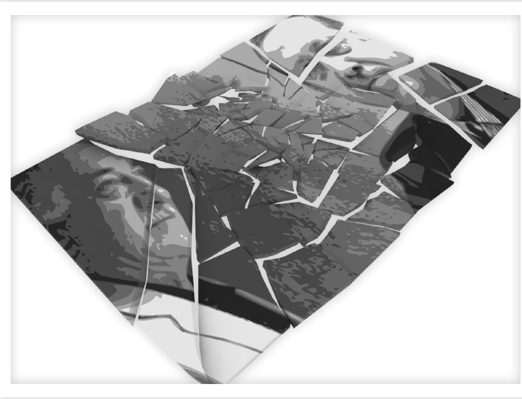
İçerde razı etmeye çalışıp, darbe yediklerinin yanında; dışarıdaki dostları da AKP'ye sırt çevirmiş, tökezlediği ilk fırsatta *'vurun abalıya'* siyasetiyle hareket etmişlerdir.

AKP, bize göre gayr-ı İslamî bir yönetimdir. Ve Allah'ın şeriatıyla hükmetmeyen her yönetim gibi, meşru değildir. Ancak Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*, kavmine akrabalık bağlarını hatırlattığı gibi biz de AKP'ye inandığını iddia ettiği Kur'an'dan şu ayetleri hatırlatırız:

"Kitap ehlinden olan kafirler ve müşrikler, Rabbinizden üzerinize bir hayrın indirilmesini arzu etmezler. Allah ise, dilediğine rahmetini tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir." [1]

"Onların dinlerine uymadıkça yahudiler ve hristiyanlar senden memnun olmazlar. De ki: 'Gerçek hidayet Allah'ın hidayetidir.' Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyarsan Allah'tan sana ne bir koruyucu ne de bir yardımcı bulabilirsin." [2]

2. AKP, cemaat diye bilinen grubu razı etmek için bir çok haksızlıklara göz yumdu. Bu cemaatin sayısal çoğunluğunu oy, yetişmiş ve sisteme sızmış elamanlarını hazır kadro olarak telakki

etti. Bu cemaatin *'İslam'ı sadece biz temsil ederiz, bizim dışımızda İslam'ı temsil etme iddiasında bulunan tüm yapılar yanlış temsil ediyorlar. Batının İslam'ı radikal olarak algılamasına yardımcı oluyor ve bizim bu anlamda yaptığımız çalışmaları heder ediyorlar'* mantığıyla diğer cemaatlere verdiği zararları görmezden geldiler.

Oysa olayların başlamasıyla beraber cemaat homurdanmaya başladı. Açıktan olmasa da sürekli eleştiri yapmakla eylemcilere destek verdiler. Aslında göz ardı edilmemesi gereken bir iddia vardı. Cemaat mensuplarının polis teşkilatı içindeki sayısal çoğunluğu çoğu kişinin malumu. Savcı krizi ve Reyhanlı olaylarından sonra AKP, yetkili çoğu ismi doğu illerine atamak veya görevden almakla cemaatin elini zayıflattı. Ancak normal memuriyet olarak hala güçlü oldukları biliniyor. Göstericilere uygulanan şiddetin ve kullanılan orantısız gücün olayların büyümesindeki kısmi etkisi biliniyor. Burada polisin kasıtlı olarak böyle bir şey yaptığı ve hükümeti zora sokmak istediği de iddialar arasında.

Oysa bu cemaatin mağdur ettiği ve türlü komplolarla zarar verdiği camiaların hiç biri bu olaylara destek vermedi. AKP'nin bu anlamdaki siyasetini gözden geçirmesi ve bu olaylardan ders alması onun yararınadır.

Bu konuda inandıklarını iddia ettikleri Allah Rasûlü'nden bir hadis zikretmek yararlı olacaktır.

"Kureyş'in ileri gelenlerinden Fâtime-i Mahzûme isminde bir kadın hırsızlık yapmıştı. İnsanlar, 'Bunu Rasûlullah'a affettirmek için kim aracı olacak?, olsa olsa Peygamberin gözbebeği Usame b. Zeyd olur', diyerek. Peygamberin azatlı kölesi Zeyd'in oğlu Usame'den aracı olmasını istediler. O da Rasûlullah'a durumu arz etti. Bunun üzerine Allah Rasûlü; 'Sen

1. *2/Bakara, 105*
2. *2/Bakara, 120*

*bana Allah'ın koyduğu bir cezayı affetmem için mi aracı oluyorsun?' diyerek kalktı ve insanlara şöyle hitap etti: '**Sizden önceki milletler şu yüzden helak olmuşlardı; onların soylu ve zenginleri bir suç işlediklerinde onu affettiler, onların zayıfları suç işlediğinde ise hemen cezasını verdiler. Allah'a yemin olsun ki, şayet bu suçu Muhammed'in kızı Fatima da işlemiş olsaydı, ona da cezasını verirdim**.' "* [3]

Bu İslam'ın adalet anlayışıdır. Ve yönetici olan insanların adil olması gerekmektedir. İslamî olmayan yönetimlerde de bu geçerlidir. Kalıcı olmak isteyen adaletli olmak zorundadır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* adaletinden dolayı Necaşi'yi övdüğü ve ashabını onun ülkesine gönderdiği malumdur.

Ve aynı zamanda biz Müslümanların, içinde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* olmadığı ittifaklara bakışımız açısından da bu hadise önemlidir. Çıkar üzere kurulu ve gözleri kamaştıran ittifaklar çok basit şekilde dağılabiliyor. Gerek hükümetin Batılı ülkelerle olan ittifakı, gerek içerde cemaatle olan ittifakı bunun örneklerindendir. Rabbimiz bu türden ittifakları *"örümcek ağına"* benzetiyor. Örümcek ağı, şekil itibariyle insanı etkiler. Lakin en zayıf yapıdır aynı zamanda. En basit rüzgarda tüm göz alıcılığına rağmen yerle bir olur.

"Allah'tan başkalarını dost edinenlerin durumu, kendine bir ev edinen örümceğin durumu gibidir. Evlerin en dayanıksızı ise şüphesiz örümcek evidir. Keşke bilselerdi!" [4]

3. Gerek Arap Baharı denilen süreç, gerek Gezi Parkı olayları göstermiştir ki; sosyal medya kullanımı Müslümanların gündeminde olmalıdır. Özellikle toplumları etkileyip onlara öncülük etmek isteyen Müslümanlar, da'vet ve sosyal olayların yönetiminde bu meşru aracı kullanmalıdır. Bunun ilk şartı, bu alanda meziyet sahibi Müslümanların sorumluluk alması ve kendini en iyi şekilde yetiştirmeleridir. Gereksiz tartışmalar, forum sayfaları ve sohbet odalarında öldürülen anlamsız vakitlere şahitlik ediyoruz malesef. İnternetle arasına mesafe koyamayan kardeşlerimizin en azından bu alandaki hazırlıklarını tamamlamaları gerekmektedir. Günü geldiğinde bu alandaki yeteneklerinden tüm Müslümanların faydalanacağını düşünmelidirler.

4. Yalan habercilikle kitlelerin nasıl galeyana getirildiğine şahit olduk. Günümüzün en etkin silahlarından olan medya, dikkatimizi çekmelidir. Müslümanların radyo, dergi, gazete, internet haberciliği ve en üst perde olan televizyonculuk konusunda projeleri olmalıdır. Meşhur tabirle *'haber yoktur haberci vardır'* sözünü bir kez daha yaşadık. En basit haberin, haberci elinde nasıl da vahşet görüntüsüne dönüştüğüne şahit olduk.

Gerek Arap Baharı denilen süreç, gerek Gezi Parkı olayları göstermiştir ki; sosyal medya kullanımı Müslümanların gündeminde olmalıdır. Özellikle toplumları etkileyip onlara öncülük etmek isteyen Müslümanlar, da'vet ve sosyal olayların yönetiminde bu meşru aracı kullanmalıdır.

Başkalarının kendini doğru tanımasını isteyen Müslümanların bu alana ayrıca önem vermesinin zarureti, izahtan varestedir. Kendini tanıtmak için gerekli araçlara sahip olmayanların başkaları tarafından, istenildiği gibi tanıtılacağı aşikardır.

5. Bu olaylar müşriklerin akılsızlığını bir kez daha ortaya koymuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* kıyamet sahnelerinde onların iman etmeyişlerini, akılsızlıklarına bağlamıştır.

"Ve derler ki: 'Eğer dinlemiş olsaydık ya da akıl etmiş olsaydık, şu çılgınca yanan ateşin halkı arasında olmayacaktık.' " [5]

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı selim fıtratla yaratmıştır. Şirkle fıtratını bozan insanların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yarattığı aklı muhafaza etmeleri mümkün değildir. Hanif fıtratı şirk ve küfürle örten insan, başta akıl olmak üzere Allah'ın bahşettiği bir çok nimetten ceza olarak mahrum kalmıştır.

3. Buhari
4. 29/Ankebut, 41
5. 67/Mülk, 9

Meydanlara çıkan insanlar *'çevre ve ağaç'* diyorlar. Oysa yanlarında onlara destek olan ve imkanlarını onlara açan şirketlerin çevreyi katleden fabrikaların sahipleri olduğunu unutuyorlar. *'Emek, hak, özgürlük ve sınıf farkına hayır'* diyorlar. Ancak meydanlarda omuz omuza oldukları insanların sömürü çarkının mimarları olduğunu unutuyorlar. Emeğe, işçiye ve sınıf farkına karşı olanların banka sahipleri olduğunu mu düşünüyorlar?

Ağaç deyip önde yürüyen sanatçıların gösteriş için hayvanların vahşice katledilmesine ön ayak olduğunu unutuyorlar. Giydikleri kürklerin ve kullandıkları makyaj malzemelerinin nereden temin edildiğini sanıyorlar?

Afganistan'ı işgal eden, Irak'ta milyonları katleden ABD'nin, Afrika'yı yüzyıldır sömüren Avrupa'yla insan hakları ve demokrasi söylemiyle aynı şeyleri talep ettiklerini görmüyorlar.

Bu akılsızlık onların Allah'a şirk koşmalarının doğal neticesidir. Ataları olan Ebu Cehil'de insanlara diyordu ki; *"Şayet sizin gibi insan olan birine tabi olursanız hüsrana uğrarsınız."* [6]

Ancak insanların kendine tabi olmasını istiyordu. Ve o günün akılsızlarından kimse çıkıp da: *'Madem o insan olduğu için tabi olmamamız gerekiyor, öyleyse sana ne diye tabi olacağız? Sende insan değil misin?'*

6. Bu maddeler içinde en çok düşünülmesi gereken bu olayların deneme olma ihtimalidir. Çünkü büyük olayların öncesinde zemin yoklaması yapılır. Devam etme ihtimali yüksek olan olayların kesilmesi ve eylemin en etkili olduğu zamanda eylemlere son verilmesi bu ihtimali kuvvetlendirmektedir. Böyle bir ihtimal büyük olayların yaşanacağı anlamına gelir. Özellikle Suriye'nin geleceğine endeksli olarak düşünülen şeyler olabilir. Batı'nın Suriye konusunda Türkiye'yle aynı düşünmediği ve bu siyaset farkından kaynaklı sürecin uzaması ne zamandır konuşuluyor.

Ancak burada altını çizmek istediğimiz bir nokta var: Umuyoruz ki bu olaylar Suriye'de cihad eden kardeşlerimizin yararınadır. Suriye'ye özellikle İran, Rusya ve Hizbul-LAT müdahalesiyle çok farklı bir hal aldı süreç. Muhtemelen sona doğru yaklaşılıyor.

AKP, şu ana kadar Batı olmadan hareket etmemeye özen gösterdi. Suriye politikasında yalnız kalmaktan ve bu meselede taşın altına tek başına elini koymaktan çekiniyordu. Ancak Batı'nın, Suriye'nin geleceğinde Müslümanları görmek istemediği biliniyor. AKP ise süreci İslamcı muhalefetle yürütmek istiyor. Çünkü Suriye gibi onlarca yıl etkisi sürecek bir meselede güvenebileceği tek seçenek İslamî muhalefettir.

Bütün bunlara rağmen AKP'nin devlet mantığıyla hareket ettiğini biliyoruz. Siyasetinde çok keskin manevralar yapabiliyor. Bugün direk olmasa da sınırları açmak suretiyle Müslümanlara yardımcı oluyor. Ancak Batı'nın baskısı ve çıkarlarının tehlikeye girmesiyle bu siyasetini değiştirebileceği de bir gerçek.

Bu olaylarla beraber gerek ABD, gerek Avrupa'nın AKP dostluğunun yalan olduğu, hükümet tarafından idrak edildi. Birçok övgü ve dostluk gösterisinin hakikaten uzak olduğu açığa çıktı.

Umarız bu durum Suriye'de devam eden cihada fayda sağlar. AKP bu olaylar neticesinde siyasetini Avrupa'ya göre değil, şu ana kadar olduğu gibi vicdani ve toplumsal değerlere göre sürdürür. Ve Batı'nın başka hesaplarla oynadığı bu oyun, kendi aleyhine döner.

"Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." [7]

"Onlar tuzaklar kurdular, ama Allah nezdinde de onlara tuzak var, isterse onların tuzakları dağları yerinden oynatacak olsun!" [8]

Rabbimizden dileğimiz; bu olay ve her olayda bizleri basiret sahibi kılması ve bu olayı Müslümanlar için hayırlara vesile kılmasıdır. Şüphesiz ki o buna kadirdir...

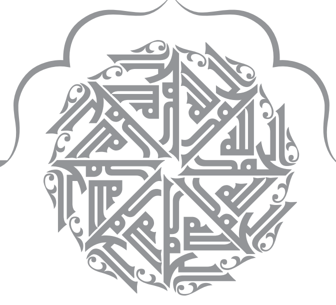

6. 23/Müminun, 34

7. 3/Ali İmran, 54

8. 14/İbrahim, 46

EBU NUSEYBE
ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Allah Seni Belaya Uğrattığında...

Bela geldiğinde, ya Allah'a isyan ile karşılık vermiş olursun. Ya sabredersin, ya rıza gösterirsin ya da en yüce mertebeyi seçip Allah'tan gelen bu belaya şükredersin.

Şunu iyi bilmekteyim ki, bela insana bazen çok ağır gelmektedir. İnsan bazen belalar sebebiyle bitap düşer ve hüzünlenir.

Bela ve musibete uğrayan kardeşim, senin hislerini iyi anlıyorum. Allah'tan başka birçok kapı senin yüzüne kapanır ve senin için Allah'ın kapısından başka bir kapı kalmaz.

Evet kardeşim, şimdi şunu sana sormak istiyorum: Sana bela veren kimsenin seni sevdiğini biliyor muydun? Bela, can yakıcıdır. Fakat kendi içerisinde dünyalara değişmeyeceğin bir sevgiyi de barındırır. Nihayetinde ise, şifadır. Sanki vücudundan zararlı toksinleri atmanı sağlayan bir ilaç gibidir.

"Allah bir topluluğu sevdiği zaman onu belaya uğratır." [1]

Allah'ın sevgisi… Dünya ve içindekiler dahi asla buna eşit olamazlar. Eğer sen Allah'ın sevgisini kazandıysan, geri kalan her şey beyhudedir. Geriye kalanlar, artık mesabesindedir. Artıklara gözünü dikme, bırak hepsi dünya ve ehlinin olsun. Allah'ın sevmesi bunların hepsinin üstündedir.

Kıymetli kardeşim,

Şunu bilmelisin ki insanların hepsi bir yönden belaya uğratılmaktadır. Fakat sana insanların bela konusundaki derecelerini anlatmak

1. *Tirmizi, İbni Mace*

istiyorum. Bunlardan dilediğini seçmek senin elindedir.

İnsanlar bela vuku bulduğunda dört kısma ayrılmaktadır:

Birinci Kısım: Bela geldiğinde kızgınlık halinde olan insanlardır. Bu haram olup, bunu işleyen kimseler ise günahkar insanlardır. Bu kimselerin sözlü ya da fiili olarak serzenişte bulunmaları caiz değildir.

"Allah sevdiği topluluğu belaya uğratır. Kim başına gelen bela ve musibetlere razı olursa, Allah da ondan razı olur. Bir kimse başına gelen bela ve musibetleri öfke ile karşılarsa o da Allah'ın gazabına uğrar." [2]

Bir adam Ahnef b. Kays'a gelir ve dişinin ağrıdığını söyler. Ahnef b. Kays bir şey demediği için, adam bunu sürekli söylemeye başlar. Sonunda Ahnef şöyle der: *"Kırk seneden beri gözümü kaybettim. Bunu hiç kimseye haber dahi etmedim."*

Şimdiki insanları sen düşün! Selef, başına gelen beladan dahi bahsetmezken, kimi insanlar başına ne gelse, ya vaveyla kopararak ya da muhabbet nağmesi olsun diye belalarını terennüm etmektedirler.

Salih zatlardan birinin yanına bir adam gelir. Adam halinin kötülüğünden, fakirliğinden, hastalığından bahsedince, salih zat şöyle der: *'Yazıklar olsun sana! Benim yanımda Allah'ı mı şikayet ediyorsun? Yani kudret sahibi olanı, kudret sahibi olmayana mı şikayet ediyorsun?!'*

Halbuki insanoğlu musibeti anlatıp, serzenişte bulundukça Rabbi'ni şikayet etmiş olmaktadır. Bu sebeple en isabetli olan, şekvanın her çeşidinden uzak durmaktır. Bunun önü alınmazsa, kişiyi merhale merhale dövünmeye kadar götürür.

İbni Mesud radıyallahu anh şöyle der: *"Kime musibet isabet eder de elbisesini yırtar ve göğsüne vurursa, sanki toprak alıp da Rabbi ile savaşmak istemiştir."*

Bundan Allah'a sığınırız…

2. Tirmizi, Zühd.

Bu, bela geldiğinde Allah'a karşı yapılan muamelenin en çirkini olup, açık bir haramdır.

İkinci Kısım: Bu ise, bela anında sabretmektir. Bela anında sabır ehli olduğunu kabul ediyorsan, sana iyilik kapılarının açılacağını müjdelerim.

"Sabredenlere mükâfatları elbette hesapsız olarak verilir." [3]

Yani, mükafatları tartılmadan, hesap edilmeden verilecektir.

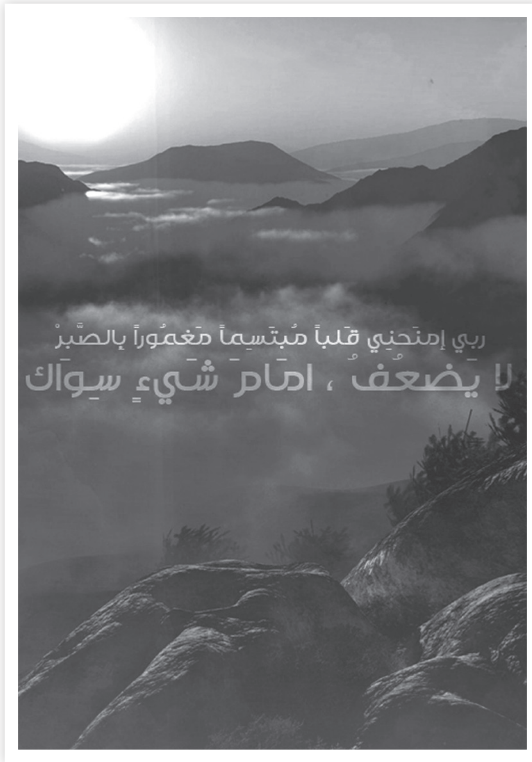
Nebi sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır:

"Kıyamet günü, afiyet ehli kimseler, bela ehline sevapları verilince, dünyada iken derilerinin makaslarla kazınmış olmasını temenni edecekler." [4]

Bela, kıyamet günü kişiye kendisine herkesin imreneceği derecede ecir verecektir. Kişi belaya sadece Allah için sabrederse, onun için hem günah kefareti olacak, hem de hesapsız mükafata ulaşacaktır. Belaya karşı sabır ise; tadıldığında acı, fakat sonu baldan tatlı olur.

"(Allah) sabretmelerine karşılık onları cennet ve ipek(ten giysiler) ile mükâfatlandıracaktır. Orada, tahtlar üzerinde yaslanıp dayanmışlardır. Onlar, orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (Cennet ağaçlarının) gölgeleri, üzerlerine sarkar; kolayca koparılabilen meyveleri istifadelerine sunu-

3. 39/Zümer, 10
4. Tirmizi

lur. Etraflarında gümüş kaplar, billur kadehler, gümüş renginde billur kupalarla içkiler ikram edilecek; ne kadar içeceklerine kendileri karar vereceklerdir..."

"…Yine onların etrafında gençlikleri ebedî hizmetçiler dolaşacaktır. '(Ey Peygamber!) Sen o hizmetçileri bir görsen her birini etrafa saçılmış bir inci sanırsın…' " [5]

"Yine onlar, Rablerinin yüzünü arzulayarak sabreden, namazı dosdoğru kılan, kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli ve açık olarak harcayan ve kötülüğü iyilikle savan kimselerdir. İşte geçici dünyanın ardından gelecek olan mutlu akıbet onları bekliyor. Bu mutlu akıbet, Adn cennetleridir. Oraya babalarından, eşlerinden ve çocuklarından sâlih olanlarla beraber girecekler, melekler de her kapıdan onların yanına varacaklardır. (Melekler): 'Sabrettiğinize karşılık size selam olsun! Dünya yurdunun sonu (cennet) ne güzeldir!' (derler)." [6]

"Ancak sabredip salih amel işleyenler böyle değildir. İşte onlar için bağışlanma ve büyük bir mükâfat vardır." [7]

İmam Şafii *rahimehullah* ciğerparesi oğlunu kaybettiğinde şu beyiti söylemiştir:

'İşte böyledir zaman

Ona sabretmelisin

Ya malının başına bir iş gelir

Ya sevdiğinden ayrı düşersin'

Bela geldiğinde sabretmenin üstünde bir derece daha vardır ki bu da üçüncü kısımdır:

Üçüncü Kısım: Bu ise rızadır. Yani sabretmiş olduğun musibetine karşı razı olmandır. Kişi başına gelen bir musibete karşı sabreder. Fakat bunun üstünde bir his, bir şuur vardır ki bu da Allah'tan razı olmaktır. Yani sadece sabretmek değil, bunun yanında Allah'tan razı olduğun gibi, Allah'tan gelene de tamamen razı olmandır.

Şöyle denilebilir: Musibet bana acı verdiği halde nasıl rıza gösterebilirim ki?

Kişi musibete uğradığı halde buna razı olacak ve acı çekmesini rıza ile birleştirecek. Peki bu mümkün mü? Elbette mümkün!

Kardeşim, bakmaz mısın ki hasta olduğunda en ağır ilaçları satın alıyorsun ve bunu kullanıyorsun. Ve bu ilaç da sana acı vermektedir. Belki de o ilaçlara servet dahi ödeyebiliyorsun…

Seni belalar bulup da sen buna rıza gösteriyorsan, Allah'ın senden razı olacağını sana müjdelerim.

"Kim başına gelen bela ve musibetlere razı olursa Allah da ondan razı olur." [8]

Allah ile olan bu muamelen, üstün bir mertebedir. Allah katında derecenin yükselmesini istiyorsan bunu arttırdıkça arttırmalısın. Peki bundan daha da yüksek bir dereceye çıkmak ister misin? Allah'ın seni kendi katında daha yüce bir yere çıkarmasını istersen, belalara karşı muamelende şimdi bahsedeceğim dördüncü kısma doğru koşman gerekir.

---

5. *76/İnsan, 12-19*
6. *13/Rad, 22-24*
7. *11/Hud, 11*
8. *Tirmizi*

Dördüncü Kısım: Bu kısım ise, bela geldiği zaman şükretmendir. *'Şükretmek mi?'* dediğini duyar gibiyim. Evet, beladan dolayı sevinç duyup, şükretmek!

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Ve birinizin kendisine ihsan edildiği zaman sevindiği gibi, onlardan herhangi birisi belaya uğramakla çok sevinir." [9]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* humma hastalığından dolayı yatağında yatarken söylemektedir. Hadisin tamamını Ebu Said El-Hudri *radıyallahu anh* şöyle rivayet etmektedir:

"Peygamber humma hastalığından dolayı yatakta iken yanına girdim. Sonra elimi onun üzerine koyunca hararetini örtünün üzerinden ellerimde hissettim. Ve dedim ki :

- Ya Rasûlullah! Ateşinin şiddetine hayret ettim. O buyurdu ki :

- Biz -Peygamberler- böyleyiz. Bizim için bela kat kat fazla olduğu gibi onun sevabı da kat kat fazla olur. Ben dedim ki:

- Ya Rasûlullah! Hangi insanlar en şiddetli belaya uğrarlar? Peygamber:

- Peygamberler, buyurdu. Ben:

- Ondan sonra kimlerdir? dedim. Rasûlullah buyurdular ki :

- Sonra salih insanlardır. Onlardan herhangi biri öyle ciddi bir fakirliğe müptela olur ki, büründüğü abadan başka bir şeyi bulamaz. Ve birinizin ihsan edildiği zaman sevindiği gibi onlardan herhangi birisi belaya uğramakla cidden sevinir."

Herkes bu merhaleye ulaşamayabilir. Başına bir şey geldiğinde, buna sevinen bir konumda olamayabilir. Akıllı kimse, belaların iyiliklerini çoğalttığını düşünerek sevinir. Bunun günahlarına kefaret olacağını düşünür, yine sevinir. Bilir ki; bu kendisinden daha merhamet sahibi olan, merhametlilerin en merhametlisi Allah'ın takdiridir. Bunun da kendisi için hayırlı olacağını düşünür ve buna da sevinir. Allah'ın kendisine verdiği bu musibetin, diğer tüm musibetlerden daha ehven olduğunu bilir. Diğerlerine bakar, bundan daha büyük musibetlerin de var olduğunu bilir ve başına gelene sevinir.

Bir adam, yaşadığı şu olayı aktarır: *'Bir keresinde salihlerden birinin parmağında yara olduğunu gördüm. Hiç acı çekmiyor musun, dedim. 'Bak bakalım, bu yara yüzümde var mı? Bak bakalım, bu yara dilimde var mı? Bak bakalım, bu yara gözümde var mı?' Adam diyor ki, bu zat 'Bak bakalım…' diye öyle devam etti ve saydı ki ben zannettim ki bu yara Allah'ın ona verdiği en muazzam nimettir.'* Gerçekten de şükür, bela geldiğinde en yüce ve en muazzam derecedir.

Evet kardeşim, bela geldiğinde insanların içinde bulunduğu bu dört kısmı gücüm yettiğince anlatmaya çalıştım. Bela geldiğinde, ya Allah'a isyan ile karşılık vermiş olursun. Ya sabredersin, ya rıza gösterirsin ya da en yüce mertebeyi seçip Allah'tan gelen bu belaya şükredersin.

Allah'tan dileğim, tüm Müslüman kardeşlerimizden belaları gidermesi, bizden razı olup, bize mağfiret etmesi, bizim derecemizi yükseltip, günahlarımızı bağışlaması, kıyamet günü bizden razı olmasıdır.

'Alemlerin Rabbi'ne hamdolsun' duamız ile…

9. *İbni Mace*

Enes Yelgün enesyelgun@tevhiddergisi.com

Tefekkür Müminin Her Anını Kuşatmalıdır

Bizler kendimizi müşrik toplumdan uzak tutmaya çalışıyorsak onların en belirgin sıfatlarını öğrenip onların tam tersi ile vasıflanmalıyız. Bunların başında da tefekkür ehli olmak gelir.

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Taklitçi cahili toplumun fertlerinin en önemli vasıflarından bir tanesi de duyu organlarını hak yolda kullanmamalarıdır. Bu sebeple naslar müşrikleri, duyu organları yokmuş gibi tasvir etmiştir:

"Andolsun, biz cinler ve insanlardan birçoğunu cehennem için yaratmışızdır. Onların kalpleri vardır, onlarla kavramazlar; gözleri vardır, onlarla görmezler; kulakları vardır, onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da şaşkındırlar. İşte asıl gafiller onlardır." [1]

Dünyevi ihtiyaçlarını giderme durumu olduğunda müşrikler en verimli şekilde organlarını, akıllarını kullanmaya başlarlar. Fakat mesele ahiretle alakalı konulara gelince işler değişir.

Bunun Mekke'deki en güzel örneği, Amir b. Luhayy'dır. Kavmine bazı taşları getirip de *'Bun-*

1. 7/Araf, 179

lara ibadet edin, sıkıntılı hallerinizde onlara yönelin' dediğinde kimse itiraz etmedi.

'Taşın kendisine bile faydası yokken, bizim derdimize nasıl derman olacak? Üzerine konan bir sineği bile defedemez iken bizim sıkıntılarımıza nasıl çözüm bulacak?' diye düşünmediler bile. Halbuki akıldan biraz nasibini almış her insanın böyle düşünebilmesi gerekirdi. Ama öyle olmadı. Çünkü bu sünnetullahın bir sonucuydu. İnsan kensine verilen nimetlerin şükrünü eda etmez ise nimetin tam zıttı ile cezalandırılır.

Taklitçi cahili toplumun fertleri olan müşrikler de Allah'ın kendilerine nimet olarak verdiği organların şükrünü eda etmediler. Ellerini, dillerini, kulaklarını... O'nun rızasına uygun olarak kullanmak yerine nefislerin hoşuna gidecek şekilde kullandılar. Sonuçta ayette vasıflandırıldıkları hale düştüler.

Müslüman birey müşriklerin bu halini ve Allah'ın onları nasıl tanıttığını iyice düşünmelidir. Aynı durumla karşılaşmayacağının bir garantisi yoktur. Öyleyse çözüm yollarına bakmalı ve kendini müşrik topluma benzemekten sakındırmalıdır.

Bizler bu sakındırmanın en güzel yolunun tefekkür olduğunu geçen yazılarımızda ifade ettik. Ve *'Neleri tefekkür etmeliyiz?'* başlığı altında şunları zikrettik:

- Vahyi ve davetçinin kişiliğini tefekkür
- Kainatı ve içindekileri tefekkür
- Geçmiş ümmetlerin kıssalarını tefekkür
- Şeytanının vesveselerini tefekkür
- Ölümü ve ahireti tefekkür
- Yaratılışı tefekkür
- Nimetleri tefekkür

Bunlar sadece bizim ayetlerden çıkartabildiğimiz birkaç başlıktır. Yoksa tefekkür edebilecek şeylerin listesini daha çok uzatabiliriz. Çünkü tefekkür Müslümanın hayatının her alanında olması gerekir. Şu ayet buna çok güzel bir şekilde işaret eder:

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde aklıselim sahipleri için gerçekten açık ibretler vardır. Onlar, ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken (her vakit) Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışı hakkında derin derin düşünürler (ve şöyle derler:) 'Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru!' " [2]

Ayette dikkatimizi çeken birkaç noktaya burada değinmek istiyoruz.

1. Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatına baktığımızda bu ve devamındaki bir grup ayeti geceleyin kalktığı ilk anda okuduğunu görmekteyiz. Buhari ve Müslim'de İbni Abbas *radıyallahu anh* bunu şu şekilde aktarır:

"İbni Abbas teyzesi olan Rasûlullah'ın hanımı olan Meymune'nin yanında geceledğini şöyle anlatmıştır:

2. 3/Ali İmran, 190-191

'Sizler Allah'ın emir ve yasaklarını okurken ve hayat geçirirken, hükümlerin hikmetini düşünmek için çabalayın. Çünkü her emir ve yasak, sizler farketseniz de farketmeseniz de muhakkak faydanıza olacak bazı şeyleri içermektedir.'

'Ben yastığın geniş tarafına yattım, Rasûlullah ve ailesi de uzun tarafına yattılar. Rasûlullah uyudular. Gece yarısı olunca Rasûlullah uykusunda uyanarak, yüzünden uykuyu atmak üzere elleriyle yüzünü ovuşturmaya başladılar. Sonra Ali İmran suresinin sonlarından on ayet okudular. Sonra asılı bir kırbayı alarak güzelce abdest aldılar. Sonra namaz kılmaya kalktılar. Ben de kalkıp onun yaptıklarını yaparak gidip onun yanına durdum. Rasûlullah sağ elini başına koydu ve sol kulağını ovuşturmaya başladı. Önce iki rekat, sonra iki rekat, sonra iki rekat, daha sonra iki rekat, sonra iki rekat daha ve sonunda da tek rekat namaz kıldı. Sonra da müezzin gelinceye kadar yattı. Müezzin gelince kalkarak kısa iki rekat namaz kıldı. Sonra mescide çıkarak sabah namazını kıldırdı.' "

Peygamber aslında bu fiiliyle bize tefekkürün önemini çok güzel bir şekilde öğretmiştir. Müslümanın hayatında tefekkür güne başlamak için bir anahtar gibidir.

2. Tefekkür sadece belli bir zaman veya konuya has değildir. O müminin hayatının her anını kuşatmalıdır. Ayet insanın bütün hallerini zikrederek bu kuşatıcılığa vurgu yapmıştır.

Ebu Süleyman Ed-Darani şöyle der: *'Evimden çıktığımda gözüm neye takılsa Allah'ın bana lütfettiği bir nimetini görür ve ondan ibret alırım.'*

Zaten daha önceki yazılarımızda *'Neleri tefekkür etmeliyiz?'* başlığı altındaki maddeler bize tefekkürün ne kadar geniş bir alanı kapsadığını göstermişti. Bu maddeler içerisinde zikretmediğimiz bir maddeye burada değinerek tefekkür edilecek konuların genişliğini bir kez daha görmüş olalım.

Allah *subhanehu ve teâlâ* özellikle hüküm ayetlerinin sonunda tefekküre vurgu yapmıştır.

"Sana, şarap ve kumar hakkında soru sorarlar. De ki: 'Her ikisinde de büyük bir günah ve insanlar için bir takım faydalar vardır. Ancak her ikisinin de günahı faydasından daha büyüktür.' Yine sana iyilik yolunda ne harcayacaklarını sorarlar. 'İhtiyaç fazlasını' de. Allah size ayetleri böyle açıklar ki düşünesiniz." [3]

"Ey iman edenler! Kendi evinizden başka evlere, geldiğinizi farkettirip (izin alıp) ev halkına selam vermedikçe girmeyin. Bu sizin için daha iyidir; herhalde (bunu) düşünüp anlarsınız." [4]

Bu vurgu mümin kullara şunu hatırlatmalıdır:

'Sizler Allah'ın emir ve yasaklarını okurken ve hayat geçirirken, hükümlerin hikmetini düşünmek için çabalayın. Çünkü her emir ve yasak, sizler farketseniz de farketmeseniz de muhakkak faydanıza olacak bazı şeyleri içermektedir. Eğer Allah size lutfeder de tefekkürünüzün sonucunda bu hikmetlerden bazılarına vâkıf olursanız, emir ve yasaklara ittibanız daha kolay olur. Bu hikmetlerin farkına varamaz iseniz birşey kaybetmezsiniz. Çünkü sizler Allah'ın emrettiği bir fiili yaptınız. Hangi sonucun daha hayırlı olacağını en iyi bilecek olan O'dur.'

3. Tefekkür müessir olan bir ameldir. Yani gerçekleştirildiğinde başka hayırlı amellere de kapı aralar. Ayet buna da işaret etmektedir. Salih kullar hayatlarına tefekkürü hakim kılınca bu halleri onları hemen Allah'a yönelmeye itmiştir. Cenneti, cehennemi hatırlamışlar, Rabblerine sığınmışlardır. Ayetlerin devamında bu kulların Allah'a yakarışları uzayıp gitmektedir.

Vehb İbni Münebbih bunu şu şekilde özetler: *'Kişinin tefekkürü uzayınca anlamaya başlar. Anlayınca öğrenir. Öğrenen kişi ise mutlaka amel eder.'*

Nasıl ki hayırlı bir amel diğer salih amellere kapı aralıyorsa tersi de insana şerrin kapılarını

3. 2/Bakara, 219
4. 24/Nur, 27

sonuna kadar açar. İşte bunu bize anlatan bir ayet:

"Göklerde ve yerde nice deliller vardır ki, onlar bu delillerden yüzlerini çevirip geçerler. Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler." [5]

4. Zikir ile tefekkür ayrılmaz bir bütündür. Birbirinden koparılmaları mümkün değildir. Kişi Allah'ı zikrederek tefekküre, tefekkür ederek de zikre yönelir. Eğer bunlardan biri diğerini tetiklemiyorsa ortaya konulan amel düzgün yapılmıyor demektir.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz:

Bizler kendimizi müşrik toplumdan uzak tutmaya çalışıyorsak onların en belirgin sıfatlarını öğrenip onların tam tersi ile vasıflanmalıyız. Bunların başında da tefekkür ehli olmak gelir.

Rabbimiz bizleri O'na hakkıyla kulluk eden ve tefekkürü hayatının her anına hakim kılan kullarından eylesin..

Duamızın sonu alemlerin Rabbine hamddır.

وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ
وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

5. 12/Yusuf, 105-106

Ferhat Cura | ferhatcura@tevhiddergisi.com

Karmaşıklığın İçinde 'Ehli Sünnet Ve'l Cemaat' -4-

İslam şeriatının kemale erdirilmesi, dinin bozulmasını ve sahih İslam'ı insanlara ulaştırırken ortaya çıkabilecek birçok yanlışı engellemiştir. Özellikle bu yanlışlardan biri olan ve yenilik adına dinde çıkarılan bütün bidatlerin...

Üçüncü Özellik: Ehli Sünnet'in Yanında İslam Dini Kamil Şeriattır

Ehli Sünnet'i hem dünyevi hem de uhrevi olarak dinlerinde selamet ve emniyet üzere olmalarını sağlayan en önemli esaslardan bir tanesi de *'İslam şeriatı kâmil bir şeriattır'* esasıdır. Yani İslam şeriatını hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, eksiği olmayan bir şeriat olduğuna itikad etmeleridir. Ayrıca Ehli Sünnet'i kendi dışındaki muhaliflerinden ayıran en önemli özelliklerden bir tanesi de, İslam dininin kemale erdirilmişliğini menhec olarak kabul etmeleridir. Çünkü dinin tamamlanmış olması, dine sonradan hiçbir yeniliğin girmeyeceği ve hiçbir şeyin dinden çıkarılmayacağı demektir. Bundan dolayı insanlar özellikle sahabeden sonra dine yeni anlayış ve ibadetler eklemeye çalıştıklarında veya dinin bazı esaslarını reddetmeye, tahrif etmeye başladıklarında Ehli Sünnet imamları (Allah onlardan razı olsun), birçok zorluğa rağmen dinlerinden taviz vermeden bütün bunlara karşı dik durmuşlardır.

Ehli Sünnet'in bu meselede en umde delili Maide suresindeki şu ayettir:

"Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı seçip beğendim." [1]

Dikkat edilirse bu ayette Allah, İslam ümmetine büyük bir nimet verdiğini haber vermektedir. Bu nimet ise dinin tamamlanması ve hiçbir konuda eksikliğin bırakılmamasıdır. Nitekim Allah, ehli kitabın dinlerini kemale erdirmemiştir. Her rahip veya haham kendi anlayışına, heva ve hevesine göre yeni bir din uydurmuştur. Bundan dolayı Yahudiler, Müslümanlara ne kadar büyük bir nimet verildiğini anlamış; nitekim bir yahudi Buhari de geçen bir rivayette Ömer'e *radıyallahu anh* gelip şu sözleri söylemekten kendini alamamıştır:

" 'Ey müminlerin emiri, kitabınızda okumakta olduğunuz öyle bir ayet var ki, o bizlere inmiş

1. 5/Maide, 3

olsaydı o günü bayram edinirdik.' Ömer: 'O hangi ayettir?' deyince adam: 'Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı seçip beğendim' ayeti dedi. Bunun üzerine Ömer: 'Vallahi ben o ayetin Rasûlullah'a indiği zamanı biliyorum; Cuma günü ve arefe gecesinde indi.' "

Yani bu ayet bizim bayram günlerimizde indi. Her ne kadar Müslümanlar bu nimetin kıymetini bilmeseler de, bir yahudi bunu idrak ediyor. Allah bu dini, insanların heva ve heveslerine bırakmamıştır. Müslümanların dünya ve ahirette ihtiyaç duydukları her şeyi tafsilatıyla beyan etmiştir.

Nitekim İbni Kesir *rahimehullah* kendi tefsirinde bu ayetle alakalı şöyle der: *'Bu, Allah'ın bu ümmete en büyük lütfudur. Zira dinlerini kemale erdirdiğinden dolayı onlar başka hiçbir dine, Peygamberleri dışında hiçbir Peygambere ihtiyaç duymazlar. Bu yüzden de Allah onu Peygamberlerin sonuncusu yapmış, onu hem insanlara hem de cinlere göndermiştir. Artık onun helal dediğinden başka hiçbir şey helal, haram dediğinden başka hiçbir şey haram değildir. Dini hükümler, bir tek onun getirdiği ve koyduğu kurallardır. Allah, Rasûlü'ne ve müminlere, onlara bildirdiği iman esaslarını kemale erdirdiğini ve dolayısıyla hiçbir eklemeye asla ihtiyaç duymayacaklarını; onu tamamladığını ve dolayısıyla hiçbir zaman eksiltme de yapmayacağını, ondan razı ve hoşnut olduğunu ve asla hoşnutsuzluk göstermeyeceğini ifade etmektedir.'*

İslam şeriatının kemale erdirilmesi, dinin bozulmasını ve sahih İslam'ı insanlara ulaştırırken ortaya çıkabilecek birçok yanlışı engellemiştir. Özellikle bu yanlışlardan biri olan ve yenilik adına dinde çıkarılan bütün bidatlerin (iyi veya kötü) sahih sünneti tahrif etmesinin önüne geçilmiştir.

O zaman Ehli Sünnet'in *'İslam dini kâmil bir şeriattır'* esasını menhec kabul etmelerinin en büyük faydası; yenilik cinsinden olan hiçbir bidatin, ne olursa olsun dine sokulmamasıdır. Çünkü bizden önceki ümmetlerin dinlerinden sapmalarının ilk nedeni, dinlerine sonradan soktukları ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* daha çok yaklaşmak kastıyla çıkardıkları bidatlerdir. Bunun sebebi onların dinlerinin tamama erdirilmemiş olmasıdır. Oysa Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ümmete olan lütfundan dolayı İslam dinini kemale erdirmiş ve kendisine sonradan yenilik sokmayı gerektirecek hiçbir eksik bırakmamıştır.

▫ Ehli Sünnet alimleri bunu çok iyi bildiklerinden ve bunu dinlerinde menhec olarak kabul ettiklerinden dolayı insanları bidatlerden sakındırmışlardır. Ayrıca Ehli Sünnet âlimleri kendi dönemlerinde -Sünnet'e sarılma konusunda çok az olmalarına rağmen- mübtedi (bidatçi) olan insanlara karşı çok sert uygulamalarda bulunmuşlardır. Onlarla konuşmamışlar, onların ortamlarında bulunmamışlar, arkalarında namaz kılmamışlardır.

Ehli Sünnet alimlerinin bidat meselesinde bu kadar hassas olmalarının nedenleri şunlardır;

Kendi kafalarından bidatler çıkaran insanlar çok tehlikeli olan iki şeyden birisiyle karşı karşıya kalır.

Biri Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* *"Bu dini kemale erdirdim"*[2] ayetine inanmıyor olmalarıdır. Çünkü bir insan hakkıyla bu ayete iman etmiş olsaydı, dinde yenilik çıkarmazdı. İkincisi ise ayeti kabul etmekle beraber, ayeti kâle almamalarıdır. Onun için eğer din tamamlanmışsa bu dini sahabenin bize ulaştırdığı gibi alıp, hayata geçirmek gerekir. Selef âlimlerinden İmam Malik *rahimehullah* bu ayet hakkında şöyle der: *'Kim İslam dininde olmayan bir şeyi çıkarırsa ve bunu da güzel bir şey zannederse, muhakkak ki, bu adam Rasûlullah'ın dine ihanet ettiğini iddia etmiş olur. Çünkü Allah diyor ki: "Bu gün size dininizi tamamladım." '*

▫ Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bidat sahibini ve bidatini sapıklık diye isimlendirmiştir. Hadiste:

"İşlerin en şerlileri yeniliklerdir. Muhakkak ki,

2. 5/Maide, 3

Bidatler ise Rasûlullah'ın sünnetine uygun olmadığı için, her ne kadar Allah'a yaklaşmak amacıyla yapılsa dahi bu amellerin hiçbiri kesinlikle Allah katında geçerli değildir.

her yenilik bidattir. Her bidat de sapıklıktır ve bütün sapıklıklar da ateştedir."

Nitekim ümmetin fakih sahabelerinden biri olan İbni Mesud *radıyallahu anh* bir mecliste toplu halde zikir çeken insanları görünce onların yaptıklarına karşı çıkarak:

"Ya siz Peygamberden daha hayırlı bir yol üzeresiniz, ya da siz sapıklık kapılarını açanlarsınız." demiş ve bu insanların işledikleri ameli sapıklık olarak isimlendirmiştir.

▫ Allah katında her amel geçerli değildir. Amelin Allah katında makbul olup, sahibine fayda verebilmesi için iki şartı vardır. Biri amelin ihlaslı bir şekilde yapılması, bir diğeri ise Rasûlullah'ın sünnetine uygun olarak yapmaktır. Bidatler ise Rasûlullah'ın sünnetine uygun olmadığı için, her ne kadar Allah'a yaklaşmak amacıyla yapılsa dahi bu amellerin hiçbiri kesinlikle Allah katında geçerli değildir. Sahibine hiçbir faydası olamayacaktır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu amellerin kabul olmayacağını şöyle belirtiyor:

"Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa o reddedilmiştir." [3]

Başka bir rivayette:

"Kim bir amel yapar da bu bizim yapmadığımız şekilde olursa, onun yaptığı da merduttur (kabul edilmez)." [4]

▫ Dinde yenilik çıkaran insanlar, yaptıklarını din adına ve Allah için yaptıklarından dolayı hiçbir zaman bidatlerinden tevbe etmezler. Çünkü bir insanın Allah'a tevbe etmesi, ancak yaptığından pişman olması ve Allah'a karşı mahcubiyet içerisinde olmasıyla mümkündür. Bundan dolayı günah işleyip, içki içen, zina yapan, hırsızlık yapan insanların tevbe etmeleri umulur. Çünkü bunlar, günahkar olduklarını ve haram işlediklerini bilmektedirler. Ama bidat ehli olan insanlar kesinlikle tevbe etmezler. Nitekim İbni Kayyım ve başka alimler şeytanın insanı saptırma mertebeleri zikrederken diyorlar ki: *'Şeytan insanı ilk olarak şirke düşürür. Şirke düşürmezse ikinci olarak bidate düşürür. Bunu da yapamazsa en sonunda harama düşürmeye çalışır…'* Dikkat edilirse şeytan insanı şirkten sonra harama değil, bidate düşürmeye çalışıyor. Sebebi ise yukarıda zikrettiğimiz hakikattir.

Ehli Sünnet, dinde çıkarılan bidatlerin hem dine, hem de bidat sahibine verdiği ciddi zararlar sebebiyle, bidat sahibine ve bidatine şiddetli bir şekilde karşı çıkmışlardır. O zaman bidatlerden sakınma/sakındırma ve Sünnet'e tabi olma, İslam'ın kamil bir din olmasının en mühim gereğidir.

Sonuç olarak Müslümanların Ehli Sünnet'ten ve kurtulan taifeden olabilmeleri için bunu kendilerine şiar edinmeleri gerekir. Ve kendi yaşadıkları zamanda, bidatleri öncelikle kendi hayatlarından tamamen çıkarmaları, insanlara da sahih sünneti ulaştırmaya çaba sarf etmeleri gerekir.

3. *Buhari, Müslim*
4. *Muttefekun Aleyh*

İLİM MECLİSİ

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Muhammed bin Abdulvehhab'ın Hayatından Çıkarılacak Dersler

Muhammed bin Abdulvehhab'ın davetinin başarılı olmasının temel nedenlerinden bir tanesi de bir çok sıkıntıyla karşılaşıp, bir çok yerden kovulmuş olmasına rağmen pes etmemesidir.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam Rasûlullah'a, en hayırlı ailesine, ashabına ve onlara en güzel şekilde tabi olanların üzerine olsun.

Bir önceki yazımızda kısaca Muhammed bin Abdulvehhab'ın hayatını anlatmıştık. Bu yazımızda ise inşallah onun o güzel hayatından kendimize bazı dersler çıkaracağız. Tabi Şeyh'in hayatından bir çok ders çıkartılabilir. Fakat biz bunların içerisinden en önemli gördüklerimizi zikredeceğiz inşallah.

1. Ders: Şeyhin hayatını anlatırken alimlerin iki kısım olduğunu gördük. Bunların bir kısmı rabbani, bir kısmı ise rabbani olmayan alimlerdir.

Rabbani Alimler

Rabbani alimler; Allah'a *subhanehu ve teâlâ* nispet edilmeyi hak eden; yaşantılarıyla, sözleriyle, hal ve hareketleriyle sürekli Allah'ı hatırlatan ve O'nun dinine göre yaşayan alimlerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Başkalarına öğretmekte ve okuyup okutmakta olduğunuz kitap sayesinde rabbaniler olun." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Rabbani olan alimleri kendi uluhiyetine şahit tutmuştur:

"Allah kendisinden başka ilah olmadığına şehadet etti. Melekler ve ilim ehli de O'ndan başka ilah olmadığına şahitlik etti." [2]

Allah'tan en çok korkan kişiler Rabbani alimlerdir. Onlar Rabblerini en güzel şekilde tanıyanlardır. Rabblerini tanıdıkça, isim ve sıfatlarını öğrendikçe, O'nu gereğince tazim eder ve gereğince O'ndan korkarlar. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Allah'tan tam manasıyla ancak alimler korkar." [3]

1. *3/Ali İmran, 79*
2. *3/Ali İmran, 18*
3. *35/Fatır 28*

Rabbani Olmayan Alimler

Bunlar ise yeryüzüne tamah eden, dünyanın geçici nimetlerini ahiretin ebedi nimetlerine tercih eden, insanların sürekli kendilerine saygı göstermelerini isteyen kimselerdir. Bunlar kötü olan, Rabbani olmayan alimlerdir. Kur'an-ı Kerim bize bu insanları iki örnek üzerinden anlatıyor.

Bir ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* bunların durumunu kitap yüklü eşeklere benzetiyor.

"Kendilerine Tevrat öğretildiği halde, onun gereğini yapmayanların durumu, sırtına kitap yüklü eşeğin durumu gibidir." [4]

Hepimiz biliriz ki merkep yük taşıyan bir hayvandır. Taşıdığı yük iyi-kötü ne olursa olsun, onda bir değişiklik yapmaz. Eğer ilim adamının yüklenmiş olduğu ilim de, onun üzerinde değişiklik yapmıyorsa; Rabbine karşı itikadını sağlamlaştırmıyor, insanlara karşı ahlakını güzelleştirmiyorsa demek ki onun merkepten bir farkı yoktur (Allah muhafaza).

Başka bir ayette ise Allah *subhanehu ve teâlâ* bunların durumunu köpeğin durumuna benzetiyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Fakat o yere mıhlandı ve hevasına uydu. Artık onun durumu, üstüne varsan da dilini sarkıtıp soluyan, kendi haline bıraksan da yine dilini uzatıp soluyan, bir köpeğin durumuna benzer." [5]

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: *'Rabbani alimler ilmi, Rablerinin rızası için okuyan ve okudukları ilmin gereklerini yapanlardır. Rabbani olmayanlar ise bunun tam zıddı olanlardır.'*

Rabbani olmayanların en büyük korkuları, Rabbani olan alimlerdir. Hakiki alimler olmadığında insanlar bu kötü kişileri alim zannederler. Sorularını onlara sorar ve onların yönlendirmesiyle hareket ederler. Rabbani alimler gelmeyene kadar onların gerçek yüzü ortaya çıkmaz. Geldiklerinde ise onların maskeleri düşer ve gerçek yüzleri açığa çıkar. Ondan dolayı rabbani olmayanlar, rabbani alimleri hiç sevmezler. Sürekli onları karalayıp halkın onlardan uzaklaşmasını sağlarlar. Tıpkı Muhammed bin Abdulvehhab'a Basra'da yaptıkları gibi. Onu çekemeyenler; onun hakkında konuştular, eleştirdiler ve en sonunda onu oradan sürgün ettiler. Çünkü Muhammed bin Abdulvehhab onların gerçek yüzünü ortaya çıkarıyordu. İnsanların onları tanımasını sağlıyordu.

2. Ders: Başarılı İslam davetçisinin en büyük özelliklerinden bir tanesi şudur: Davetçi önce hedefini belirler. Sonra hedefine odaklanır ve hedefini gerçekleştirmek için elinden geleni yapar. Zaman ve mekan ona hükmetmez. Ne kadar olumsuzluk yaşarsa yaşasın hedefinden vazgeçmez. Yavaş yavaş da olsa hedefine doğru ilerlemeye çalışır. Ya hep ya da hiç mantığıyla hareket etmez. Başarılı İslam davetçisi bir nevi akarsu gibidir. Nasıl ki akarsu önüne bir engel çıktığında alttan, üstten veya yandan bir şekilde bir açık bulup ilerlemeye devam ediyorsa, davetçinin de böyle olması gerekir.

Hakka davet eden her davetçi sıkıntılar ile karşılaşacaktır. Zaten bu onun hakka davet ettiğinin en belirgin göstergelerinden bir tanesidir. Gördüğü sıkıntılar onu davetinden vazgeçirmemeli, bilakis *'Ben Allah'ın dinine yardım ediyorum, Allah da muhakkak bana yardım edecektir'* düşüncesiyle davetine devam etmelidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bazen davetçinin önüne bir takım sıkıntılar çıkararak onu imtihan eder. Allah *subhanehu ve teâlâ* bazen kişinin kalbini daraltır, bazen ise genişletir. Çünkü O hem El-Kabid, hem de El-Basit olandır. Allah bazen imkanları daraltır. Böylece kişinin rahatlıkta İslam için yaptıklarını, zorlukta da yapıp yapmadığını görmek ister. Davetçinin daraltmanın ve genişletmenin Allah'ın elinde olduğunu bilmesi gere-

4. 62\Cuma 5
5. 7/Araf, 176

kir. Ta ki Allah'tan sabır ve yardım isteyerek bu sıkıntıların üstesinden gelebilsin.

Muhammed bin Abdulvehhab'ın davetinin başarılı olmasının temel nedenlerinden bir tanesi de bir çok sıkıntıyla karşılaşıp, bir çok yerden kovulmuş olmasına rağmen pes etmemesidir. O, kovulsa da başka bir yerde davetine devam etmiştir. Böyle olunca Allah da *subhanehu ve teâlâ* onun davetini yeryüzünde başarıya ulaştırmıştır.

Davasında sebat edip başarıya ulaşanlardan biri de Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'dir. O da, insanları tevhide ve sünnete davet etmiş, hemen akabinde sıkıntı görmeye başlamıştır. Kovulmuş, taşlanmış, hapsedilmiş, memleketten sürgün edilmiştir. Fakat şartların değişmesi onu hedeflerinden vazgeçirmemiş, yapması gerekenden alıkoymamıştır. Böyle olunca Allah da *subhanehu ve teâlâ* ona çok sağlam öğrenciler nasip etmiş ve bu öğrenciler vasıtasıyla onun davetini başarıya ulaştırmıştır.

Seyyid Kutub'u da burada zikretmek gerekir... İslam'la tanıştıktan sonra ömrünün çoğunu cezaevinde geçirmiştir. Şartların değişmesi ve zorlaşması onu inancından vazgeçirmemiştir. Her zaman ve her yerde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine davet etmeye devam etmiş, Allah da *subhanehu ve teâlâ* onun davetine başarı nasip etmiştir. Ve o vefat ettikten sonra Fizilali'l Kur'an tefsiri, neredeyse tüm dillere çevrilmiş ve bir çok kişi onun vesilesiyle İslam'a girmiştir.

Ve asrımızın alimlerinden Ebu Muhammed El-Makdisi… (Allah esaretten kurtarsın.) Sürekli sıkıntı yaşadı, cezaevine düştü, halk tarafından harici olarak isimlendirildi. Fakat o tüm zorluklara rağmen davetine devam etti. Cezaevindeyken kitaplar, risaleler yazıp tüm zorluklara rağmen yazdıklarını dışarı çıkarttı. O böyle çabalayınca Allah da *subhanehu ve teâlâ* onun kalemine öyle bir kuvvet verdi ki; onun kitapları, imkanları daha fazla ve daha iyi olan diğer şeyhlerin kitaplarına tercih edildi. Ve birçok kişi, onun kitapları sayesinde gerçek İslam'la tanıştı.

Sonuç; İster bireysel sıkıntılarımız olsun, ister dışardan gelen sıkıntılar olsun fark etmez, sıkıntılar bizi hedeflerimizden alıkoymamalıdır. Her ortamda elimizden geleni yapmaya çalışmalıyız. Zaten Allah hiç kimseyi de gücünden fazlasıyla sorumlu tutmaz.

3. Ders: Bir İslam davetçisinin başarısızlığının en büyük nedenlerinden bir tanesi; davet ettiği şeye kendisinin yakinen inanmıyor olmasıdır. İnsanın yakinen inanmadığı bir şeye başkasını davet etmesi gerçekten şaşılacak şeylerden bir tanesidir. Başarılı İslam davetçisi davet ettiği şeye ilk başta kendisi yakinen inanandır. Muhammed bin Abdulvehhab'ın emirlerin elini tutup, onları Allah'ın yardımı ile müjdelemesi ve Allah'ın o bölgelerin mülkünü onlara vereceğini söylemesi, Allah'ın vaatlerine ve davetinin hak olduğuna yakinen inandığını gösterir.

Bir İslam davetçisinin başarısızlığının en büyük nedenlerinden bir tanesi; davet ettiği şeye kendisinin yakinen inanmıyor olmasıdır. İnsanın yakinen inanmadığı bir şeye başkasını davet etmesi gerçekten şaşılacak şeylerden bir tanesidir.

Yakin; kişinin inandığı ve davet ettiği şeylerin doğru olduğu konusunda kesin bir bilgi üzerine olmasıdır. Onun doğruluğundan şüphe etmemesidir. Davetinin hak olduğu konusunda yakin sahibi olan bir kişi sıkıntı da çekse, yalnız da kalsa sebat edip elinden geleni yapar. Fakat bu konuda yakin sahibi olmayan, davette sıkıntı çekmeye başladığı anda hemen inancından ve ilkelerinden taviz verir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Onlar sabredip ayetlerimize yakinen iman edince, biz onları yeryüzünde kendilerine uyulan imamlar kıldık." [6]

O zaman imameti isteyen kimsenin Allah'ın vaatlerine, yardımının geleceğine yakinen iman etmesi gerekir.

---

6. 32/Secde, 24

Yakinin öneminin daha iyi anlaşılması için pratik bazı örnekler verelim inşallah...

Allah *subhanehu ve teâlâ* Musa'ya *aleyhisselam* vahyetti ve kavmini Mısır'dan çıkarmasını söyledi. Musa *aleyhisselam* kendisine denileni yaptı ve kavmiyle beraber yola çıktı. Firavun sabahleyin onların Mısır'dan çıktığını fark edince askerleri ile hemen peşlerine düştüler. Musa *aleyhisselam* ve kavmi ilerlerken karşılarına deniz çıktı. Firavun da arkadan yetişti. Deniz ve Firavun'un arasında kalan Musa'nın *aleyhisselam* ashabı dedi ki:

"İki topluluk birbirini gördükleri zaman Musa'nın adamları: 'Gerçekten yakalandık' dediler." [7]

Musa *aleyhisselam* ise:

"(Musa:) 'Hayır' dedi. 'Şüphesiz Rabbim, benimle beraberdir; bana yol gösterecektir.' " [8]

Önde deniz, arkada Firavun gibi cebbar birisi olmasına rağmen Musa'nın *aleyhisselam* *'Allah benimle beraberdir, bana yol gösterecektir'* demesi, Allah'ın vaadine yakinen inandığını gösteriyor. Ve Allah *subhanehu ve teâlâ* bir mucizeyi onun eliyle gerçekleştiriyor. Musa *aleyhisselam* asasını denize vuruyor, deniz ikiye ayrılıyor. O ve kavmi geçiyor. Firavun ve askerleri tam geçecekken Allah *subhanehu ve teâlâ* deniz yolunu kapatıyor ve hepsini orada boğuyor.

Mekke'de Müslümanların görmediği eziyet, çekmedikleri sıkıntı kalmamıştı. Habbab bin Eret *radıyallahu anh* ve bazı Müslümanlar Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* yanına gelip şöyle diyorlar:

" 'Bizim için Allah'tan yardım dilemez misin? Bizim için Allah'a dua etmez misin?' "

Bunun üzerine Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Sizden önce öyleleri vardı ki kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başı ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı; demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çevirmiyordu. Allah'a kasem olsun, Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramevt'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak koyunu içinde sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz." [9]

Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* içerisinde olduğu duruma rağmen söylediği söz O'nun Allah'ın vaatlerine gerçekten yakinen iman ettiğini gösterir. Aksi takdirde öyle bir durumda bunları söylemek mümkün değildir.

Yine hendek günü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* tüm sıkıntılara ve olumsuzluklara rağmen bakın kayaya vururken ne diyor:

"Allahu Ekber! bana Şam'ın anahtarları verildi. Vallahi ben şu anda Şam'ın kızıl saraylarını görüyorum."

Sonra ikinci defa vurdu, ikinci parçayı kopardı,

"Allah'u Ekber! Bana İran verildi. Vallahi, ben şu anda Medain'in beyaz sarayını görüyorum." dedi.

7. 26/Şuara, 61
8. 26/Şuara, 62
9. Buhari

Sonra üçüncü defa vurdu ve kayanın geri kalan kısmını kırdı ve,

"Allahu Ekber! Bana Yemen'in anahtarları verildi. Vallahi ben şu yerimden San'a kapılarını görüyorum." [10] dedi.

Hendek günü Peygamberimizin Allah'ın vaatlerine olan bu yakinini sahabeler çok iyi anlamıştı. Münafıklar ise bunu anlayamamıştı. İçerisinde olduğunuz duruma bakın, sahibinizin vaatlerine bakın diyorlardı. Doğrudur yakin ehli olmayanın bunları anlaması mümkün değildir. Allah bizleri yakin ehli kılsın...

Yine Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile Ebubekir *radıyallahu anh* Medine'ye yolculuk yaparken müşrikler de onların peşinden gitmişlerdi. Mağaraya saklandıklarında müşrikler mağaranın etrafını kuşatınca Ebubekir:

" 'Ya Rasûlullah onlardan biri ayağının ucuna baksa bizi görecek', Peygamber: 'Üzülme, Allah bizim ile beraberdir!' [11] *diyor."*

Hem davetçinin hem de davetçi ile beraber olanların yakin ehli olmaları gerekir. Davetçinin tek başına yakin ehli olması yeterli değildir. Etrafında bulunan insanların da yakin ehli olmaları gerekir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberimize hitaben şöyle diyor:

"Sabret Allah'ın vaadi haktır. Yakin ehli olmayanlar seni gevşekliğe sevk etmesinler." [12]

İnsanın etrafında olan insanlar yakin ehli olmadıkları zaman belli bir süre sonra insanı gevşekliğe sevk edebilirler. Çünkü insanoğlu etrafında olan olaylardan ve kişilerden etkilenir.

Eğer kişinin etrafında olan insanlar gevşek ise belli bir zaman sonra kişi de gevşek davranmaya başlar.

Sahabenin Bedir günü söylediği şu sözler Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* etrafında olan kişilerin de yakin ehli olduklarını net olarak gösteriyor:

"Ey Allah'ın Rasûlü sanki sen bizden bir şeyler duymak istiyorsun. Sen atını denize sürsen bizde senin peşinden geliriz. Musa'nın kavminin Musa'ya dediği gibi 'Sen ve Rabbin gidin savaşın' demeyiz. Bilakis bizde seninle beraber savaşırız."

Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara hem dünyada hem de ahirette yardım edeceğine dair bir takım vaatlerde bulunmuş.

"Şüphesiz Peygamberlerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem şahitlerin şahitlik edecekleri günde yardım ederiz." [13]

"Bizim üzerimize müminlere yardım etmek haktır." [14]

İnsanın içerisinde yaşadığı küfür rejimi, bazı konularda insanı umutsuzluğa sevk edip yakinini zedeleyebilir. *'Kafirler bu kadar güçlü iken nasıl onlara karşı galip geleceksiniz? Nasıl yeryüzünde başarı elde edeceksiniz?'* gibi düşünceleri şeytan insanın aklına getirebilir. Müslümanın burada dikkat etmesi gereken iki şey vardır:

1. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vaatlerini asla unutmamalıyız. Allah *subhanehu ve teâlâ* vaadinden dönmez. Allah'tan daha doğru sözlü kimse yoktur. Allah'ın yapmak istediği şeye kimse engel olamaz (Allah'ın isim ve sıfatlarını iyi bileceğiz).

2. Bizden önce geçmiş olan milletlerin kıssalarını iyi okumalıyız. Allah'ın tüm olumsuzluklara rağmen nasıl da iman edenleri kurtardığını ve kafirleri nasıl da yerin dibine geçirdiğini hep aklımızda canlı tutmalıyız.

Rabbim tüm Müslümanları inançlarında ve amellerinde yakin ehli kılsın...

10. *Nesai, Ahmed*
11. *9/Tevbe, 40*
12. *30/Rum, 60*
13. *40/Mü'min, 51*
14. *30/Rum, 47*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

Abdulmetin Aksoy

Cennetin Hurmalıkları, Müslüman Kardeşini Ziyaret Edenlerin Mükâfatıdır -3-

Hasta ziyareti, insana Allah'ın kendisine vermiş olduğu sıhhat nimetini de hatırlatmalıdır. Zira insanoğlu, Allah'ın ona bahsetmiş olduğu birçok nimetin kıymetini, ancak onları yitirdiği veya yitiren birilerini gördüğü zaman anlar.

Cenneti elde etmek, imtihanı başarmanın semeresidir. Dünya hayatındaki imtihanlar, malın ve bedenin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yolunda verilmesiyle kazanılır. Fakat mal ve can insan için değerli ve sevimlidir. İnsandaki bu zaafiyet imtihanını zorlaştırmıştır. Çünkü insana tarih boyunca, nefse sevimli gelen şeyleri paylaşmak ağır gelmiştir.

Nefse ağır gelse de cenneti kazanabilmek için malın ve özellikle bedenin Allah yolunda feda edilmesi gerekir. Çünkü Allah *subhanehu ve Teâlâ*, bu bedenleri bizden cennet karşılığında satın almıştır. Kul Rabbine, kendi yanındaki en değerli olan şeyi verdiği zaman Allah *subhanehu ve teâlâ* katında değer kazanır. Böylece Rabbi de ona, kendi katındaki değerli olan cennetini ve içindeki nimetlerini hibe eder.

Müslümanlar bedenlerin Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda verilmesini sadece cihad ameliyesine has kılmıştır. Bedenlerin Allah'a *subhanehu ve teâlâ* en güzel sunulduğu yerin cihad meydanlarının olduğu kesindir. Bunda hiç kimsenin şüphesi yoktur. Fakat bu anlayış bizi, *'Bedenlerin Allah subhanehu ve teâlâ yolunda satılması, ancak cihad meydanlarında olur'* anlayışına sevk etmemelidir.

Canı Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda vermek; kulun nefsini, Allah'ın yapmamızı istediği amellerde kullanması, hibe etmesidir. Bu kimi zaman cihad ederek, kimi zaman namaz kılarak, kimi zaman da oruç tutarak olur. Kişi Rabbinin kendisinden yapmasını talep ettiği şeyleri bütün olarak hakkıyla ifa ediyorsa, işte bu kişi canını Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda satmış, hibe etmiş demektir. Çünkü nefis bu amelleri yapmak istemezken o nefsini yenmiş, bedenini Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda harcamıştır.

Müslümanın canını Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda vereceği yerlerden biri de, kardeşlerini ziyaret etmesidir. Kardeşlerini ziyaret ederek, nefsini hep dünyaya hizmet etmekten kurtarıp Allah'a *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü'ne ve Müslümanlara hizmet etmeye yönlendirmiş olacaktır. Bu-

nun sayesinde bedenini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* isteklerine satmış, cenneti ve içindeki nimetleri de elde etmiş olacaktır.

Canını Allah'a *subhanehu ve teâlâ* satan kardeşim! Küfür ehli kendi dostlarını, kendi milletini, küfürlerini sağlamlaştırmak için ziyaret ederken; bizler, kardeşlerimiz, kendi milletimiz için ne yapmaktayız? Oturanlarla beraber mi oturuyoruz yoksa meydanlarda kardeşlerimizin hizmeti için koşturanlarla beraber mi koşturuyoruz? Bu soruları nefsimize telkin edip, ziyaretleşme konusunda harekete geçmeli, etrafımızdakileri bu konuda uyarmalıyız.

Kardeşlerimizi ziyaret ederken bir takım meşru sebeplere tutunulmalıdır. Bu hem ziyareti meşrulaştırır, hem de ziyaret etmekten geri adım attıracak şeytanın vesveselerinden uzak kalmamızı sağlar. Çünkü meşru sebepleri, Kur'an ve Sünnet tayin etmiştir. Vesveseler ise şeytanın telkin ettiği, kendi doğrularıdır. Müslümanın doğrusu, Kur'an ve Sünnet'ten, yanlışları ise şeytandandır. Bu sebepten ziyaretimiz meşru sebepler üzerine bina edilmelidir.

İslam'ın İzin Verdiği Meşru Ziyaretler

1. Hastayı ziyaret etmek

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hasta ziyaretini Müslümanın, Müslüman kardeşi üzerindeki haklarından biri olarak saymıştır. Bera bin Azib şöyle rivayet etmiştir:

"Peygamber bizlere hasta ziyaretini, cenazelere katılmayı, hapşırana hayır duada bulunmayı, yemin edenin yeminini yerine getirmesine yardımcı olmayı, mazluma yardım etmeyi, davet edenin davetine icabet etmeyi ve selamı yaymayı emretti." [1]

Başka bir rivayette:

"Müslümanın Müslüman üzerindeki hakkı beştir: selamı yaymak, hastayı ziyaret etmek…" şeklinde geçmektedir.

Kişinin kardeşlerinin hasta olduğunu bilip de ziyaret etmemesi, Müslümanlara yakışır bir hal değildir. Çünkü bu davranış Müslüman'dan

1. *Buhari, Müslim*

ilgiyi/alakayı kesmenin en ağır şekillerinden birisidir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Allah Rasûlü şöyle buyurmuştur:

"Allah kıyamet günü: 'Ey Âdemoğlu! Ben hastalandım, ama sen beni ziyaret etmedin' buyurur. Kul da: 'Ya Rabbi! Sen, âlemlerin Rabbisin, ben seni nasıl ziyaret edebilirim ki!' der. Allah da şöyle karşılık verir: 'Hatırlıyor musun, filanca kulum hastalanmıştı da sen onu ziyaret etmemiştin? Bilmiyor musun, eğer onu ziyaret etseydin, beni onun yanında bulurdun?' Yine Allah: 'Ey Âdemoğlu! Ben senden yemek istedim, fakat sen beni doyurmadın' der. Kul da: 'Ya Rabbi! Sen âlemlerin Rabbisin, ben seni nasıl doyurabilirim ki' diye karşılık verir. Bunun üzerine Allah: 'Hatırlıyor musun, filanca kulum senden yemek istemişti de sen onu doyurmamıştın. Bilmiyor musun ki, eğer onu doyursaydın (yaptığın bu iyiliğin karşılığını) katımda bulurdun?' " [2]

Okuduğunuz üzere, Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümana yapılmayan ziyareti kendisine yapılmayan bir ziyaret olarak kabul etmiştir. Hastayı ziyaret etmeyen Müslümanlar büyük bir güzellikten mahrum olmuştur. Çünkü Rabbiyle beraber olmaktan kaçmıştır.

2. *Müslim*

Evet, kardeşim! Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları kendini ziyaret etmeye davet ederken, insan Rabbini ziyaret etmek istemez mi? Allah *subhanehu ve teâlâ* her şeyden müstağni olmasına rağmen hasta olan kullarının yanındayken, bizler neden *'Acaba bugün beni ziyaret etmeye, hal hatırımı sormaya kim gelecek?'* diye kapıdan birisinin gelmesini bekleyen hasta kardeşlerimizin yanında bulunmuyoruz?

İnsan yaratılışındaki noksanlıklardan ötürü hata yapmaya ve günah işlemeye meyyaldir. Bu sebeple her birimizin işlediği küçük veya büyük günahları vardır. Hele ki, halkın fuhşiyatta tuğyanlaştığı bu dönemde harama düşmemek elde değil.

Günahkâr olan adamın en çok ihtiyaç duyduğu şey ise tevbe ve istiğfardır. Ki bununla temizlensin, Rabbinin yanında temiz olanlardan olsun. Fakat gafil ve unutkanlık insanlığı tevbe ve istiğfarda geri bırakıyor.

Bu durumda Müslümanlar olarak dille istiğfar yapamıyorsak, hal ile istiğfar yapmalıyız. Bunun yöntemlerinden biri de hastayı ziyaret etmektir. Melekler o kişi için sabahtan akşama, akşamdan da sabaha kadar dua ve istiğfarda bulunurlar.

Müslümanlar olarak dille istiğfar yapamıyorsak, hal ile istiğfar yapmalıyız. Bunun yöntemlerinden biri de hastayı ziyaret etmektir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Bir Müslüman, hasta olan Müslüman bir kardeşini sabah vakti ziyarete giderse yetmiş bin melek, onun için akşama kadar dua ve istiğfarda bulunur. Eğer akşam vakti ziyaret edecek olursa yetmiş bin melek, sabaha kadar onun için dua ve istiğfarda bulunur. Ayrıca onun için cennette devrilmiş meyveler vardır." [3]

Müslüman hayâya ve edebe dikkat eden bir şahsiyete sahiptir. Nerede olursa olsun Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korkup, edebini elden bırakmaz. Müslüman, kardeşini ziyaret etmeye gittiğinde dahi İslam ona hangi edepleri koymuşsa ona dikkat etmeye çalışır.

İslam hastayı ziyaret etmede bir takım edepler koymuştur. Şöyle ki;

1. Hasta ziyaretine giden kimse, bu hareketiyle Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* emrini yerine getirdiğinin bilincinde olmalıdır.

2. Hasta kardeşini ziyaret eden kimse, ziyaretinin hasta kardeşi için hayra vesile olacağına inanmalıdır. Zira hasta, bundan dolayı mutluluk duyar ve kısmen de olsa rahatlar.

3. Hastanın nasıl olduğunu, bir şeylere ihtiyacı olup olmadığı sorulmalıdır.

4. Ziyaret için uygun bir zaman seçilmeli, uyku gibi müsait olmadıkları zamanda ziyaret yapılmamalıdır.

5. Temiz ve derli toplu bir kıyafet giyilip, kir pas içinde, dağınık elbiselerle ziyarete gidip başkaları rahatsız edilmemelidir.

6. Ziyarete gidilen eve kapı çalınarak, selam vererek girilmelidir.

7. Hastaya, ibadetini nasıl yaptığını, nasıl abdest aldığını, nasıl namaz kıldığını, işlerini nasıl gördüğünü, borcu ya da alacağının bulunup bulunmadığını sormak, eğer borcu ya da alacağı varsa ona vasiyette bulunmasını tavsiye etmek gerekir. Nitekim birçok hasta, hastalık halinde geçerli olan bazı hususları bilmemektedir.

8. Hastalık hali bir fırsat bilinmeli ve hasta kişi kendisi için faydalı olan istiğfar, tevbe, insanların hakkını ödeme gibi konularda yönlendirilmelidir.

9. İnsan, hastanın durumunu göz önünde bulundurmalı ve onun maslahatına göre fazla kalıp kalmamaya karar vermelidir. Eğer çok kalmak, hastayı memnun ediyorsa kalınmalı, rahatsız ediyorsa ziyaret kısa tutulmalıdır.

3. Tirmizi

10. Hasta ziyareti, insana Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendisine vermiş olduğu sıhhat nimetini de hatırlatmalıdır. Zira insanoğlu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ona bahsetmiş olduğu birçok nimetin kıymetini, ancak onları yitirdiği veya yitiren birilerini gördüğü zaman anlar.

11. En fazla dikkat etmen gereken noktalardan biri de hastayı hayırlı işler yapmaya ve hayır şeyler konuşmaya yönlendirmektir. Mesela, *'Allah subhanehu ve teâlâ, kuluna hastalık vermekle onun için hayır dilemiş olabilir. İnsan bu durumda zikirle meşgul olur, Kur'an okur…'* gibi cümleler sarf ederek hastaya yol gösterebilir.[4]

Müslümanlar olarak kardeşimizi ziyarete gittiğimizde, bu edeplere dikkat edersek hasta ziyaretini daha güzel hale getirebiliriz.

2. Müslüman kardeşini sevdiğini haber vermek için ziyaret etmek

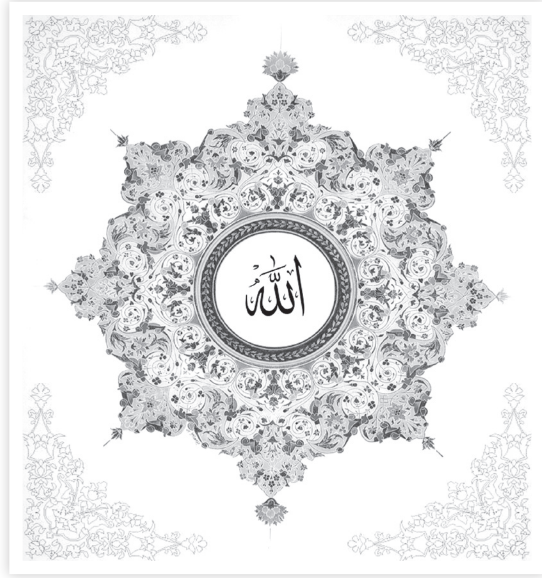
Müslüman Müslümanı sevmek zorundadır. Ki imanı kemale ersin ve cennete girmesine vesile olsun. Kardeşini sevdiğini söylemesi kalpleri birbirine daha çok bağlayacak, ülfeti artıracaktır. Bunu ziyaret yaparak söylemesi, işi daha ciddi hale getirecektir. Oysa bugün kardeşimizi sevdiğimizi ayaküstü denk geldiği zaman söylüyoruz. Karşımızdaki de söylediğimiz konuya çok önem vermiyor, sıradan bir şey yapmış olarak algılıyor. Fakat kardeşimize sevdiğimizi söylemek önemlidir.

Enes b. Malik *radıyallahu anh* anlatır:

"Bir adam Peygamber'in yanında otururken birisi ona uğradı. Peygamberin yanında oturan kişi: 'Ey Allahın elçisi! Ben bu adamı seviyorum' dedi. Peygamber ona: 'Sen ona kendisini sevdiğini bildirdin mi?' diye sordu. Adam: 'Hayır' diye cevap verdi. Peygamber: 'Ona kendisini sevdiğini haber ver' buyurdu. (Başka rivayette "...Ona kendisini sevdiğini haber ver. Çünkü bu ikinizin arasındaki sevgiyi daha kalıcı ve sabit kılar" buyurur.) Enes b. Malik anlatır: Adam kalkıp o adama yetişti ve ona: 'Seni Allah için seviyorum' dedi. Adam da ona: 'Beni kendisi için sevmiş olduğun Allah da seni sevsin' dedi." [5]

4. *Hasta ziyaretinde dikkat edilmesi gereken bu edepler Riyazu's Salih'in kitabına şerh yapan Muhammet b. Salih El-Useymin'in kitabından alınmıştır. Daha geniş bilgi için bu kitaba başvurulabilir.*

5. *Ebu Davud*

Bu konuda âlimlerden Muhammed b. Salih el-Üseymin şöyle der: *'Bu söz, sevgiyi onun kalbine yerleştirir. Çünkü kişi, senin onu sevdiğini öğrendiği zaman, o da seni sever. Bununla birlikte diller telaffuz etmese bile, kalpler birbirlerini tanır, birbirleriyle kaynaşırlar ve birbirlerine yakınlık duyarlar.'*

3. Tebliğ ve nasihat etmek için ziyaret etmek

Hayır, üzere bir ümmet oluşumuzun en belirgin alameti, insanlara tebliğ etmemizdir. Tebliğ, insanların yaptığı yanlışları Kur'an ve Sünnet ışığında düzeltip, kişilere doğruları ulaştırmak için yapılan çalışmanın adıdır. Yani iyiliği emretmek kötülükten uzaklaştırmaktır.

Müslümana yapılan emri bil maruf nehyi anil münker *'nasihat'* olarak adlandırılır. Müslümanın dinini ayakta tutan, Müslümanlığını bozulmadan muhafaza etmesine yardımcı olan, birbirlerine yaptıkları nasihattir. Bunun müsebbibi ise Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözüdür:

"Din nasihattir. 'Kimin için Ya Rasûlullah?' Allah'a, kitabına, Peygamberlerine, emirlere ve bütün Müslümanlaradır." [6]

Kâfire yapılan emri bil maruf nehyi anil münker ise *'tebliğ'* olarak isimlendirilir. Müşriğe yapılacak en büyük tebliğ ise şirkten uzaklaşmaya, bir olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olmaya davet

6. *Buhari*

etmektir. Bu bütün Peygamberlerin ortak daveti ve biz Müslümanlarında en önemli görevidir.

Vahyin Müslümana yüklediği en önemli görev, din kardeşine nasihat etmesi ve müşrik olan insanlığa da tebliğ yapmasıdır. Müslümanın bu iki görevi uygulamasına aracı olacak olan en büyük etken ise, ziyaretleşmedir. Ziyaretleşme sayesinde bir toplum ıslah veya ifsat olur. Ziyaretimizi böyle önemli olan İslamî görevlerimizde kullanırsak, toplumumuz bizim ellerimizle ıslah olacaktır. Bu da bize Rabbin rızasını, cennetini ve Peygamberin vadettiği kırmızı develerden daha fazlasını kazandıracaktır.

Tebliğ ve nasihat için ziyarete gidildiğinde şu edeplere dikkat etmemiz gerekir;

1. Tebliğ ve nasihat için gitmeden önce, anlatılacak konulara tebliğ edilecek kişilerin kalplerinin ısınması için onlara dua etmek.

2. Tebliğ ve nasihati yapacağımız kişilere hata ve yanlışlarını *'sen kâfirsin', 'senin sürekli yaptığın şu hatayı düzeltmek için nasihat etmeye geldim'* gibi cümleler sarf ederek mahcup etmemek.

3. Yapacağımız nasihati ve tebliği ketmetmeden, anlayabileceği bir belagatte, açık bir dille anlatmak.

4. Tebliğ ve nasihat yapmamıza sebep veren hataların neden kaynaklandığını gözlemlemek, o hatalardan kurtulabilecekleri çözümler sunmak.

5. Yaptığımız tebliğ ve nasihatin anlaşılıp, etki edip etmediğini gözlemleyip, etki etmemişse tebliğ ve nasihate sonuna kadar devam etmek, nasihati ve tebliği bir kereye has kılmamak.

6. Tebliğ ederken, konuştuğumuz konulara vakıamızdan canlı örnekler sunmak; bu, kişinin doğruyu bulmasına ve konunun daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacaktır.

7. Anlattığımız konularda karşı tarafı amele teşvik etmek için biraz cehennem ile ürkütmek, biraz da cennet ile umutlandırmak.

8. Tebliğ ve nasihat ederken konuları ayet, hadis ve sahabe sözleriyle söylemek, kendimizden cümleler kullanmamak.

9. Tebliğ ve nasihat ederken sonda anlatılması gerekeni başta, başta anlatılması gerekeni sonda anlatmamak; konularımızı önemine göre sıralamak.

10. Tebliğ ve nasihat ettiğimiz kişilere karşı, sözlerimizde, amellerimizde, giyim ve kuşamımızda, edebimizde çelişkiye düşmemek, takva ve ihlâs sahibi olmak.

11. Tebliğ ve nasihat ettiğimiz kişilerden maddi yönden bir şeyler temenni etmemek, özellikle vakıamızdaki tebliğciler hep cebe yönelik konuştukları için insanlar onlardan bu nedenle nefret etmişler. Bizler de bu noktaya dikkat ederek, bu kötü imajı silmeye çalışalım.

12. Tebliğ ettiğimiz kişi konular üzerinde cedelleşmeye gittiğinde aynı tonla karşılık vererek kavganın önünü açmamak; Müslüman tebliğ yaparken kılıç sallamadığının, kelam kullandığının farkında olmalı, kelamını yumuşak bir dille telaffuz etmelidir.

Bu ve buna benzer edeplere dikkat edersek tebliğ ve nasihatlerimizde bir netice elde edeceğizdir.

Yukarıda yazdığımız ve yazamadığımız bunun dışındaki İslam'ın izin verdiği meşru sebeplere yapışarak din kardeşlerimizi ziyaret edebiliriz. Belki bu sebepler sayesinde ziyaretleşmeyi alışkanlık haline getirebiliriz.

Rabbim hepimize anlattıklarımız, dinlediklerimiz ve okuduklarımızla amel etmeyi nasip etsin (Allahumme âmin).

Selam ve dua ile… Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

İBRAHİM KAPRAN

Öğrenen ve Öğreten Sahabe

İslam sadece üç-beş kişinin omuzlarına yüklenmiş bir sorumluluk değildir. Bilakis bu davanın her bir ferdi gücü yettiği kadarıyla elini taşın altına sokmalıdır. 'Acaba ben ne yaparım da Allah'ın dinine hizmet eder, kardeşlerimin yükünü hafifiletirim' diye düşünmelidir.

Abdullah b. Mesud radıyallahu anh ilk Müslümanlardandır. Daru'l Erkam daha oluşmadan önce iman etmiş, Peygamberin sallallahu aleyhi ve sellem huzurunda hikmet nurlarından faydalanmaya başlamıştır.

O, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile karşılaşmasını şöyle anlatır:

"Yetişkin bir çocuktum. Ukbe b. Ebû Muayt'ın koyunlarını otlatıyordum. Rasûlullah ve Ebu Bekir yanıma geldiler ve bana: 'Ey delikanlı! bize ikram edecek sütün var mı?' dediler.

Ben ise: 'Ben bir emanetçiyim, size süt veremem' dedim. Bunun üzerine Rasûlullah: 'Yanında henüz yavrulamamış, sütü olmayan bir koyun var mı?' dedi. Ben de: 'Evet, var' dedim. Koyunu yanlarına getirdim. Nebi koyunu bağladı, memesini sıvazladı ve Allah'a dua etti. Koyunun memesinde hemen süt toplanıverdi. Sonra Ebu Bekir içi oyuk bir taş getirdi, sütü sağdı. Kendisi içti, sonra ben içtim. Daha sonra memeye 'Çekil' dedi ve süt kesildi...

Bu olaydan sonra Rasûlullah'a 'Bana bu sözleri öğret' dedim. O da bana: 'Sen eğitilebilir (öğretilebilir) bir çocuksun' dedi."

Belki birçok sahabe hayatında tekrar edeceğimiz nokta burada bir kez daha karşımıza çıkmaktadır. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gerçekten iyi bir gözlemciydi. Tanıştığı kişilerin İslam'a en iyi nasıl hizmet edebileceğini düşünür, gözlemleri sonucunda muhataplarına bir yol çizerdi.

Abdullah b. Mesud'a radıyallahu anh söylediği söz sonuç itibariyle onu ashabın fakihlerinden, Kur'an'ı en iyi bilenlerinden, insanların fetva sormaya geldikleri kişilerden kıldı.

Bizler de davetçi insanlarız. Muhataplarımızı tanımak ve bu davaya en iyi şekilde nasıl fayda sağlayabileceklerini bilmek için özel gayret sarfetmeliyiz.

Rasûlullah ile tanışması Abdullah b. Mesud'un radıyallahu anh hayatını bir anda değiş-

tirmişti. Artık uğruna birşeylerini feda edeceği, koşturacağı, ter dökeceği bir davası vardı. Bu duyguyu tüm benliğinde yaşıyordu. Aynı hisleri taşıyan bir grup arkadaşı ile beraber bir gün oturup konuşmaya başladılar. Olayı Abdullah b. Zubeyr'in *radıyallahu anh* ağzından dinleyelim:

"Rasûlullah'tan sonra Mekke'de Kur'an'ı açıktan okuyan ilk kişi Abdullah b. Mesud idi. Bir gün Rasûlullah'ın ashabı toplanmış, kendi aralarında konuşurlarken şöyle dediler: 'Vallahi, Kureyş bu Kur'an'ın açıktan okunduğunu hiç duymadı. Bunu onlara kim duyurabilir?' Abdullah b. Mesud: 'Ben!' diye cevap verdi. Bunun üzerine orada bulunanlar: 'Sana bir zarar vermelerinden korkarız. Bize bu işi yapacak aşireti güçlü birisi lazım. Böyle olmalı ki, Kureyş ona zarar vermekten çekinsin' dediler. Abdullah b. Mesud: 'Bırakın bu işi ben yapayım. Allah beni onlardan korur' dedi. Neticede Abdullah b. Mesud onları ikna etti. Kuşluk vakti Kureyş'in ileri gelenlerinin toplandığı yere geldi. Onlara doğru yöneldi ve yüksek sesle Kur'an okumaya başladı:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla... Kur'an'ı Rahman olan Allah öğretti... İnsanı O yarattı... Ona beyanı O öğretti..." [1]

Bu şekilde okumasına devam etti. Bu durum karşısında Kureyş'in ileri gelenleri söylenmeye başladılar: 'Bu, kölenin oğlu neler söylüyor böyle? Yoksa Muhammed'e inen ayetlerden mi okuyor?!'

Hepsi birden ayağa kalktılar ve Abdullah b. Mesud'u dövmeye başladılar. O ise, hâlâ gücü nispetinde okumasına devam ediyordu.

Sonra yaralı bir vaziyette arkadaşlarının yanına döndü. Onun bu hâlini gören arkadaşlarına: 'Allah düşmanlarını hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Eğer isterseniz yarın gidip, aynı şeyi tekrarlayayım' dedi. Ashab ise: 'Bu yeterlidir, sen vazifeni yaptın. Onların kerih gördükleri şeyi onlara zorla işittirdin' dediler."

1. 55/Rahman, 1-4

Gerçekten bu tüyleri diken diken eden bir hadiseydi ve içinde birçok dersi de barındırıyordu.

İbni Mesud ve arkadaşlarının bize öğrettikleri ilk şey şuydu:

İslam sadece üç-beş kişinin omuzlarına yüklenmiş bir sorumluluk değildir. Bilakis bu davanın her bir ferdi gücü yettiği kadarıyla elini taşın altına sokmalıdır. '*Acaba ben ne yaparım da Allah'ın dinine hizmet eder, kardeşlerimin yükünü hafifiletirim'* diye düşünmelidir.

Bu hadise gerçekleştiği sırada Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve Ebu Bekir *radıyallahu anh* dışında Kur'an'ı açıktan okuyan kimse yoktu. Ebu Bekir'de *radıyallahu anh* bu ameli sürekli yapamıyordu. Ayetleri açıktan okuyarak yapılan davet, Allah'ın kelamının aynı anda birçok kimse tarafından duyulmasına vesile oluyordu. Yani yapılması Allah'ın dinine büyük bir hizmet, bu fiili daha önceden yapanların da yükünü hafifletmek demekti.

İşte bu şuur bugünkü Müslümanların birçoğunda maalesef bulunmamaktadır. Müslüman olunduktan sonra bir kenara çekilip *'Ben kurtuldum, bu bana yeter.'* havasına girilmektedir.

Bazıları ise bir yapının içinde bulunmayı kendilerine bahane olarak ileri sürmektedirler: *'Ne de olsa birşey yapmam gerektiğinde bana söylenir.'* diyerek hiçbir şeye ellerini sürmemektedirler.

Evet, doğrudur. Bir cemaatin içinde bulunan kişiler kendi kafalarına göre sorumluluk alanları üretip, iş yapmaları düzeni bozar. Fakat karışıklık çıkartmadan ve düzen için koyulan bu kaideyi çiğnemeden de salih ameller gerçekleştirilebilir. Mesela, kardeşler hangi alanda sorumluluk almak istiyorlarsa bunu söyleyebilirler. Böylece hem kendilerini Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yaklaştıracak salih amelleri yaparlar hem de aidiyet duyguları gelişmiş olur. Çünkü insan İslam davasına ait olduğunu ancak o dava ve o

Evet, doğrudur. Bir cemaatin içinde bulunan kişiler kendi kafalarına göre sorumluluk alanları üretip, iş yapmaları düzeni bozar. Fakat karışıklık çıkartmadan ve düzen için koyulan bu kaideyi çiğnemeden de salih ameller gerçekleştirilebilir.

davaya hizmet edenlerin dertleri ile dertlenip, sevinçlerine ortak olduğunda, davaya hizmet etmek için işin bir ucundan tuttuğunda hissedebilir.

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* ve arkadaşlarının bize öğrettiği ikinci ders ise şudur:

Hayrın kapıları çoktur. Ve hiçbir hayır bazı kişilerin tekeli altında değildir. İnsan ahiretle alakalı konularda gözünü hep yükseklere dikmelidir.

Dikkat edin! Buradaki olayda sahabelerin kendi aralarında konuştukları ameli sürekli olarak yapan sadece Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* var. Bazen ona Ebu Bekir'de *radıyallahu anh* katılıyor. Fakat sahabeler bunu görerek şöyle düşünmüyorlar:

'Bu amel nerede biz nerdeyiz. Bunu ancak Peygamber gibi bir imana, sabra sahip olanlar yapabilir. Biz sadece onun yaptıklarını anlatmakla yetinebiliriz.'

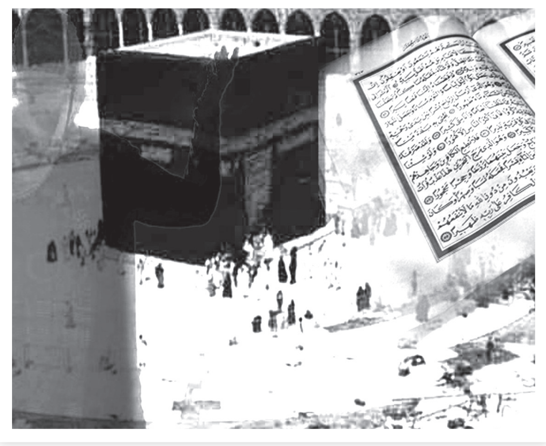
Bilakis Peygamberin yapıyor olması onları teşvik ediyordu. Hemen harekete geçiyorlardı. Maalesef günümüzde Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının *radıyallahu anhum* hayatı okunurken içine düşülen en büyük yanlış budur. Onlardan bahsederken sanki meleklerden konu açılmışta onlar üzerine konuşuluyor zannedilir. Ve sonuçta insanlar bu amelleri yapamayacaklarına kanaat getiriyorlar.

Evet! Onlar nesil olarak gelmiş geçmiş en faziletli nesildi. Onlardan daha faziletli bir nesil gelmeyecektir de. Ancak bu durum onların örnek alınmalarına engel değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bize onları uyalım, onlar gibi inanalım ve yaşayalım diye örnek göstermiştir.

İlk olarak kendimizi, daha sonra da içinde yaşadığımız müşrik toplumu bu yanlış algıdan kurtarmalıyız. Bunun en güzel yolu ise sahabenin yaptıkları amelleri kendimize hedef olarak belirlemek ve harekete geçmektir.

Bu hadiseden alacağımız son ders ise şudur:

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* bize burada gerçek gücün ne olduğunu öğretmiştir. Gerçekten -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- çoğu

insan bu meseleye dünyevi gözlükler ile bakmaktadır. Güç, kuvvet denilince akla hemen kalabalıklar, maddi imkanlar, teknolojiye sahip olma vb. gelmektedir. Hiç kimse insanların elindeki bütün imkanların, yerin ve göğün Rabbinin dilemesiyle olduğunu hatırlamamaktadır.

İşte bugün birçoğumuzun unuttuğu, gafil olduğu bu meseleyi Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* kanlar içindeyken ağzından dökülen şu cümleler ile bize hatırlatmıştır:

"Allah düşmanlarını hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Eğer isterseniz yarın gidip, aynı şeyi tekrarlayayım."

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* gerçekten hem akrabalık yönünden hem de beden itibariyle zayıftı. Hatta bu konuyla alaklalı şöyle bir olay zikredilir:

"Abdullah b. Mesud'un bacakları çok inceydi. Bir gün Rasûlullah için misvak toplamak üzere bir ağaca tırmanmıştı. Bu arada onun bacaklarını gören ashab gülüşmeye başladı. Bunu gören Allah Rasûlü: 'İbn Mesud'un bacaklarına mı gülüyorsunuz? Onlar kıyamet günü mizanda Uhud dağından dağa ağır geleceklerdir' buyurmuştu."

Bu zayıflığa rağmen o gerçek gücün ne olduğunu bildiği için müşriklerden daha kuvvetliydi. O alemlerin Rabbi olan Allah'a güvenip, dayanmıştı. Düşmanları ona ne yapabilirdi ki! Tarih boyunca bütün müşriklerin yaptığı gibi sadece kaba kuvvete başvurabilirlerdi. İşte bütün güçleri bu...

Allah'ın dilemesinini önüne hiçbir şey geçemez. Abdullah b. Mesud'a o gün saldıranların birçoğunun başları sadece 7-8 yıl sonra Bedir gününde bir çukura yuvarlanmış bir haldeydi. Küfrün başı olan Ebu Cehil'in göğsünün üzerinde ise incecik bacakları ile Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* vardı. Şimdi gelin bu hadiseyi biraz daha ayrıntılı dinleyelim:

Muaz bin Amr *radıyallahu anh* o günü şöyle anlatır:

"Müşrikler Ebu Cehil'in etrafını sarmış ve 'kimse ona yetişemez', diye bağırıyorlardı. Onların bu bağrışmasından Ebu Cehil'in onların arkasındaki adam olduğunu anladım ve o tarafa yöneldim. Yanına sokulmak için bir fırsat aramaya başladım. Nihâyet aradığım fırsat elime geçti. Ve derhal yaklaşarak bir kılıç salladım! Salladığım kılıç ayağı ile birlikte bacağının yarısını kesti! Bunun üzerine kütük gibi yere devrildi.

Tam üzerine çullanıp onu iyice öldüreceğim sırada da Ebu Cehil'in oğlu İkrime arkamdan yetişerek bir kılıç darbesiyle kolumu kesti! Elim, bir deriyle koluma bağlı halde yanımda sallanmaya başladı. Bu durumda ben kılıcımı öbür elime alıp çarpışmaya başladım. Savaşın şiddetinden olacak elimin acısını hiç duymuyordum. Bir ara derisinden sallanan elim fazla zahmet verince elimin üzerine ayağımla basarak kopardım ve bundan sonra rahatlayarak savaş bitene kadar tek elle çarpıştım.

Bu arada Ebu Cehil'i mecburen kendi hâline bırakmıştım.

Evet, onun Ebu Cehil'i yaralı bir halde bırakmasından sonra yanına bu defa da Muaz bin Afra geldi.. Yaralı bir halde de görünce, artık kıpırdayamayacak bir hâle gelinceye kadar kılıçladı. Ebu Cehil âdeta ölü gibi kalmıştı.

Sonra Muaz bin Amr ile Muaz bin Afra doğruca Efendimiz'in yanına gelip olanları anlattılar ve:

- Ya Rasûlullah! Ebu Cehil'i ben öldürdüm, dediler..

Efendimiz ikisinin de Ben öldürdüm demesi üzerine onlara sordu:

- Kılıçlarınızı sildiniz mi? Cevap verdiler:

- Hayır ya Rasûlullah! Silmedik?

Bunun üzerine Efendimiz onların kılıçlarını inceledi ve kimin öldürdüğü husundaki kararını açıkladı,

- İkiniz de öldürmüşsünüz, fakat asıl hak Muaz bin Amr'a aittir!

Bundan sonra Efendimiz çevresinde bulunanlara sordu:

- Acaba Ebu Cehil şimdi ne halde? Kim onu bulur bana? Eğer onu yüzünden tanımazsanız, dizine bakınız! Dizindeki yara izinden tanırsınız! Zîrâ gençken bir defasında Abdullah bin Cüd'a'nın ziyafetine gitmiştik. Ben ondan biraz büyükçe idim. Fazla sıkıştırınca ben onu ittim! İki dizi üzerine düştü ve bir dizinden de yaralandı. Bu yaranın izi asla ondan kaybolmamıştı.. O izden tanıyabilirsiniz işte!

Bunun üzerine Ebu Cehil'i aramaya gidenlerden İbni Mesud onu buldu..

Ebu Cehil, âdeta son nefesini vermek üzere idi.

İbni Mesud onu bu halde bulunca, hayretle sordu:

- Aaa! Ebu Cehil sen misin?

Ebu Cehil 'evet mânâsına' başını salladı..

İbni Mesud üzerine gitti:

- Ey Allah'ın düşmanı işte nihâyet Allah seni hor ve hakir eyledi mi?

Ebu Cehil zilleti kabule hiç yanaşmıyordu..

- Sizin öldürdüğünüz adamdan daha üstün biri olabilir mi ki?

Niye hor ve hakir olacakmışım?

Sen bana asıl, bugün zaferin kimin tarafında olduğunu haber ver?

İbni Mesud cevap verdi:

- Zafer, Allah ve Rasûlü tarafındadır!

Sonra Ebu Cehil'in kafasını kesmek üzere miğferini çıkarırken konuştu:

- Ey Ebu Cehil, seni ben elimle öldüreceğim!

Ebu Cehil ise son defa konuştu:

- Sen kavminin önderini öldüren ilk köle değilsin. Lâkin bugün senin elinle öldürülmem benim için çok acıdır! Keşke beni çiftçilerden (Yesrib'lilerden) başka birisi öldürseydi.

İbni Mes'ud bundan sonra kılıcıyla Ebu Cehil'in kafasını kesmek istedi, fakat bunda muvaffak olamadı. Kılıcı savaşmaktan körelmişti. Bunun üzerine Ebu Cehil'in kendi kılıcını aldı ve onunla kafasını kesti. Sonra da doğruca Rasûlu Ekrem'in huzuruna Ebu Cehil'in başı elinde olduğu halde gelerek şöyle konuştu:

- Ya Rasûlullah, işte Allah ve Rasûlü'nün düşmanının başı!..

Ebu Cehil'in başı aldığı yaralardan dolayı tanınmaz bir halde idi.. Efendimiz sordu:

- Bunun Ebu Cehil'in başı olduğuna dair yemin eder misin?

İbni Mesud elindeki başın Ebu Cehil'in başı olduğuna dair yemin etti:

- Allah'a yemin ederim ki, bu gördüğün baş, Ebu Cehil'in başıdır ya Rasûlullah!..

Efendimiz bundan sonra Ebu Cehil'in ölümünden dolayı Allah'a şükür ve hamdü senâda bulundu.."

Abdullah b. Mesud hem ahlaki birçok vasfa sahip olması hem de ilmi nedeniyle Allah Rasûlü'nün övgüsüne mazhar olmuştu. Bu konudaki rivayetler sayılmakla bitmez. Fakat sahabenin, onun Allah Rasûlü yanındaki değerini anlatmak için söylediği şu söz birçok şeyi özetlemektedir:

"Bize izin verilmeyen birçok şeyde ona izin verilir, bizim bulunmamızın uygun görülmediği yerlerde o bulunabilirdi."

Yazımızı onun dilinden bir hatıra ile bitirelim:

"Tebuk gazvesi sırasındaydı. Bir gece yarısı uyandım. Askerin konakladığı bölgede bir ateş parçası gözüme ilişti. Acaba nedir, diye bakmaya gittim. Baktım Rasûlullah, Ebu Bekir ve Ömer, üçü birlikte, o sırada ölmüş olan Abdullah Zülbicadeyn el-Müzeni'yi defnetmekle meşguller. Bir çukur kazmışlardı ve Peygamber çukurun içindeydi. Ebu Bekir ve Ömer de cenazeyi ona sarkıtıyorlardı. Rasûlullah onu kabre yerleştirirken şöyle diyordu: 'Allah'ım! Ben ondan razıyım, sen de razı ol...' Keşke o gün, o çukura ben gömülseydim..."

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri cennete onlara komşu kılsın...

Beşinci Sabite: **Zafer, Sadece Askeri Galibiyet Değildir**

-2-

Mücahidin üstünlüğü ise, savaş meydanına müdahil olup, İslam'ın bu savaşına katılmasıyla gerçekleşir ki bu da onun üstünlüğüdür ve bu üstünlüğü ile düşmana karşı zafer kazanmıştır.

Zaferin Beşinci Anlamı

Mücahidin musibete uğramasına, zorluk çekmesine ve cihad yolundan alıkonulmasına rağmen, cihad yolunda ve bu şiarın ilkeleri uğrunda sebat etmesi, tek başına bir zafer olarak addedilir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah sağlam sözle iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sapasağlam tutar. Zalimleri ise Allah saptırır. Allah dilediğini yapar." [1]

Kim cihad yolunda sebat eder ve bu şiarı eda etmeye devam ederse, bu ayette geçen kimselerden olmuş olur. Bu bir zafer olarak sayılmaz mı? Allah'a yemin olsun ki, zafer sayılır.

Nice kimseler gördük; Cihad eden, meydanda zafer kazanan fakat esasları hezimete uğrayan, düşünceleri değişen, cihad yolunda başına gelen afetlerden dolayı şehvetine ve dünyasına hizmet eden…

Nice kimseler de gördük; diğerlerine uğrayan musibet ve zorluk onlara uğramadığında bile cihad etmede sebat eden…

Onlar meydanda hezimete uğramadılar fakat dünya onların esaslarını ve düşüncelerini hezimete uğrattı. Bozuk fraksiyonlar/akımlar da onları kendi çevresine çekince, onların hizmetkarı haline geldiler. Böylece cihattan alıkoymaya, düşüncelerinin hezimete uğramasına binlerce özür getirmeye başladılar.

Bu hezimetin ta kendisi değil midir? Esaslar üzerinde sebat etmek gerçek zafer değil midir?

1. *14/İbrahim, 27*

Zaferin Altıncı Anlamı

Kul, cihada çıkması ile başka bir zafer daha kazanmış olur ki bu da kendi esaslarına, inancına ve dinine yardım etmek için canını, vaktini ve malını harcamasıdır. Galibiyet kendisinin veya düşmanın olsun, bu din için feda olmak zaferin ta kendisidir.

Bunun yanında esasları ile yükselerek onun uğrunda savaşıp, canını bu uğurda harcaması da, savaş meydanında mağlup olsa bile gerçek bir üstünlüktür. Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberine ve onun ashabına Uhud günü yenildiklerinde şöyle buyurmuştur:

"Üzülmeyin, gevşemeyin, üstün olan sizlersiniz." [2]

Onlardan yetmiş kişi öldürüldü ve müsle yapıldı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yaralandı ve diğerleri de kaçtı… Sonra Allah *subhanehu ve teâlâ* onların tevbesini kabul etti. Ancak bu, asla hakikatten bir şey değiştirmez. Bilakis, yaşananlara rağmen onlar yine üstün kimselerdi.

Mücahidin üstünlüğü ise, savaş meydanına müdahil olup, İslam'ın bu savaşına katılmasıyla gerçekleşir ki bu da onun üstünlüğüdür ve bu üstünlüğü ile düşmana karşı zafer kazanmıştır.

Terk edilmiş, az bir silahtan başkasına sahip olamayan, fakir ve azınlık olup da imanlarından başka bir şeyi olmayan kimseler cihada katılıyorsa, sayı ve hazırlıkta az olan ümmet neyin uğrunda cihad edecektir? Maddi ölçülere göre bakıldığında hezimete uğrayacağı kesin olan bu ümmet, düşmanlarına karşı ne için savaşacaktır? Ümmet, düşmana oranla maddi bir güce sahip değil iken bile gücü yettiğince hazırlık yaptıktan sonra düşman ile yüzleşmeli değil mi? Ümmet sadece savaşa başlaması ile galip olmuş olmaz mı? Hiç şüphe yok ki İslam ümmeti, modern silah ve teçhizatlarla donanmış olan düşmanına karşı imanı ile karşı çıkmıştır. Bu, yüceliği ve değişmez esasları ile galip olan bir ümmettir.

Dünya devletlerinin sayı, hazırlık ve sahip oldukları teknoloji bakımından durumları bu şekilde olmasına rağmen, ümmetin onlarla savaşması, yüce bir durum ve zafer sayılmaz mı? Kul, bu savaşta inancı uğruna canını ucuz bir şekilde harcamıştır. Evet, Allah'a yemin olsun ki tarih bu kahramanların sayısını -sonları şehadetle sonuçlansa da- yazacaktır. Onlardan daha fazla dünyada kalıp, zillet içerisinde yaşayanları ise tarih yazmayacaktır. Bilakis tarih, onları yerecektir. Bu ikisi arasındaki fark, alemlerin Rabbi olan Allah'ın katında ne kadar da büyüktür.

Mücahidin cihad yolunda, inancı uğrunda ve uğrunda savaştığı esaslar üzerinde sebat etmesi, iki taifeye karşı, esasların desteklenmesini, akidenin ve dinin yüceliğini gerçekleştirmiş olur.

Birinci Taife: Kendi esasları ile nasların özünü bozan, tevil eden ve mücahidi sahip olduğu esas ve ilkelerinden vazgeçirmek için bu esas ve ilkelerin asli manalarını tahrif eden bidat, hurafe ve felsefe ehlinden olan kimselerdir ki, bunlara karşı zafer elde etmiş olur. Mücahid, ısrar edip, kendi esasları uğrunda savaşır; sapkın ve benzerlerini dinlemezse, onlara karşı gerçek bir zafer elde etmiş olur.

İkinci Taife: Mücahid, sahip olduğu esasları ile kafir, zındık, mürted ve inkarcıların esaslarına karşı zafer elde etmiş olur. İnancı uğruna ölümü temenni ettiğini, ölümün de onun düşüncelerinden hiçbir şeyi ne öne ne de arkaya almadığını apaçık ilan ettiği zaman, şüphesiz bu en büyük zafer sayılır.

---

2. 3/Ali İmran, 139

Firavun'un sihirbazları, iman ettiklerini ilan etmelerinden hemen sonra ölüm ve asılmakla tehdit edildiği pozisyon, bu büyük zaferi açıkça gösterir.

"Şimdi elleriniz ile ayaklarınızı tereddüt etmeden çaprazlama keseceğim ve sizi hurma dallarına asacağım! Böylece, hangimizin azabının daha şiddetli ve sürekli olduğunu iyice anlayacaksınız." [3]

Onlar da, bir müminin izzeti ve görülmeye değer bir üstünlükle şöyle cevap verdiler:

"Dediler ki: 'Seni, bize gelen apaçık mucizelere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Öyle ise yapacağını yap! Sen, ancak bu dünya hayatında hükmünü geçirebilirsin.' " [4]

Başka bir cevapları ise şöyle olmuştu:

"Onlar: 'Biz zaten Rabbimize döneceğiz. Sen sadece Rabbimizin âyetleri bize geldiğinde onlara inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver, müslüman olarak canımızı al', dediler." [5]

Allahu Ekber! Evet, Allah'a and olsun ki, bu büyük bir zaferdir! Bu da, ölene dek esaslar üzerinde sebat etmektir! Bu zafer aynı şekilde Hubeyb'in *radıyallahu anhu* kıssasında ortaya çıkmıştır. Hubeyb *radıyallahu anhu* Kureyş kafirlerinin önünde asılı iken ölümle arasında kısa bir an kalmıştı.

Ebu'l Esved, Urve'den şöyle rivayet etmiştir: "O asılı halde iken, silahlarını ona yöneltip, şöyle seslendiler: *'Muhammed'in senin yerinde olmasını ister miydin?', O şöyle dedi: 'Yüce Allah'a and olsun ki, hayır! O'nun ayağına bir dikenin batmasına karşı serbest kalmam dahi hoşuma gitmez!' "* Allahu ekber! Bu ne büyük zafer ve yüceliktir.

Nice topluluklar öldürüldü, sürüldü ve yok edildi de Allah'ın övüp de *"büyük bir kurtuluş ile kurtuluşa erdiler"* diye tanımladığı ve onların hatırasını ebedi kıldığı şu topluluk gibi olmadılar:

Küfrün ehli, Uhdud ashabı ile iki konuda pazarlık yapmışlardı. Ya içinde oldukları durumdan dönecekler ya da yanarak ölecekler ve sebat edeceklerdi. Fakat dünya ateşi, içinde bulundukları imandan döndürecek değildi. Dünya ateşine girerek, ahiret ateşinden kurtulmayı seçtiler. Tüm cüret ve cesaretle ateşe doğru gittiler. O büyük ateşin görüntüsü onları asla korkutmadı… Zaferi elde etmek için oraya girdiler. Ve bir kadın, bir an geri durmayı aklından geçirdi… Bir an zaferin gerçek manası zihninde kayboldu. Allah *subhanehu ve teâlâ* ise ona gerçek zaferin ve büyük kurtuluşun anlamını ona açıklamak için, bebeğini konuşturdu: *"Anneciğim! Sabret, çünkü sen hak üzeresin."* Bu olay üzerine o da ateşe atladı. O ve emzirdiği bebeği zaferi kazanmış oldular.

Allah *subhanehu ve teâlâ* onları hiç kimseyi övmediği şekilde onları övdü ve onların bu hatırasını ebedi kıldı…

"İman edip salih ameller işleyenlere ise, zemininden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük kurtuluş budur." [6]

Bu kadın gibi zaferin gerçek manası bir anlık da olsa zihninden giden her mümin için, bu ayet, bu övgü ve bu şahitlik zaferin gerçek manasını tekrar hatırlatmakta ve zihinlerden yok olan bu kavramı açıklamaktadır.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Özcan YILDIRIM,

Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

3. 20/Taha, 71

4. 20/Taha, 72

5. 7/Araf, 125-126

6. 85/Buruc, 11

yigitinan@tevhiddergisi.com | Yiğit İnan

-1- Cihad

Cihad yeryüzünde tevhidin tahakkuk etmesi ve şirkin son bulması için yapılmalıdır. Gayenin tevhidin yüceltilmesi olmadığı savaşların cihad olarak anılması, isimden öteye geçmeyecektir. En büyük maslahat yeryüzünde tevhidin tesis edilmesi, şirkin temizlenmesidir.

Kafirlerin elinde bulunan yazılı ve görsel medya, birçok kavramı bulandırdığı gibi İslamî olan kavramların da içini farklı manalarla doldurup, genel olarak bütün insanların, özel olarak da Müslümanların zihinlerini karıştırma gayreti içerisindedir.

Bu saldırılardan nasibini alan kavramlardan birisi de şüphesiz cihad kavramıdır. Cihad kavramı, İslamî bir kavramdır. Dolayısıyla içerisinin İslamî kaynaklar referans alınarak doldurulması gerekir.

Hangi İslami kavram olursa olsun o kavramın içi, vahyin istediği şekilde değil de nefsin veya aklın istediği şekilde doldurulursa bu, zihinlerin iflasına, amellerin ise ifsadına sebebiyet verecektir.

Cihad kavramı insanların zihninde o kadar bulanıktır ki; insanlar cihadın sadece bir takım dünyevi menfaatlerin elde edilmesi, bazı beşeri ideolojilerin yüceltilmesi adına yapıldığını zannedip, medyanın da yönlendirmesi ile cihad eden insanları militan, psikopat, terörist, cani veya katil olarak zihinlerinde resmetmektedirler.

Bizim bu yazıyı yazarken gayemiz birşeyleri veya birilerini temize çıkarmak değildir. Aksine bizim amacımız, asli itibariyle temiz ve berrak olan bir kavramın izahatını yapmaktır.

Cihadın Fazileti

Şeriat cihad ameline ve bu amelin faili olan mücahide birçok fazilet atfetmiştir. Bunlardan bazılarını şöyle maddeleyebiliriz;

Cihad, amellerin en faziletlisidir. Ona denk olabilecek bir amel yoktur;

"Müminlerden oturanlarla, malları ve canları ile Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır." [1]

1. 4/Nisa, 95

"Siz hacılara su vermeyi ve Mescid-i Haram'ın tamirini, Allah'a ve ahiret gününe inanan, Allah yolunda cihad eden ile bir mi tuttunuz? Bunlar Allah nezdinde bir olamazlar." [2]

"İman edip de hicret edenlerin, Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenlerin Allah katında dereceleri çok büyüktür. İşte umduklarını elde edenler de onların ta kendileridir." [3]

Ebu Hureyre'den şöyle bildirilmiştir:

"Rasûlullah'a: 'Allah yolunda cihada denk hangi iş vardır?' diye soruldu. 'Ona denk ibadeti yapmaya güç yetiremezsiniz' buyurdu. Ashab aynı soruyu iki-üç defa tekrarladılar. Rasûlullah her defasında, 'Ona denk ibadete güç yetiremezsiniz' cevabını tekrarlayarak şöyle buyurdu: 'Allah yolunda cihad eden kimsenin benzeri, gündüzleri oruç tutan, gecelerini namaz kılıp Kur'an okumakla geçiren ve Allah'ın ayetlerine gereğince itaat eden ve Allah yolundaki mücahid dönünceye kadar ne namaza ne de oruca usanmadan ara vermeyip, devam eden kimse gibidir.' " [4]

Buhari'nin rivayeti de şöyledir:

"Bir adam: 'Ya Rasûlullah, bana cihada denk bir amel gösterseniz' dedi. Rasûlullah da:'Ona denk olabilecek bir amel bulamıyorum ki' buyurdu, sonra: 'Mücahid savaşa çıktığı zamandan başlayarak, mescide kapanıp durmadan usanmadan namaz kılmaya ve aralıksız iftarını açmadan oruç tutmaya güç yetirebilir misiniz?' buyurdu. Bunun üzerine soruyu soran kişi: 'Buna kim güç yetirebilir ki' dedi." [5]

Cihad, kurtuluşun anahtarıdır;

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun O'na yaklaşmaya yol arayın ve O'nun yolunda cihad edin ki kurtuluşa eresiniz." [6]

"Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenlerle sabredenleri belli etmeden, cennete gireceğinizi mi sandınız?" [7]

"Ey iman edenler! Size, sizi çok acıklı olan bir azaptan kurtaracak bir ticareti göstereyim mi? Allah'a ve Rasûlü'ne iman edersiniz, mallarınızla, canlarınızla Allah'ın yolunda cihad edersiniz. Eğer bilirseniz, bunlar sizin için daha hayırlıdır. Günahlarınızı da affeder ve sizi altından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerindeki çok hoş meskenlere koyar. İşte bu, çok büyük bir kurtuluştur. Ve sevdiğiniz bir diğeri daha; Allah'tan bir zafer ve yakın bir fetih... Müminleri müjdele!" [8]

"Kim Allah yolunda savaşır, öldürülür veya galip gelirse, Biz ona büyük bir ecir vereceğiz." [9]

Cihad, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* **dinini yaymanın ve yüceltmenin en etkili yollarındandır;**

"Fitne kalkıp din (otorite) yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." [10]

Cihad, en büyük fazilet olan şehadete götüren vesiledir;

"Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın, bilakis Rabbleri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde

2. 9/Tevbe, 19
3. 9/Tevbe, 20
4. Müslim, İmara
5. Buhari, Cihad
6. 5/Maide, 35
7. 3/Ali İmran, 142
8. 61/Saff, 11-13
9. 4/Nisa, 74
10. 8/Enfal, 9

rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzülmeyeceklerini müjde etmek isterler." [11]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Uhud'da şehit olan kardeşleriniz var ya! Allah, onların ruhlarını yeşil kuşların içine koydu. Bunlar cennetin nehirlerine giden, cennet meyvelerinden yiyen ve Arşın gölgesine asılmış altından kandillere girip istirahat eden kuşlardır. Şehitler böylece güzel güzel yiyip içip dinlenince şöyle dediler: 'Kardeşlerimize bizden kim haber götürecek ve bildirecek ki bizler cennette dirileriz, rızıklanıyoruz? Bu haber gitmeli ki onlar cennete karşı isteksiz olmasınlar ve harpte korkak davranmasınlar!' Allah onlara cevaben: 'Sizin haberinizi ben duyuracağım.' buyurdu ve yukarıda zikredilen ayeti indirdi." [12]

Enes'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Cennete giren hiçbir kimse, yeryüzündeki her şeye sahip olsa bile dünyaya geri dönmeyi arzu etmez. Ancak şehitler gördüğü ikram ve itibar sebebiyle dünyaya dönüp on defa şehit olmayı ister."

Başka bir rivayette, *"Şehitliğin faziletini gördüğü için"* [13] denilmiştir.

Bera'dan *radıyallahu anh* aktarıldığına göre tepeden tırnağa silahlı bir adam Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* geldi ve:

" 'Ya Rasûlullah sizinle beraber savaşa mı katılayım, yoksa Müslüman mı olayım?' dedi. Rasûlullah: 'Önce Müslüman ol, sonra da savaş.' O adam, Müslüman oldu sonra savaştı ve şehit düştü. Bunun üzerine Rasûlullah: 'Az çalıştı çok kazandı' buyurdu." [14]

Abdullah b. Amr b. As'tan *radıyallahu anh* bildirildiğine göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Şehit olan kimsenin kul borcu dışındaki bütün günahlarını Allah bağışlar." [15]

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Muhammed'in canını elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşıp öldürülmeyi, sonra savaş edip yine öldürülmeyi, sonra tekrar savaş edip yine öldürülmeyi çok arzu ederdim." [16]

Daha sayabileceğimiz birçok madde cihadın faziletini gözler önüne serecektir. Kendisine bu kadar çok fazilet atfedilen bir amele, Müslümanların dikkatlerini vermesi gerekir. Cihad nedir, cihadın gayesi ne olmalıdır, bu amelin kısımları var mıdır, bu amelin öncesinde yerine getirilmesi gereken mukaddimeler nelerdir gibi konuları Müslümanların -özellikle de cihad sahasında olan Müslümanların- bilmeleri gerekmektedir.

Kendisine bu kadar çok fazilet atfedilen bir amele, Müslümanların dikkatlerini vermesi gerekir. Cihad nedir, cihadın gayesi ne olmalıdır, bu amelin kısımları var mıdır, bu amelin öncesinde yerine getirilmesi gereken mukaddimeler nelerdir...

Cihadın Gayesi

Bir işin gerektiği şekilde yapılması, o işin yapılış gayesini bilmeye bağlıdır. Gayenin göz ardı edildiği eylemlerin, istenilen şekilde yerine getirildiği rastlanılmış bir durum değildir. Ancak yaptıkları işleri, neden yaptıklarını bilen insanlar işlerini yapılması gerektiği gibi yerine getirebilirler.

Bu mesele cihad amelinde de böyledir. Ancak cihadın gayesini bilen insanlar Rabblerinin istediği şekilde bu ameli yerine getirebilirler. Aksi takdirde Allah *subhanehu ve teâlâ* için yapıldığı iddia edilen amel, faillerine hüsrandan başka bir şey getirmeyecektir.

11. 3/Ali İmran, 169-170
12. Ebu Davud, Cihad
13. Buhari, Cihad; Müslim, İmara.
14. Buhari, Cihad; Müslim, İmara,
15. Müslim, İmara.
16. Müslim, İmara.

Zihni net olan insanların amelleri de o oranda net olur. Sahabenin zihninde cihadın gayesi o kadar netti ki; bu netlik onların sözlerinden ve fiillerinden rahatça okunabiliyordu. İsterseniz gayenin sahabenin zihninde ne kadar net olduğuna bir iki örnek verelim.

Bu örneklerden en çarpıcı olanı şüphesiz ki Rebi b. Amir'in *radıyallahu anh* İran'ın seçkin komutanlarından Rüstem'e vermiş olduğu cevaptır. Sahabenin kafası o kadar net ki; nereye geldiğini, kimin huzurunda olduğunu, karşısına çıktığı insanların kuvvetini hiç umursamadan bu gayeyi hem fiilinde hem de sözünde aynı netlikte ortaya koyabilmektedir. Fiili olarak sahabe İran'ın ihtişamının simgelerinden olan halıları, ipekten minderleri mızrağıyla delerek: *'Siz dünyanın, paranın kullarısınız. Bizler insanları bu basit şeylere kulluktan kurtarmak için geldik'* mesajını vermektedir. Aynı şeyi onun sözlerinden okumak da mümkün. Ne demişti Rebi *radıyallahu anh* Rüstem'e:

"Allah Teala bizi gönderdi ki, onun dilediği kimseleri kullara kulluk etmekten kurtarıp Allah'a kul yapalım. O kimseleri, dünya sıkıntısından kurtarıp, genişliğe kavuşturalım. Dinlerin zulüm ve baskısından kurtarıp, İslam'ın adaletine kavuşturalım. Allah bizi, kendisine imana davet edelim diye dini ile yarattıklarına gönderdi. Bu dini kabul eden kimsenin durumunu kabulleniriz ve kendisine dokunmadan geri döneriz. Ama bu dini kabul etmeyen kimselerle Allah vaadini gerçekleştirinceye kadar savaşırız."

Gaye net olduğunda mesele hem sözde hem de fiilde netlik kazanıyor. Sahabenin zihninde gaye net olduğu için, savaşın en şiddetli anında gözünü kırpmadan canını feda edebiliyor.

Bunun böyle olmasının sebebi Allah'ın ve Rasûlü'nün sahabenin zihnine gayeyi çok net bir şekilde işlemesiydi.

"Fitne (şirk) kalkıp din (otorite) yalnız Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşın." [17]

İbni Ömer'den *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Ben, insanlar Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in de O'nun Rasûlü olduğuna şahitlik edinceye, namazı kılıp zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları zaman kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar." [18]

Dikkat edilirse Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* savaşın gayesinin Kelime-i Tevhid'in yayılması ve yüceltilmesi olduğunu vurgulamıştır. Kendisine soranlara da aynı şekilde cevap vermiştir.

"Kim Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa o Allah yolundadır." [19]

Cihad yeryüzünde tevhidin tahakkuk etmesi ve şirkin son bulması için yapılmalıdır. Gayenin tevhidin yüceltilmesi olmadığı savaşların cihad olarak anılması, isimden öteye geçmeyecektir. En büyük maslahat yeryüzünde tevhidin tesis edilmesi, şirkin temizlenmesidir. Bunun dışındaki maslahatlara gelince, bu maslahatlar en büyük maslahatın elde edilmesi için kurban edilmesi gereken maslahatlardır. Canın korunması, namusun, ırzın korunması şeriatın muhafaza etmekle yükümlü olduğu maslahatlardır. Ancak şeriat, cihatta canlar, ırzlar, namuslar tehlikeye girmesi ihtimaline rağmen cihadı farz kılmıştır. Çünkü hiçbir maslahat tevhidin maslahatından büyük olamaz.

Bununla beraber cihadın meşru olduğu bazı durumlar vardır. Şöyle ki;

1. Yukarıda zikrettiğimiz gibi yeryüzünde şirk olduğu müddetçe cihad meşrudur.

2. Şirkin varlığıyla beraber, insanların davete ulaşmalarını engelleyenlere karşı cihad meşrudur. Çünkü bu engelin kaldırılması ancak cihatla mümkündür.

3. Müslümanlardan ister mal anlamında olsun isterse de can anlamında olsun zulmü kaldırabilmek için cihad meşrudur.

Allah izin verirse bir sonraki yazımızın konusu yine cihad olacaktır.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

---

17. *8/Enfal, 39*

18. *Buhari, Müslim*

19. *Buhari, Müslim*

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Her Yerde Var Olmaya Çalışan Hiç Bir Yerde Bulunamaz

Aynı anda hem demokrat, hem liberal, hem milliyetçi hem de Müslüman olunamayacağı hakikati ile yüzleşmekten tırsıyorsunuz.

Efendi!

Bu itminansızlıktır, ruhunu kara bulutlar gibi kaplayıp, kasvet yağdıran daraltının nedeni.

İtminansızlığının müsebbibi bazen aşırı ihtiyatlı, bazen de ayarsız maslahatçı olmandır.

Bir bak istersen kalbine… Kalbinin labirent gibi kıvrım kıvrım uzayan derinliklerine…

Hangi toplulukta, hangi durumlarda, ne zaman hangisini takayım diye matruşka gibi üst üste geçirilip istiflenmiş enva-i çeşit maskeler göreceksin.

Belki lazım olur diye *'imanının'* yedeğinde tuttuğun ve bir türlü elden ve gözden çıkaramadığın kelepir karakterler bulacaksın.

Hiçbir zaman mensubiyet şuuru ve aidiyet hissi ile bağlı olmadığın camiaların, bir gün seni elden çıkaracaklarına, o gün sende sana ait zannettiğin bir çok şeyin elinden kayıp gideceğine şahit olacaksın.

Selahaddin'in ordusundaki bir saki kadar dahi olmadığın halde, kendi minik dünyanın hükümdarlığını ilan edip *'özgüven'* adı altında enaniyet ve kibre sürüklenerek, Selahaddin gibi mümtaz ve muktedir olabileceğini vehmediyorsun.

Kendisiyle amel etmediğin, pratiğe dönüştürmediğin ilmi nasibinin her harfi, ruhunu ağırlaştırarak, kalbinin daraltısını artıracaktır. Zihnini ve kalbini ilim mezarlığına dönüştürmüşşün. Onca *'ölü'*yü sırtlanmış üzerinde taşıyorsun.

Molla!

Bil ki ihlas ve ihsan üzere ve doğru istikamette kullanmadığın, karanlıkları aydınlatmaya fener ve yolları kısaltmaya köprü kılmadığın atıl bırakılmış ilminin üzerine sinmiş o karartı, senin ruhuna ulaşıyor. Ruhunu karartıyor, kirletiyor ve daraltıyor.

Ölmeden önce diri kalplerin üzerine, ölü toprağı serpmiş ve bu vahameti fehmedemeyecek sıklette vahim bir vakıasın.

İradelerini kısmen ya da tamamen sana teslim etmiş onca insanın üzerine saçıp serptiğin ölü toprağını kimler temizleyecek sence?

Emr-i hak vaki olmadan, yarın kadar yakın bir zamanda Allah'ın huzuruna çıkıp hesap vereceğini düşün ve bu işi ölümünden sonra başkalarına bırakma! Bizzat sen temizle bu ölü toprağını ki; hesabın kolay olsun. Emin ol ruhun, kalbin ve hatta bedenin büyük bir yükten kurtulmuş olacaktır.

Mesela fetvaları tek tek gözden geçir, bir kez daha kontrol et ve şu soruyu sor kendine:

'Bu fetvalardan hangileri beni böyle ağır ve telafisi mümkün olmayan büyük bir vebalin altına soktu?'

Şüphesiz ki cevap canını sıkacaktır. Hatta en yakınındakilerinin de hoşnutsuzluğuna ve homurtularına neden olacaktır.

Bir ömür boyu teveccüh, hürmet ve el üstünde tutulmanın hazzı uğruna, sayısız kalplerin mezara dönmesine öncülük ettin, değilse de vesile oldun.

Üstüne bir de *'davanın maslahatı'* diyerek, muhtemelen istemeyerek veya dolaylı olarak aziz ve celil olan Allah'a bühtanda bulundun.

Elmanın içerisinde ki kurtçuk misali, önünde başında ya da içerisinde bulunduğun camianın kainatın merkezi olduğu zehabına kapıldın.

Ve Diğerleri…

Işığın altında durdukları için kendilerini aydın/münevver zanneden ve tevazu libasına sarılıp bürünmüş enaniyet ve kibir anıtları…

Sadece Allah'ın ve Rasûlullah'ın tekfir ettiğini tekfir eden, bunu kalbi marazlı olanların yaptığı gibi içinde saklamayan, bilakis apaçık davanın zorunluluğu ve davetçinin sorumluluğu gereği açık, net ve yüksek sesle dile getiren Müslümanlara saldırmaya vakit bulabiliyor, istifham ambarı beyinlerinizle Müslümanların aleyhine olacak hususlarda düşünebiliyor ve yeşile çalan berduşî çalışmalarınızdan emek arttırıp, Müslümanlara tebelleş olmak için harcayabiliyorsunuz.

Öyle anlaşılıyor ki; tevhid davasına gönül ve ömür vermiş Müslümanlara yönelik hakaretleri, sizleri yerlerinizden zıplatan kalplerinizdeki onmaz yaraların ağrılarını dindirmek için merhem olsun diye yapıyorsunuz.

Muvahhidlere düşmanlıkta, öfkede ve kin gütmede Yahudilerle aynı kulvardayken ve onlarla aranızdaki anlaşmazlığın halli için tağutun önünde muhakeme olmakla beraber, geri dönüşü olmayan bir sapıklığa doğru yelkenlerinizi fora etmişken, dönüp dönüp Müslümanları tahkir etmeye de fırsat bulabiliyorsunuz.

"Fakat zalimler kendilerine söylenenleri başka sözlerle değiştirdiler…" [1]

Korkuyorsunuz!

Kalplerinizdeki irinin patlamasından ve yüzlerinizdeki maskelerin parçalanmasından fena halde korkmaktasınız.

Aynı anda hem demokrat, hem liberal, hem milliyetçi hem de Müslüman olunamayacağı hakikati ile yüzleşmekten tırsıyorsunuz.

"Bu ikisinin (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isterler…" [2]

1. *2/Bakara, 59*
2. *4/Nisa, 150*

Kiminiz fikren hafifçe silkelendiğinde koltuklarınızın altında gizlediğiniz farklı ideolojik salipleriniz yerlere saçılmakta, kiminizde demokrasi, kiminizde kapitalizm pulları dökülmekte ve hatta bazılarının kalplerine kızıl akreplerin muhabbetinin dolduğu ortaya çıkmaktadır.

Açık denizlerde dümeni kırık bir gemi gibi bir oraya bir buraya savrula savrula, kaçınılmaz olan batış akıbetine doğru sürüklenmektesiniz.

Bu halde dahi her yerde bulunmaya gayret ediyorsunuz. Bunun bir arayış olmadığını rıza ve iradeye dayalı bir konumlanma olduğunu da dile getiriyorsunuz.

Sürekli olarak gündemleştirip övdüğünüz son model (!) kanunların, öz itibarı ile şeytanın iradesinden başka bir şey olmadığını biliyorsunuz. Özgürlüğün, eşitliğin, iyiliğin, güzelliğin, menfaatin, hikmetin, maslahat ve rahmetin Allah'ın indirdiklerinde bulunduğuna inandığınızı iddia ediyorsunuz. Bununla beraber, topumun beklenti ve talepleri ile, reel politik manzaranın paslı prangalarından da kurtulamıyorsunuz.

Kim bilir?

Belki de kurtulmak istemiyorsunuzdur! Hatta bu vahim durumunuzun kurtulunması gereken marazı bir hal olduğuna ihtimal dahi vermiyorsunuz.

İslam'ın esası olan tevhidi anlamadan, önemsemeden ve yaşamadan *'İslam'ın müdafii'* diye ortalıkta fink atanlar!

İslam'ı yaşamadan kendilerini mesut ve mesrur bir şekilde *'demokratik hilafet'* gölgesinin altında, İslam'ı savunuyor konumunda görenler!

Yaşamadığınız, yaşayanları da önceki selefiniz gibi tahfif ve tahkir ettiğiniz tevhidi, bugün sırtınızdan atılması gereken büyük bir yük olarak görme noktasına gemlisiniz.

Sizden sonraki nesillere bırakacağınız bu zehirli miras, ne kadar da kötüdür.

Bütün yeryüzünde Allah'ın dininin hakim kılınması için mektep, medrese, hapishane ve cephe ayırımı yapmadan can havliyle mücadele eden muvahhidlere gösterdiğiniz buğz, adavet ve cevvaliyet; tıynetinizi, safınızı ve kimliğinizi de ifşa etmektedir.

Bu halde dahi her yerde bulunmaya gayret ediyorsunuz. Bunun bir arayış olmadığını rıza ve iradeye dayalı bir konumlanma olduğunu da dile getiriyorsunuz.

Şunu çok iyi bilmelisiniz ki size kulak verip dinleyen, ne söylediğinizi merak eden ve eyyamcı zikzaklarınızı takip eden bir tek muvahhid Müslümanı bulmazsınız.

Zira her bir Müslümanın başından aşkın işleri vardır. Yüce Allah'a *subhanehu ve teâlâ* nasıl daha iyi kullukta bulunabilirim diye çarpan yürekleri vardır. Hepsinin göğsünde İslam'ın hakimiyetine müştak gönüller vardır.

'Demokratik Hilafet' tebaasının birer ferdi olarak, artık Allah'ın dininin yeryüzünde hakim kılınması gibi bir derdiniz de kalmazdı, çünkü harca harca, harcadıkça çoğalan bir 'İslam medeniyeti' hazinesi keşfetmişsiniz.

Bu türden ifrat haliniz ve muvahhid Müslümanlara yönelik malum tavırlarınız sizleri tefrit duvarlarına toslatıp teptirmektedir.

Evlerinizde, dolaplarınızda ve ofislerinizde şeytanın sizlere takdim edeceği yoldaşlık beratları ve plaketleri için genişçe bir yer ayırınız.

Çünkü eğer bizzat şeytanın kendisi iktidarda olsa, muvahhidlere düşmanlık ile, ehli heva ve ehli şirke dostlukta ancak bu kadar yüksek bir performans gösterebilirdi.

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Mehlika... Ağlıyordu...

Ahhhhhh Mehlika hanım, diye hayıflandı kendi kendine... Özgürleşmek ve daha rahat uçmak için yırttın ipekten kozanı öyle mi? Hem de nereye uçtuğunu dahi göremeden...

Hangi hatasına ağlasın Mehlika, hangi günahına yansın? Tüm hataları bir dağ olmuş üstüne kaldırılmış. Her an altında kalacakmış korkusuyla başını ellerinin arasına aldı. Bir müddet öylece kaldı. Taki omuzunda onu hafifçe dürten eli fark edinceye kadar.

Mehlika bir yandan eliyle gözyaşlarını silmeye çalışırken, bir yandan da kendine seslenen adama bakmaya çalışıyordu. Şefkatin her tonunu barındıran bir sesti…

— Evladım son durak. Sen nerede inecektin?

Mehlika ineceği yeri çoktan geçmiş, hatta son durağa kadar gelmişti. Hava iyice kararmıştı. biraz ürktü.

— Ben dalmışım, fark edememişim ineceğim durağı.

— Telaşlanma diğer otobüs şimdi hareket edecek duraktan. Onunla gidersin.

— Yok ben yürürüm amca. Teşekkür ederim. İyi akşamlar.

— Sana da evladım.

Çantasını alıp otobüsten indi Mehlika. Eve doğru yürümeye başladı. Üşüdüğünü hissetti. Montunun içinde büzüldü kaldı. Kendini sıkıyor, bu şekilde ısınmaya çalışıyordu. Saçlarını toplayarak montunun kapüşonunu başına geçirdi. Adımlarını hızlandırdı. Geçmişine yaptığı yolculuk onu oldukça yormuştu. Çok halsizdi.

İçindeki neşe, heyecan pılı pırtısını toplayıp kaçıp gitmişti sanki. Bezgin, üzgün, yorgundu. Anneannesi geldi aklına. Merak etmiştir şimdi beni diye düşündü. Fakat şaşırmadan da edemedi. Merak etseydi defalarca araması gerekirdi. Çantasından telefonun çıkardı. Şarjı bitmişti.

Offf… Anneannem çılgına dönmüştür diyerek daha da hızlandı. Ancak zihninde daha hızlı yayılan, içini burkan geçmişin penceresi yine açılmıştı… Annesini meraktan deliye çevirdiği, keyfince gezip tozduğu, habersiz sağa sola gittiği, uygunsuz yerlerde uygunsuz hallerde saati hiç önemsemeden gezdiği günler geldi aklına.

Annesine haber dahi vermeden evden bir hırsız gibi çıkıp gidiyordu arkadaşları ile gezmeye. Ya da kurstan hafta sonu için eve geleceği zaman önce çantasını bir yere emanet edip, geç saatlere kadar geziyor, öyle dönüyordu eve. Arkadaşları ile buluşmadan önce umumi bir wc buluyor, başındaki örtüyü bir güzel çıkarıp çantasına koyuyor, makyaj yapıp öyle gidiyordu onların yanına. Akşamdan düzleştiriyordu saçlarını. Ya da iri iri bukleler yapıyordu saç şekillendiriciyle. Ama her defasında önce bir sinirleniyordu. Örtüsü nedeniyle saçları ister istemez basılıyordu. Havalı durmuyordu. Onu eski haline getirene kadar da epey bir uğraşması gerekiyordu.

Arkadaşları kimler miydi? Nasıl mı tanışmıştı? Biri mahalleden komşuları idi. Çok gözü açık, fettan bir kızdı. Mehlika gibi kapanmasa da onun da başına tutturduğu bir örtü vardı. O da bu bez parçasını takmaktan hiç haz etmiyordu. Mehlika eve gelip giderken mahallede karşılaşmış tanışmışlardı. Aynı frekansta olduklarını fark edince de iyi bir arkadaş olmuşlardı. Bu baş açma fikri de ondan gelmişti zaten. Mehlika'yı da ayartmıştı.

İlk tecrübe onu çok rahatsız etmişti. Bayağı tereddüt etmiş, yapamamıştı. Sadece yüzünü açmakla yetinmişti. Fakat gezerken, eğlenirken siyah feracesiyle çok dikkat çekiyordu. Ne oturulan mekanlara, ne oynanan oyunlara ne de gidilen konserlere yakışıyordu kıyafeti. Açmak daha mantıklı geldi. Açmışken tadını da çıkarmalı, işi raconuna uydurmalıydı. Komşu kızının elbiselerinden giyiniyordu. Çünkü anneannesinin aldıklarından başka açık saçık kıyafeti yoktu. Arkadaşı giydiği kıyafetlerin yakıştığını söyleyerek onu daha da cesaretlendiriyordu. Bazen daha dikkat çekici olmanın püf noktalarını ona öğretiyordu. Gerçi anneannesinin aldığı telefon ve internet sayesinde modadan bihaber de sayılmazdı. Ancak bunu pratikte uygulamak daha bir başkaydı.

Açık saçık gezilir de yabancı ve istismar eden bakışlara, taciz edici sözlere maruz kalmamak mümkün müydü hiç? Her nereye gitseler dikkat çekmelerinden ötürü bir ton laf duyuyorlardı. Önceden olsa yabancı bir erkeğin attığı laftan korkar, utanır hatta ağlardı. Şimdi ise bu lafları iltifat olarak algılıyordu. Beğenilmekten hep hoşlanmıştı zaten… Şimdi de karşı cins-

> *Mehlika durakladı. Nasıl giyiyordum o kıyafetleri hiç utanmadan? Yabancı erkeklerin şehvetini kabartmaktan başka hiçbir işe yaramayan, bedenime örtü olamayan o kıyafetleri nasıl giyiyordum?*

ler tarafından beğenilmenin hazzını yaşıyordu. Açıldıkça daha da güzelleştiğini, daha çok beğenileceğini umup her defasında biraz daha abartıyordu...

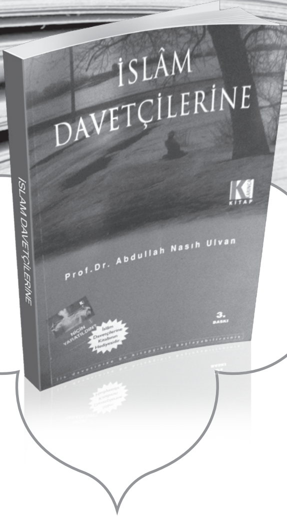
Mehlika durakladı. Nasıl giyiyordum o kıyafetleri hiç utanmadan? Yabancı erkeklerin şehvetini kabartmaktan başka hiçbir işe yaramayan, bedenime örtü olamayan o kıyafetleri nasıl giyiyordum? Saçımın telini dahi göstermekten imtina ederken, daha çok küçücükken Müslüman amcaların yanına çıkmaktan haya ederken ve bununla izzet elde etmişken nasıl zillete düştüm? İffetimi nasıl ayaklar altına aldım? Meryemler diyorlardı bize kursta. İffet abidesi Meryem… Gençliğine rağmen nefsine hakim olabilen Meryem… Nasıl bir hakimiyetti onunkisi Allah'ım, nasıl bir irade idi ki ona cennet nimetleri ikram ettiren? Kendine İsa'yı müjdelemek için gelen insan suretindeki meleklerden nasıl da ürkmüştü. Bana zarar vermeyin diyerek nasıl da hicab perdesine yapışmıştı. Ben… Ben ise tam aksine, görünebilmek için hicabımı yırttım… Tıpkı kozasını yırtıp çıkan kelebek gibi. Daha rahat uçabilmek özgürleşebilmek için…

Bir hadis düştü aklına… Kursta ezberlediği bir hadisti. Rasûl bu hadiste insanları ateşe uçuşan kelebeklere, kendini de onlara engel olmaya çalışan bir kişiye benzetiyordu… Ahhhhhh Mehlika hanım, diye hayıflandı kendi kendine… Özgürleşmek ve daha rahat uçmak için yırttın ipekten kozanı öyle mi? Hem de nereye uçtuğunu dahi göremeden…

Eve gelmişti. Apartman girişinde öylece kalakaldı. İçeri girmek istemiyordu. Ani bir hareketle sitenin girişindeki çardağa yöneldi. Islak banka oturdu. Keşke oturmasaydı. Hayalinden kaçtığı, yüreğinin ve ruhunun derinliklerinde kalan son haya parçasını da silip götüren o hadise geldi yine aklına…

Devam edecek inşallah...

ebuensar@tevhiddergisi.com

İslam Davetçilerine

Kitap: İslam Davetçilerine

Yazar: Abdullah Nasih Ulvan

Yayınevi: Ravza

Hamd ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak ona ibadet eder ve ancak ondan yardım dileriz. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur ve yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay Ravza yayınlarından çıkan İslam Davetçilerine isimli eseri tanıtacağız.Eser, genel itibari ile bir davetçinin önündeki engellerden bahsetmektedir. Zira bu engeller, kimi zaman davetçileri yollarından geri çevirir. Kimi zaman görevini yerine getirmekten alıkoyar. Kimi zaman da onu hedefinden saptırır, şevkini kırar, gayretinin azalmasına sebep olur.Bundan daha da kötüsü, cihad yolunun tamamen dışına çıkan, toplum içerisinde ne yapacağını bilmeyen şaşkın insanlar grubu ile düşüp kalkan biri olmasına yol açar. Ancak bu engeller tespit edilir ve sağlıklı çözüm reçeteleri uygulanırsa, bu engeller büyük ölçüde azalacaktır. Yazarın, bulunduğu coğrafyanın engellerini göz önünde bulundurarak kitabı kaleme aldığı göz ardı edilmemelidir. Bu engellerin coğrafyamızda olmadığı da söylenemez. Kitapta konu edilen engeller ise şunlardır:

1. Kalbi hastalıklılar

2. Nefsi müessir (Başlarını etkileyen) hastalıklar

3. Sosyal etkenler

4. Siyasi engeller

5. Ekonomik şartlara bağlı etkenler

6. Eğitimden kaynaklanan engeller

7. Teşkilatlanma ile ilgili engeller.

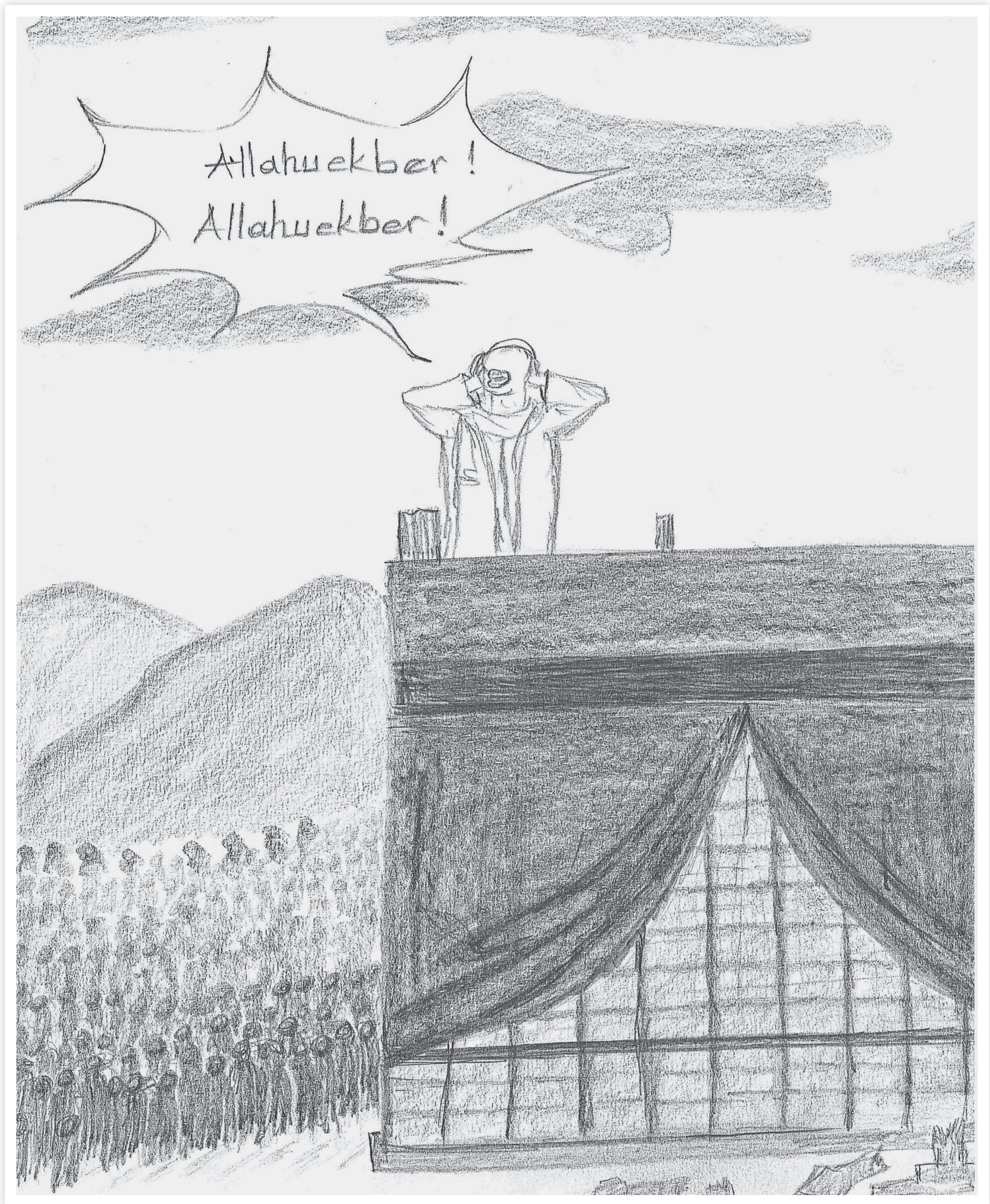
Yazar bu engelleri tek tek ele alarak, çözüm yollarını ortaya koymaya çalışmıştır. Allah'a duamız, bu çözüm reçetelerinin İslami hareketin önündeki engellerin kalkmasına vesile olup, İslam'ın yeryüzüne egemen olmasıdır.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Ali İmran, 102

Allahuekber !
Allahuekber !

Bir Tablo

Mekkeliler neye şaşıracaklarına karar veremiyorlardı.

En değerli gördükleri mabedlerinin üzerine, en değersiz olarak tanımladıkları Habeşli bir kölenin çıkışına mı?

Yoksa onun ağzından dökülen ve her kelimede beyinlerine tekrardan balyoz gibi inen ezan namelerine mi?

Daha dün ibadet ettikleri ilahlarının paramparça bir halde etrafa dağılmış olmasına mı?

Daha on yıl önce gizlene saklana bu topraklardan kaçanların şimdi hiçbir sıkıntı ile karşılaşmadan Mekke'ye girişlerine mi?

Hangisine şaşırsınlar!?

Kureyşliler neye şaşıracaklarına karar veredursunlar tevhidin özeti Bilal'in gür sesiyle Mekke semalarında yankılanmaya devam ediyordu.

Bir Ders

- Kardeşim, Kabe'de ezanı okuyan 'Neden Bilal?' sorusunu kendine sor...

Acaba cevap Bilal'in Mekke'deki hayatında saklı olabilir mi?

İslam için ilk günden beri bedenini sıcak kumlara, sert kayalara arkadaş yapması olabilir mi?

Ezanın özeti olan 'Ahad' kelimesini tüm zorluklara rağmen haykırması olabilir mi?

Öyleyse Kabe'nin damında ezan okumanın hayalini kurmadan önce sıcak kumlarda yatmaya hazırlan!

- Sakın şu anki halini düşünüp de umutsuzluğa kapılma! 'Siyeri hiç bilmeyen birisine, sahabenin hicretten iki sene önceki haliyle iki sene sonraki halinin okutulduğunu düşün... Bu iki zaman dilimindeki toplulukların aynı olduğuna o kimse inanabilir mi?

Allah'ın kaderinde bu dava için iki sene sonra Bedirler, Uhudlar ve Fetihler takdir edip-etmediğini kim bilebilir ki?

- Ezanı öylesine dinleme. Allah'ın bize neden günde en az beş defa bunu duyurmayı murad ettiğini tefekkür et. O zaman sen de akidenin sürekli canlı tutulması gerektiğini iyice anlayacaksın.

03.Haziran.2013

İran Katliamın Büyük Ortağı

İran, Suriye yönetimine, Rusya'dan aldığı insansız hava araçlarını verdi. Kusayr saldırısında bu araçlar kullanılıyor.

Ürdün sınır güçleri komutanı Tuğgeneral Hüseyin El-Ziad ise: 'Burada daha önce hiç görmediğimiz araçları görüyoruz.' dedi.

22 Mahkum Firar Etti

Batı Afrika ülkesi Nijer'de, başkent Niamey'deki cezaevine Boko Haram örgütü tarafından düzenlenen saldırıda 22 mahkumun firar ettiği bildirildi.

Lübnan'da Hizbullah'a karşı direniş başladı. Lübnan'ın doğu sınır bölgesinde Suriyeli direnişçiler ile Hizbullah militanları arasında çatışmalar başladı. Suriyeli direnişçiler Hizbullah'ın Kusayr'da savaşmasına yanıt olarak Lübnan'daki saldırıları yaptıklarını belirttiler.

04.Haziran.2013

Fransızlar Mali'de Tarihi Yok Etti

Mali'deki Ahmet Baba Kütüphanesi'nde 4 bin 203 yazma eserin Fransız müdahalesi nedeniyle kaybolduğu ortaya çıktı.

05.Haziran.2013

Nijerya, Boko Haram ve Ensari'yi terör listesine aldı

Nijerya hükümeti, Boko Haram ve Ensari örgütlerini çıkardığı kanunla terör listesine alarak yasakladı.

Bm Hizbullah'ı Terör Örgütü Saymadı

Suriye'de Esed güçlerine verdiği destek sebebiyle tepkileri üzerine çeken Hizbullah Örgütü BM'de terör örgütü olarak kabul edilmedi

08.Haziran.2013

Irak'ta Sahte Kontrol Noktasında Saldırı: 14 Ölü

Irak'ta, Suudi Arabistan'a giden bir otoyol üzerinde inşa edilen sahte kontrol noktasında en az 14 kişi öldürüldü. Ölenlerin polis olduğu belirtildi.

06.Haziran.2013

Suriye Direnişi Golan'a Dayandı

Suriye İnsan Hakları İzleme Örgütü Başkanı Rami Abdurrahman, Suriyeli muhalif güçlerin Golan tepelerinde Suriye ile İsrail arasında bulunan tampon bölgeyi kontrol altına aldığını açıkladı.

3 Rus Savaş Gemisi Suriye Açıklarında

Moskova'dan Şam'a uzun zamandır beklenen silah sevkıyatının başladığını duyruldu. Gemiler ABD ve İsrail'in şiddetle karşı çıktığı S-300 füze savunma sisteminin parçalarını da taşıyor.

06.Haziran.2013

Hizbullah Milisleri Halep'e Kaydırılıyor

Suriye'de stratejik öneme sahip Kusayr kasabasını ele geçiren Esed birlikleriyle Hizbullah'ın yeni hedefi ülkenin ikinci büyük kenti Halep. Esed güçleri ve Hizbullah şimdi de Halep'i geri almak için saldırıya hazırlanıyor.

09.Haziran.2013

El Muhaberat Ceylanpınar'dan Asker Kaçırdı

El Muhaberat'ın etkin isimlerinden Ebu Firas'ın talimatıyla Abdülkerim Ahmed Cneb isimli yaralı Suriye askeri Urfa Ceylanpınar Devlet Hastanesi'nden Lazkiye'ye kaçırıldı.

Esed, Bir Kişiye Karşı Bir Otobüs Esiri Serbest Bıraktı

Suriye Dışişleri Bakan Yardımcısı Faysal Mikdad'ın babası, Suriye ordusunun elinde bulunan ve aralarında kadınların da olduğu bir grup sivil rehine ile esir değişimi yapıldı.

11.Haziran.2013

Golan'ı İran ve Esed'in Müttefiki Korumak İstiyor!

Putin, BM ve bölge ülkelerinin kabul etmesi halinde Golan'a Rus Barış Gücü askerlerini gönderebileceklerini söyledi.

Mali'de Yönetim ile Tuaregler Prensipte Anlaştı

Burkina Faso'daki görüşmelerde, Mali hükümetiyle Tuaregler arasında ateşkes öngören taslak metnin bugün imzalanması bekleniyor.

Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği'nin gözetiminde, Fransa ve ABD'nin de katılımıyla Cumartesi günü başlayan görüşmeler, 28 Temmuz'da yapılması planlanan seçimle sona ermesi amaçlanıyor.

12.Haziran.2013

BMGK'dan Kabil'deki Saldırıya Kınama

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), Afganistan'ın Başkenti Kabil'de Yüksek Mahkeme yakınlarında gerçekleştirilen ve Taliban'ın üstlendiği şehadet saldırısını en şiddetli biçimde kınadı.

Afganistan'ın başkenti Kabil'de Yüksek Mahkeme çalışanlarının işten çıktığı sırada düzenlenen ve Taliban tarafından üstlenilen şehadet saldırısında 17 kişi ölmüştü.

14.Haziran.2013

Bm'den Suriye'ye Güçlü Kınama

BM İnsan Hakları Konseyi, Suriye'deki yaygın ve sistematik insan hakları ihlallerini kınadı. Hizbullah'ın ismi ilk kez bir BM İnsan Hakları Konseyi kararına girdi.

Bu arada BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, sağlık kuruluşlarının acil sağlık hizmetlerini desteklemek için Suriye devletine 1,2 milyon dolar değerinde ilaç teslim etti.

15.Haziran.2013

İran'ın Yeni Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani

İran'da dün yapılan ve altı adayın yarıştığı 11. dönem cumhurbaşkanlığı seçimini, reformcuların desteklediği ılımlı muhafazakar aday Hasan Ruhani kazandı. Ruhani, devrimden bu yana seçilen 7. İran cumhurbaşkanı oldu.

Yeni seçilen Ruhani, ilk icraat olarak, Halep saldırısında Esed güçlerine destek vermek için 4 bin milis gönderdi.

18.Haziran.2013

Obama: Etkili Olan Savaşçılar Bize Dost Değil

ABD Başkanı Obama, Suriyeli muhalifleri rastgele silahlandırmanın uzun vadede ABD'nin çıkarları için iyi bir reçete olmayacağını söyledi.

18.Haziran.2013

Taliban, Katar'da Büro Açtı

Taliban'ın Afganistan İslam Emirliği Siyasi Bürosu, Katar'ın başkenti Doha'da törenle açıldı.

Fransızlardan İnsanlık Dışı Hareket !

Fransa'nın başkenti Paris'in banliyölerinden Argenteuil'de ırkçı saldırıya uğrayan başörtülü hamile kadın, çocuğunu kaybetti. Perşembe günü iki kişinin saldırısına uğrayan kadının başörtüsü açılmaya çalışılmış ve elbisesin önemli bir bölümü de kesilmişti.

Türbe Saldırganlarına 5'er Yıl Hapis

Tunus Mahkemesi, türbeleri kundaklama suçlamasıyla yargılanan altı kişiyi 5'er yıl hapis cezasına çarptırdı.

19.Haziran.2013

Allah'u Ekber Diyen İsrailli Öldürüldü!

İsrailli bir güvenlik görevlisi, Mescid-i Aksa'nın batısındaki Ağlama Duvarı'nın yanında "tekbir getirerek" bağıran İsrailli bir Yahudiyi, Filistinli bir saldırgan zannedince vurarak öldürdü.

21.Haziran.2013

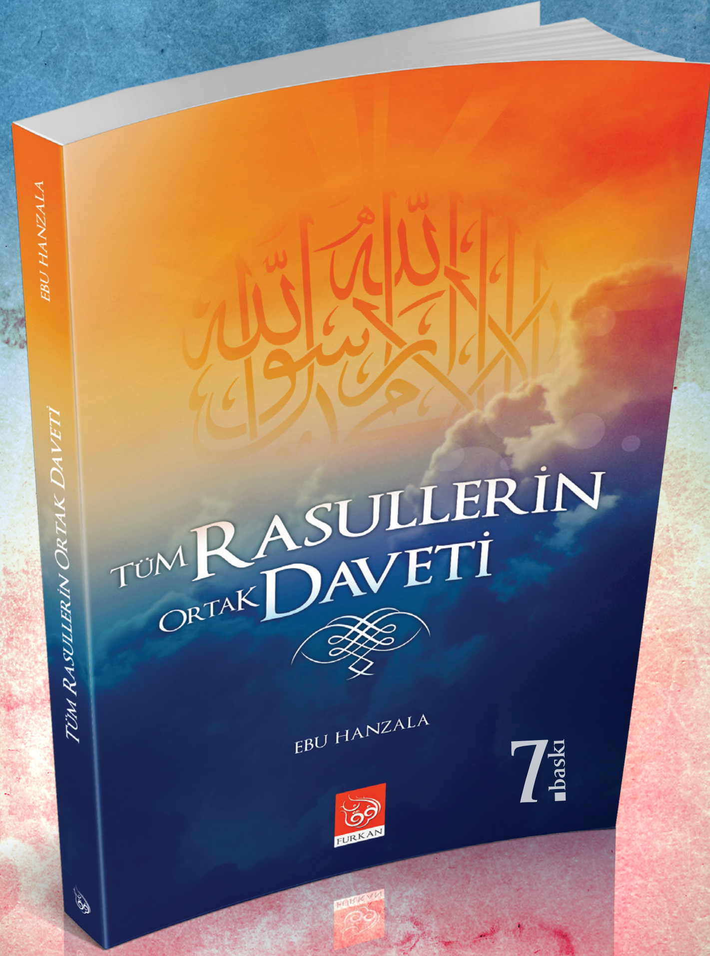

Selefilerle Lübnan Ordusu Arasında Çatışma

Selefi lider Şeyh Ahmed El Esir taraftarı bir grup ile ordu arasında başlayan çatışmada 12'si ordu mensubu 15 kişi can verdi.

Olayın ardından ordu birlikleri bölgede, Şeyh Esir'i ve olaya karışanları tutuklamak için geniş çaplı operasyon başlattı.

"Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatıldıktan sonra yüz çevirenden daha zalim kim vardır?"
18/57
ANAYASA
HAZIRLANAN
HALKIN İRADES
AÇIM YAYINLA
SİYASİ PAR. KANUNU
TCK.
TEMEL EĞT. KANUNU
DEMOKRASİ
LAİKLİK

Çağın Fikir Karmaşasına, Vahyin Rehberliğinde ÇÖZÜM

Gözden Geçirilmiş 7. Baskı

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”

(39 / Zümer, 17)

